FALAN FİLAN

(Aşk, ayrılık, ihanet, seks)

oben budak

esenkitap.

Aşk, ayrılık, ihanet, seks

ve

FALAN FİLAN

oben budak

esenkitap

Falan Filan
Oben Budak

Editör: Berin Yavuzlar
İllüstrasyonlar: Ergün Gündüz
Kapak Tasarımı: 1MM - BİMİLİM Tasarım Ofisi
Arka Kapak Fotoğrafı: Ceren Aksan
Styling: Alexander Kokoskeriya

İstanbul 2012
Yayıncı Sertifika No: 19368

Esen Kitap
İ.M.Ç. 6. Blok No: 6435. 34143 Unkapanı-İstanbul
Tel: 0212 512 99 00 (pbx) Fax: 0212 519 44 15
E-mail: bilgi@esenkitap.com

Annem Müge'ye, Abim Gökhan'a ve her şeyim Alexander'a... Onlar olmasa olmazdı.

oben budak

OBEN

ÖNSÖZ

Bugüne kadar hep kadınları dinledim; akıl hocalarım hep kadınlar oldu.

Evde bütün gün annemi dinleyerek başladım işe. Sonra çoğunluğu kız olan arkadaşlarımı, okulda ise öğretmenim Şenay Hanım'ı dinleyerek hayatıma devam ettim.

İş hayatına girdiğimde de akıl hocalarım yine hep kadın oldu. Kral TV döneminde Şule Bekrioğlu'nu, Konservatuar'da hocam Gül Sabar'ı, ardından vokalistliğini yaptığım Ajda Pekkan'ı dinledim. Yazılı basın hayatına başladığımda Mehveş Emin'i, Sabah gazetesinde *Müziklerin Efendisi* köşesine başladığımda Balçiçek Pamir'i dinledim. Ardından *Trendoben* köşesine geçtiğimde ise Elçin Yahşi'yi... Sonra FHM dönemine başladığımda Didem Tamar Behram'a, ardından Fatoş Yalın'a kulak verdim. Derken sonunda piştim...

Burada adı geçmeyen daha pek çok kadın yıllar boyu o kadar çok şey öğretti ki bana; "Madem roman yazmak bildiklerini hayal ettiklerinle birleştirme sanatı, ben de en iyi bildiğim şeylerden biriyle başlamalıyım kurmaca hayatıma" dedim.

Sorunlu kadınları ciddiye almadığınız gibi, benim nevrotik kadınımı da ciddiye almamanızı öneririm. Eğlenir, gülerseniz de bir iki tweet sallayın, başka bir dileğim falan filan yok...

oben budak

ayrılık

Şimdi düşündüm de, hayata karşı bu kadar pozitif olmamın tek sebebi mutlu bir çocukluk geçirmem. Mutlu ne kelime, çok mutlu! Margarin reklamlarındaki gibi gülümseyen bir sofraya günaydın dedim her sabah. Her istediğim, abartılmadan, yapıldı. Parklarda bahçelerde koşturdum. Arkadaş konusunda hep zengin oldum. En büyük şanslarımdan biri de annem ve babam hep beraberdi, hiç ayrılmadı. Bütün bunlar beni öyle bir kıvama getirdi ki, olaylar karşısındaki kızgınlık evrem çok uzun sürmüyor. Ama bu geceki kızgınlığım sonrasında ölecekmiş gibi hissediyorum. Tabii ondan önce de Adrien'i öldürdüm mü gözüm açık gitmez en azından. Her şeyin sorumlusu o çünkü. Hem de her şeyin.

Şu an yaşadığım buhranın tek sebebi de o zaten. "O zaman bunu da yanına almalısın, ne de olsa benden daha çok seviyorsun onu orospu çocuğu" diye çığlık atarak, pencereden o koca televizyonu nasıl aşağı attığımı hatırlamıyorum. Monte edilirken, "Ben onu taşıyamam, bana güvenme" dememe bile gerek kalmadan Adrien'in arkadaşlarını çağırarak sehpanın üzerine kurduğu o koca televizyonu, terk edilmenin eşsiz gıcıklığıyla kaldırıp pencereden fırlattım işte. Hani insana doğaüstü bir güç gelir ya, çocuğunu korumaya çalışan anne beyin gücüyle arabayı bile durdurabilir, işte ben de biraz bencil miyim neyim, kendimi korumak için televizyonu aşağı atıverdim. Attım işte, attım!

Kafanız karışmasın, Adrien tecavüz için benim kapıma dayanmış da ben de Bizanslıların bizimkilere kızgın yağ dökmeleri gibi kafasından aşağı televizyon atıyor değilim. Adrien sadece beni terk ediyor. Tek yaptığı bu... Onun zaten tek hamlesi bu oldu dört yıllık ilişkide. Sadece terk ederken eylemde bulundu. Beraber yaşadığımız evi o bulmadı, taşınmaya yardım etmedi, yemek yapmadı, ortalığı temizlemedi, tatil planları yapmadı, bilet kuyruğunda beklemedi, doğum günlerimde hediye almadı! D&R'dan film bile seçmedi. Hiçbir şey yapmadı, sadece terk etti!

O aşağıda apartmanın önündeki arabasının bagajına evde kalan eşyalarını tıkıştırırken, hızını alamayan bendeniz de bir an 106 ekran televizyonla göz göze gelip, onu da bagaja uygun bir yere koymak istedi.

Benim de tek amacım bu!

Asla kafasına atmak istemedim, uydurmayın! Hem öyle olsa, televizyonu bir çırpıda kaldırmamı sağlayan güç, hedefi de 12'den vurmama neden olurdu herhalde. Beyin gücüyle Dişi Hulk olabiliyorum da, basit bir keskin nişancı mı olamayacağım. Ama maalesef bagaja bile değil de, Adrien'in hemen yanına kaldırıma düştü koca televizyon. Ha bu arada, koca televizyonu kaldırıp attım diye, beni gülleci hatunlar gibi bir şey zannetmeyin, gücüme gider. Evet, bu aralar biraz fazla yemek yiyorum, ayrılığın üzerimdeki etkisi bu ama çabucak geçecek eminim. Hem böylece kilo almamda en büyük etken olan "televizyon karşısında bir şeyler yeme" faktöründen de kurtulmuş oldum. Bu hareketi eski sevgiliyi öldürmek için yapılan bir girişim olarak değil de, zayıflamak için atılan adım olarak görün lütfen. Ne şaşırıyorsunuz, sanki siz zayıflamak için daha saçma şeyler yapmadınız. Yutulan haplar, vücutlara takılan bantlar ve vurulan iğneleri ben de biliyorum. Hemen hepsini de denedim. Ama gırtlağımı tutamıyorum ki! Hani, zayıflamaya ayırdığım parayla eve bir köle tutsam ve her buzdolabını açışta bana okkalı bir tokat atsa daha yararı olurdu inanın.

Evet, televizyon gitti, Adrien de gitti, artık diyet yemekleri bile yapabilirim. Hem spor salonuna yazılıp istediğim kadar eve geç dönebilirim. Sevgilim gelecek ona yemek yapmalıyım diye yırtınmama gerek yok. Oh be, iyi ki attım şu televizyonu. Evde de amma yer açıldı. Adrien'in eşyaları çıktı yatak odasından, parfümleri tıraş bıçakları banyodan. Hele salondaki plaklar gidince yeni eve çıkmış gibi oldum vallahi. Şimdi gitsin o esmer şırfıntının evini işgal etsin. Onun yatak odasını, onun salonunu, onun hayatını kaplasın artık. Kadın o kadar çirkin ki, onunla nasıl sevişecek bilmiyorum. Bir de Cihangir'de oturuyor! Anladınız işte, kıvırcık uzun saçlı, sanki her gün aynı kıyafeti giyiyor ve ancak denize girdikçe yıkanıyormuş gibi duran kadınlardan. Sadece incecik ve benden daha genç. Genç ama nüfus kağıdı olarak farkımız var; görünüşte benim Hannover'da yaşayan üvey ablam falan zannedersiniz.

Ne var yani artık televizyonum olmadığına göre ben de kilo verebilirim. Belki, belki televizyon yerine kendinden ekranlı bir koşu bandı almalıyım eve. Hatta koca alete vereceğim parayı Adrien'in aynı boyda bir vudu bebeğini yaptırmaya harcasam daha mı iyi olur ne? Bebeğin gözünü de gerçek dana gözünden yaptırıp, iğneyle her tarafını özenle deldikten sonra kalan bölümleri de akbabalara parçalatmalıyım. Yok, hayır sinirli falan değilim, deli hiç değilim. Tamam, Nişantaşı'nın göbeğinde akbaba

bulunmayacağını ben de biliyorum, öylesine söyledim. O zaman gözleri simitten olur, martılara parçalatırım oldu mu, mutlu musunuz?

Ya da ona inat, evlilik programlarından birine katılıp, bin yaşındaki amcalardan birine mi talip olmalıyım. "Eski sevgilim beni tatmin edemiyordu, bu yüzden olgun bir adamla şansımı denemeye karar verdim" dediğim anda Adrien'in yüzünün alacağı renk vudu bebeğini delmekten daha iyi gibi geldi bana. Çünkü eski sevgilim denince Adrien'den başka kim gelebilir ki milletin aklına. Ayıptır söylemesi arkadaşlarımız bize Brangelina çifti gibi isim takmıştı, aynı derecede ışıltılı ve birbirimize yakışıyoruz diye. Evet, Brangelina kadar iyi tınlamıyordu belki ama Bige'nin "Bi"siyle Adrien'in "en"i birleşince adımız oluyordu *Bien*. Bijuteri markası gibi mi geldi, çok yaratıcısınız! Aynı bizim ömür boyu ayrılmayacağımıza hüküm veren arkadaşlarımız kadar yaratıcı!

Ama ayrıldık işte! Evet, bu televizyon meselesi son noktayı koydu sanırım. Artık döneceği varsa da dönmez. Zaten o kadın onun yakasına yapıştı mı bırakmaz! Fahişe, benim yurtdışı gezilerimden birinde tavlıyor onu. Facebook'a yüklenen bir toplu fotoğraftaki bakışları fark edip arıza çıkardım zaten. Yoksa Adrien kendi kendine gitmezdi.

Ben kovdum onu, söyleyeyim de! Televizyonu kafasına attım diyorum yahu, hiç aklı hala onda kalmış imajım var mı? Yok tabii. Önümüzdeki maçlara bakmam lazım. Başka dertlerim var şu an. Sehpanın üzerine televizyondan boşalan yere ne koyacağım? Plak dolabını neyle dolduracağım? Yatak odasındaki dolabı işgal etmem bir hafta sonu İstinye Park'a parayı gömmeme bakar da, diğerleri biraz sorunlu. En iyisi ilk önce soğuk bir duş alıp, yatayım ufaktan. Malum, yarın spora başlamam lazım. Evlilik programlarına bile katılacak olsam daha güzel olmalıyım, öyle değil mi...

ADRIEN

tuhaf

Herkese anlattım, rahatlamadım.

Adrien'in bana yaptıklarını, beni çirkin bir Cihangirli paçoz için terk edip gittiğini herkese anlattım, rahatlamadım. Benimle bir röportaj yapılsa da Saba Tümer'e de anlatsam keşke diye düşünüyorum, sanki bütün Türkiye bilirse rahatlayacakmışım gibi bir his var içimde ama bilmiyorum neden. Henüz Facebook'ta online olduğunu görür görmez anlatmaya başladığım 1240 arkadaşımın 400 küsuru rahatlatmadı beni. Bazıları da, "Biliyor musunuz başıma gelenleri" cümleme, "Ya evet falancadan duyduk" diye cevap veriyorlar ama ben duymazlıktan gelip yine de anlatıyorum. Kaçırdıkları bir ayrıntı vardır, sonra bana suç bulmasınlar. Çünkü bu işte yüzde yüz Adrien HAKSIZ!

Ama yaşadığım durum da tuhaf yani...

Tek söyleyebileceğim şey bu; tuhaf...

Hani anlam veremediğimiz bir şeyle karşılaştığınızda aklınıza gelen ilk kelime budur ya, onun gibi. Çünkü hakikaten tuhaf! Aynı acıyı binlerce kez yaşamanıza ve bunun geçici bir süreç olduğunu bilmenize rağmen aşk acısı çekmek tuhaf! Şu an hatırlamıyorum sayısını ama kabaca hesaplarsak 15 senelik bir aşk tecrübem var. Nereden baksanız sağlam bir kariyer bu. İyi kötü hepsi bitti ve hepsi unutuldu gitti. Pekiyi ben neden geçen pazar sular altına gömdüğüm ilişkimin yasını tutuyorum? Oysa üstünden dört koca gün geçmiş ve her şeyi kenara bırakıp arkadaşlarımla eğlenceli bir gece geçirip, rock konserine gitmişim. Sonrasında uğradığım kulüpte içtiğim şampanyalardan uykum gelmişken niye eve geldiğimde gözlerim cin gibi oldu ve neden şu anda sinir içinde eskiden televizyonun durduğu boşluğa bakıp Nutella kaşıklarken buluyorum kendimi?!

Çok değil 15 dakika önce arkadaşlarım "Eve nasıl gideceksin çok sarhoşsun" diye kafamı ütülerlerken bir anda kendimi bir takside bulmuştum. Ön camdan gelen soğuk havanın ayıltmasıyla kendine gelen sarhoş bir kadınım yani. Adrien'le daha önce 300 kez geldiğimiz arkadaşlarımızın evinden bu kez yalnız dönerken, yolda daha önce görmediğim binaları, benzinciyi ve parkı fark edince şaşırıyorum. Nasıl

yani diye düşünürken, bir anda kafamı sağa çevirip tanıdık manzaralar görüyorum. Nedeni gayet basit; her zaman dönüş yolunda kibar sevgilim Adrien taksinin kapısını açıp önce beni bindirdiğinden hep şoförün arkasında oturur, eve dönüş yolunda başka manzaraları izlerdim. Oysa şimdi manzara bile farklı! İnsan yalnız kalınca taksiye oturma zevki de mi değişiyor, yoksa insanlara zorla bazı yaptırımlar mı yüklüyorlar onu bilemiyorum. O gün dikkat ediyorum da normalde taksinin hep sağına otururken, onunla beraber bir yere giderken hep sola oturmam tuhaf.

Cidden tuhaf...

Tuhaf, valla tuhaf. Daha geçen sene sevgilimin hayata benim penceremden bakmadığını fark edip, bu ilişkinin bana göre olmadığını görünce öfkelenmiştim! Ortada ona kızabileceğim bir şey yoktu aslında. Ben niye böyleysem, o da öyleydi. Ayrı ülkelerde ayrı anneler tarafından büyütülmemize rağmen aynı masalları dinleyerek büyümüştük oysa! Onun da en sevdiği *Andersen'den Masallar*'dı, benim de.

Televizyonu Adrien'in kafasına atmasa mıydım yoksa. Şimdi saçma dizilerden birini izler kafamı dağıtırdım.

Kaldı ki bazı yönlerden kızmaya da haklıydım belki, çünkü madem bu hayatı beraber tüketecektik o zaman bir çıkar yol bulmalıydık. Yo, lütfen "ömür boyu aşk saçmalığına inanan biri" imajı çizmeyeyim kafanızda. Biliyorum buralar biraz karışık, bunun için size iç dünyamızı iyice anlatmam gerekiyor. Yani ben hayatında hiçbir şey yaşamamış liseli kızlar gibi karşısındakine âşık olup, ömrünün sonuna kadar onunla beraber olmayı düşünen biri değildim. Son ilişkimde biraz çevre baskısı oldu açıkçası. Etraftaki herkesin gıptayla baktığı örnek çifttik demiştim ya. Bu benim de onun da sorunsuz olmasından kaynaklanıyordu ilk olarak. Tabii ki aramızdaki sonsuz uyum da önemli; yani hayatımda yanındayken sıkılmadığım ilk sevgilim Adrien'di diyebilirim. İnsan sevgilisinden sıkılır mıymış canım diye bilmiş teyzeler gibi içinizden geçirmeyin lütfen. Bizimki gibi olursa bence sıkılır! Aynı işte, aynı evde ve aynı çevrede yaşasaydınız bizim gibi, sıkılmaktan başka çareniz kalamazdı hatta. Sanki birbirimizden önce hiç hayatımız yokmuş gibi ortak bir hayat kurduk ve bunun içine de çok fazla kişi eklemedik. Hatta önceden eklenenleri de çıkarttık. Çünkü o benimkileri sevmedi, ben onunkileri. Sonuçta biz bir arada mutluyduk.

Ne saçma değil mi? İşte bence de öyle! Bu konuyu başka bir yazar kitabında anlatsa ben de saçma derdim zaten. Ama işin içinde olunca bir şey yapamıyorsun! Hayatımda en tuhaf bulduğum şeylerden biri de liseden bir arkadaşımın Amerika'ya gidince orada bir kız ve sevgilisiyle yaşadığı aşktır mesela. Çocuk Amerika'da tanıştığı kıza âşık oluyor, bir süre sonra kız eski sevgilisine geri dönüyor. Hasrete dayanamayan benim arkadaşım da neye uğradığını anlamadan kız arkadaşı ve sevgilisiyle üçlü bir aşk içinde buluyor kendini. "Yok artık!" demeyin, çünkü bunlar bizzat gözümle gördüğüm şeyler. Amerika'ya gittiğimizde ikisiyle de tanıştım. Hatta yatağınız da ne büyüktür sizin diye bir espri bile patlattım. Kimse gülmedi ama olsun. Rezil olmayayım diye Adrien bile gülmedi hatta. O zaten benim esprilerime gülmezdi. Ben onunkilere çok gülerdim, çünkü salakça espriler yapıyordu.

Adrien'i unutmadınız öyle değil mi? İşte şu an acısını çektiğim ama sayfalar ilerledikçe ona karşı aşkımın azalacağına inandığım çocuk. Fransa'dan değişim programıyla geliyor ve gitmek bilmiyor! Aslında beş para etmeyeceğini bu davranışıyla anlamalıydım. İnsanın Fransa'dan gelip İstanbul'a yerleşmesi için ciddi problemleri olması gerekir. Hoş orada küçük bir köyde yaşıyorlarmış, bu durum göz önüne alınınca burada kral olması kaçınılmaz tabi. Onun o kırık Türkçe'sine hayran olmayan yoktu zaten. Evli kadınlara bile peçete uzatmak zorunda kalırdım zaman zaman, salyalarını silmeleri için. Kabul ediyorum, Adrien, Türk erkekleriyle oranlandığında ilah kategorisine sokulabilecek biri. İnce vücudu ve beyaz teni ilk gördüğünüz anda sizi etkilemezse bir probleminiz var demektir. Hele o siyah kaşlarının içine gömülmüş duran ela gözleri yok mu? İşte onlar da son nokta! Ama ben açıkçası onun beyaz tenine vuruldum ilk olarak. Zaten bu hayatta ne geldiyse başıma beyaz ten hastalığımdan geldi. Erkeklerin gündelik hayatlarında genelde gri ve siyah tonlarını giydiklerini ve bu renklerde de beyaz tenin ne kadar vurgulayıcı bir tutum izlediğini öngörürsek benim de sürekli gezen biri olarak beyaz tenli adamlarla sürekli karşılaşıyor olmamı anlayabiliriz.

Kendimi savunmuyorum canım. Adrien çok güzeldi de ben o yüzden vuruldum demek istemiyorum aslında. Kafasından aşağı televizyonu atarken güzelliği umurumda değildi mesela. Hiçbir şey umurumda değildi aslında. Bir başkası için gitmiş olmasaydı, bu kadar sinirlenmez, o

eşyalarını alıp kapıyı kapadığı anda öylece kalırdım; ne ileri gidebilirdim ne de geri.

Tuhaf bir inanamama durumu yani; beyin sürekli sorguluyor nasıl olur diye. Sonra her şeyi hatırlamaya başlıyor. Tabii en çok sevişmeleri.

Adamla kavgaları edip edip bir sevişirdik, sanki dışarıda havai fişekler patlardı. O derece tuhaf yani. Sevişme sonraları Disney filmlerinin başlangıçları gibi, başka bir aleme açılan kapıydı sanki.

Hatta dördüncü senenin sonlarına doğru ilişkimizin bitmek üzere olduğunu fark ettiğimizde, bir parça bal çalalım edasıyla aramıza birini almaya karar verdik. Benim kadar kıskanç bir kadının aynı yatakta ikinci bir kadına evet demesi kıyamet alameti olarak kabul edileceğinden oy birliğiyle üçüncünün erkek olmasına karar verdik. Erkek! Adrien için fark etmezdi açıkçası, o derece rahat biriydi. Fark etmez derken canım erkeğimin biseksüel olduğunu düşünmeyin. Fransız erkekler bir rahat oluyor, hani bizim çocuklara küçükken yapılan "göster amcalara bakiim" tribini 27 yaşındaki Adrien'e de söyleyecek olsanız, çıkarır paylaşır! Onların çıplaklık anlayışı yok çünkü. "Sende olan bende de var" anlayışı tüm hayatlarını kapsamış. Bu yüzden, onun için toplulukta pipisini çıkarıp göstermekle, birine dil çıkartmak arasında fark yok. Ama yine de bu bir adamla rahatlıkla bir araya gelebileceği anlamına gelmiyor tabii. Alkolün de biraz yardımıyla Barselona'daki W Hotel'in tepesindeki Eclipse'den kaldırdığımız çocuğu bizimle odaya gelmesi konusunda ikna etmek çok kolay oldu. Zaten çocuğun geldiğimizden beri Adrien'dan gözlerini alamamasını ben dahil kulüpteki herkes fark etmişti bence. Durum böyle olunca hızla odaya gidip öpüşme faslını bir an önce yaşamamız şaşırtıcı olmadı. Komik bir durum ama otelin marinaya bakan kısmındaki yere kadar pencerenin önünde durup, müziğin etkisiyle yavaş yavaş bermuda şeytan üçgenini oluşturduk. Ellerimizde içkiler, gözler bir tuhaf bakmaya başladı ama kimse o büyük hamleyi yapıp maçı başlatamadı bir türlü.

Kadın olarak hayatın tüm yükünü üzerimde taşımam yetmiyormuş gibi bir de "3'lü seksin başlangıç vuruşunu da benim yapmam gerekiyormuş sanırım" diye düşünerek elimi Gazpacho'nun koluna doladım. Adamın adı tabii ki Gazpacho değildi ama o güzelim tatilde bol bol soğuk İspanyol çorbası *gazpacho* tükettiğimiz için, adını bile sorma zahmetini göstermediğimiz çocuğun adını çorba koyduk gitti. Neyse ben heyecanınızı

bozmadan konuya devam edeyim. Koluna dolandığım Gazpacho bana doğru yaklaştı ve o an Adrien de hamle yapıp çocuğa dokunmaya başladı. Adrien'ın ona yakınlaştığını gören İspanyol, içinden delirmiş gibi kahkahalar atarak sevgilime yaklaştı ve öpüşmeye başladılar. Öyle sevgilisini aylarca görmemiş azgın karılar gibi değil de kesik kesik, dilsiz ve kuru öpücükler. Adrien'in bir erkekle öpüşmesini izlemek Adrien'in bir erkekle öpüşmesinden daha ilginç geldi ve bir iki saniye oyun dışı kaldım.

Ama sonra baktım bizimki gidecek elden tekrar oyuna girmek için kendimi hatırlatmaya çalıştım. Tabii ki "Öhömm" diye boğazımı temizlemedim, çocuğu kendime doğru çekip öpmeye başladım. Çocuk bir 10 saniye beni öpse de sonra tekrar dönüp Adrien'le yiyişmeye devam etti. Ben de o sırada kadınlık hafızamı çalıştırıp, daha önce izlediğim porno filmlerindeki üçlü seks sahnelerini kafamda canlandırıp yola koyuldum.

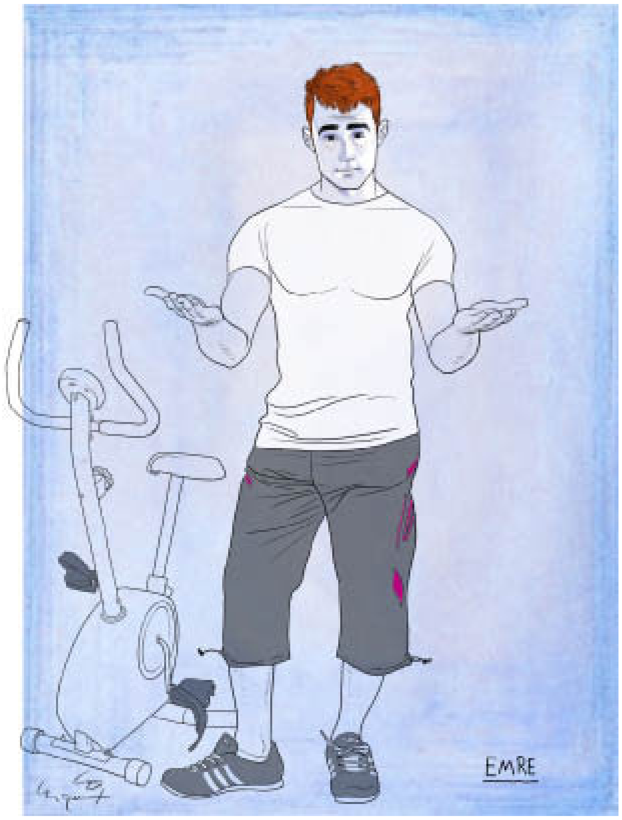
Evet, canım, porno filmler! Beğenemediniz mi? Sanki siz evde canınız sıkılınca, el ayak çekilince laptopunuzla baş başa kalıp porno izlemiyorsunuz. Evet, laptopunuzdan, çünkü televizyondan izleme cesaretiniz yok. Yalnız da yaşasanız eve biri gelecekmiş korkusu yaşandığından kadınların pornoyu sadece bilgisayardan izlediği bilimsel bir gerçek. Tamam tamam, çok abartmış olabilirim, araya bilimi karıştırmamam gerekiyordu belki ama eminim bu konuyu araştıran birileri vardır. Otun bokun genellemesini yapmıyor mu bilim adamları, e daha ne.

Daha tanışmamızın en başında sizlere anlattığım şeylere bak, *orgi*'ler, pornolar. Bu kız da "tam yolluymuş" diye geçirmeyin lütfen içinizden, şu ana kadar saydıklarımı yapmak isteyip de kalbi yemeyen bir sürü insan tanıyorum. Onlardan biri olmayın da ne olursa olsun. Zaten ne olduğunu merak etmekten başka bir duygunuz yok değil mi şu anda. Adrien, ben ve Gazpacho o güzelim otel odasında ne yaptık, sadece bunu merak ediyorsunuz. Hiç Adrien'le nasıl tanıştık, ilk kez yemeğe çıktığımızda ne giymişti, bana ilk aldığı hediye neydi... Bunları düşünen yok! Sonra bir de porno film izliyorum diye ikinci sınıf kadın ilan edilen ben oluyorum, *peh!*

İçiniz gitmesin zaten, hiçbir şey yapamadık. Ufak tefek öpüşmeler başlamıştı ki, daha yatağa gitmeden bizim Gazpacho pahalı yer döşemelerine boşalıverdi. Hain hain güldüm tabii ama içimden. Sevgilisi yanında bile olsa sahibi olan birine asılmanın cezası da böylece erken

boşalmak oldu. Benimle alakası yok tabii, tamamen Tanrı'nın verdiği bir ders.

Tanrım'a şükürler...

EMRE

yeni çocuk

Aslında her şey yolunda sayılırdı Adrien'le. Sadece bizim için değil herkes için de öyleydi. Dışarıdan baktığında her davete el ele katılan, arkadaşların imrendikleri, beraber olmak isteyenlerin örnek aldıkları bir çifttik. Dedim ya; Angelina Jolie, Brad Pitt gibi örnek bir çifttik. Kamboçya'dan çocuk alacağımız esprisi bütün arkadaşlarımızın dilindeydi. Sadece dışarıdan görünen bu değildi aslında ev içinde de huzurlu bir hayatı paylaşmak keyifliydi. Oysa akşam için yemek hazırlamak, yemek sonrası bir film izlemek, sonra öpüşüp birbirimize sarılarak yayılmayı her güne sıçratarak, giderek sıradanlaştığımızı fark etmemiştik. Bir arkadaşım konuşma esnasında "Evde haftada üçten fazla film izliyorsan o ilişkide bir sorun var demektir" dediğinde bile üzerime alınmamıştım. Konuşacak konumuz kalmadığından oturup film izliyorduk normal olarak. Sevişmediğin bir evde bütün gece ne yaparsın ki.

Evet ya, biz sevişmiyorduk bir de!

Ben sevişmiyordum aslında, Adrien'i bıraksan hâlâ 18'lik delikanlılar gibi çıkacaktı üstüme. Her seferinde başka bir şey söyleyip onun sınırlarıma dayanmış tek kişilik ordusunu püskürtmeyi biliyordum. Geçici bir dönem deyip sarılıp uyuyorduk birbirimize. Heyecan bitmesi bu muydu acaba diye düşünmeye başladığımda Facebook'tan gelen bir mesaj heyecan kelimesini hatırlattı bana. (Tabii artık Adrien'den ayrıldığımı ve onun hakkında düşünmenin sağlıksız olduğunu da!)

Gönderen Emre Alhan, yani Adrien'den önce uzun süre rüyalarımı süsleyen, kızıl ötesi ışın gibi insanın içine işleyen bakışlara sahip bir *redhead*! Yok, öyle hayallerinizle oynamışım gibi "Kızıl mı?!" demeyin, benim de esmer erkeklere takıntım vardır ama Emre'nin yaydığı alevimsi enerji, uzun süre bakarsanız gözlerinizin kamaşmasına bile neden olabilir. E bu kadar hayransam herife neden onun koynunda olmadığımı sorarsanız, "bir arkadaşım" yüzünden diyebilirim. Bir şekilde en yakın arkadaşım unvanını kazanmış moda fotoğrafçısı Ceren'in büyük aşkıydı Emre. Aşkı dediysem Emre Ceren'in büyük aşkıydı, Emre Ceren'i hatırlamayabilir. Zira tek gecelik beraberliklerinde kızın üzerine boşalıp ardından çıkmış gitmiş. Ama Ceren yıllarca bıkmadan ondan hoşlandı. Bunu söyleyemedi bile.

Karşı tarafın haberi olmadan aşk mı olur canım? İnsan içinde saklayabiliyorsa bazı şeyler olmasa da olur demek ki!

Ben işte sırf bu yüzden Emre'nin yanına yaklaşamadım uzun bir süre. Çünkü yaklaşsam olacakları biliyordum. Zaten o aralar Adrien girdi hayatıma ve biz mutlu mesut yaşamaya devam ettik. Ayrılınca kendimi spora vermemin zayıflamaktan başka bir yanı da ortaya çıktı; Emre Alhan'ın kızıl kafası ve beyaz vücuduyla hemen her gün karşılaşmak! Gerçi giydiği gereksiz kapri pantolon sayesinde boyunun benden biraz kısa olduğunu fark ettim ama olsun. Erkeğin boyunun sizden uzun olması önemli değil ama yatakta kaşık pozisyonunda yatınca insan bir kucaklanmak, sarılmak hatta kendini bir ağacın kovuğunda gibi hissetmek istiyor. Bacak boyum biraz uzun olduğundan bu durum sevgililerimle aramda sürekli soruna yol açmıştır ama artık önemsemiyorum bu durumu. Lanet gibi bir şey, kaşık pozisyonunda sürekli ayakları yorganın dışına çıkan taraf oluyorum ama bu konuda yapılabilecek bir şey yok, önemsemiyorum artık.

Neyse konuyu dağıtmayayım, Emre'yi gördüm ama sadece kolunu bacağını şişirişine uzaktan baktım. Yeni dul kalmış biri olarak saldırıya geçmem doğru olmaz diye düşündüm. Neden bilmiyorum bazen eski İstanbul kadını tarafım kabarıyor. Sanki mahalledekiler benim kiminle yatıp kalktığımı takip ediyorlarmış gibi çarşıya pazara giderken (Süpermarkete yani) arkamdan fısır fısır konuşacaklarmış gibi geliyor. Yani basbayağı bu devirde alem ne der diye düşünüyorum. Yoksa çocuk ayrıldığımı duyunca beni *Tomb Raider Penis Peşinde* filminin başkahramanı zanneder mi diye de bir endişem var tabii.

Hakikaten bu işin kuralı nedir, uzun ayrılıkların ne kadar süre sonra yenilenmesi gerekiyor. Hani sarışın bir şarkıcı olsaydım durum belliydi. İlk önce "Bana onu sormayın, onun Allah belasını versin" diye kameralara çemkirdikten hemen sonra Reina'da kız kıza ayrılık acısı partisi vermem yeterdi. Bütün bunları yaptıktan bir hafta sonra yeni sevgilimle basına yakalanıp Adrien'e laf çakabilirdim. Yeni sevgilimle evlenme dedikoduları çıkardıktan bir hafta sonra aldatılır ve yeniden kendimi Reina'da kızlarla eğlenirken bulurdum. Ama maalesef saygın olabilmek adına kıçını yırtan bir reklamcıyım. Anne-baba'dan gelen muhafazakâr genler sayesinde de bir

sarmaşığı bırakıp diğerine atlayan Tarzan gibi sevgiliden sevgiliye (Penisten penise aslında) atlayamıyorum.

Kafamda bu tip saçma sorular acı içinde kıvranırken Emre'nin de beni görmemesi için onun çalıştığı "aletli" bölümüne pek yanaşmıyorum. Spor salonlarında da bu durum ne tuhaftır değil mi? Adamlar her yere istedikleri gibi girip çıkabiliyorlar ama biz onların bölgesine gidemiyoruz resmen. Koşu bantlarıyla yer minderleri arasında geçen bir spor salonu hayatımız var. Hapishane gibi hayatın da kuralları var. İş yerinde, spor salonunda her yerde bir takım krallıklarını ilan etmişler. Bizim elimizde bir tek kuaförlerimiz kalmıştı ona bile ortak çıkmaya başladılar. Nişantaşı'nın göbeğindeki manikürcüme gelip de yan koltuğumda ayağındaki tüylerden kurtulmaya çalışan adamları gördükçe sinirim bozuluyor. Onların canı yok mu diyebilirsiniz de bizim canımız yok mu? Neden o korkunç manzaralarla haşır neşir olmak zorundayız? Kadınların ayağındaki tüylerin alınmasını izlemek yeterince işkenceyken, toynak tırnaklı, biftek gibi bastırılmış koca erkek ayaklarıyla göz göze gelmek insanı delirtebiliyor. "Tek derdin bu olsun, en azından kokana kadınlarla birlikte değilsin" derseniz diyecek bir sözüm yok tabii. Dünyadaki bütün kadınlara tercih ederim erkekleri. Gay ya da *straight* hepsi ayrı ayrı *welcome* yani hayatıma. Tabii *straight* olanlar daha fazla *welcome* (Gay dostlarım bozulmak yok.)

Yine korku içinde sporumu yapıp duşlara giriyorum. Sarkık memeli ve kıllı tüylü hemcinslerimin genital organlarıyla burun buruna gelmemeye özen göstererek duşumu yapıyorum. Şu spor salonu hikâyelerimi de bir ara "Spor salonunda rujları bozulmasın diye şişeyi ağzına değdirmeden su içen kızların dramı" diye başka bir bölümde anlatmak istiyorum. Pazar günü bile fönlü saçları ve makyajlarıyla salona gelen kızlara hastayım yahu. Ben duş çıkışı saçlarımı kurutmaya üşenirken onlar tam teçhizatlı hazırlar. Kafamdan bunlar geçerken bir dahaki sefere hazırlıklı olmam gerektiğini fark ediyorum. Saçlarımdan şıp şıp su damlarken Emre'ye yakalanırsam olmaz tabii, bunu hesaba katmamıştım.

Akşama tabii ki planım yok, biraz saçma dizileri izleyip ardından da NLP kitaplarıma biraz göz atıp yatarım diye düşünüyorum. Tam o sırada dakikada 10 kez Adrien'den yeniden arkadaş ekleme talebi gelir mi acaba diye sürekli göz attığım Facebook'taki mesaj ibaresi evde bir bayram havası estirdi.

09 April

naber? bugün bi ara seni sporda görmüş olabilir miyim, bi hocayla program çıkarırken, Mac Kanyon'da? :)

eMRE ALHAN

İşte bu mesajı okuduğuma inanamıyordum sayın seyirciler. Bir an Milyarder filminde Milli Piyango'yu kazandığını öğrenip çırılçıplak sokaklarda koşmaya başlayan Şener Şen gibi mahallemde *"Allaaahhhh!"* diye bağırarak gezmeyi düşündüm ama yapmadım. Hemen tüm ağırbaşlılığımı takınıp Emre'ye cevap vermeye başladım. Sonuçta bugüne kadar tüm erkeklerimi hanımefendi yönüm, anaç halim ve güler yüzümle kazanmıştım. Şimdi doğaüstü bir olay olduğunda da bu davranışlarımdan vazgeçemezdim. Sırf bir anlık şımarıklık uğruna *"Benzemez kimse sana, tavrına hayran olayım"* dizelerini hak etmemek olmazdı.

Bu yüzden ne cevap vereceğime karar verme aşamasına geldi sıra. Hem şaşırmış, hem sevinmiş, hem istekli, hem vermeye hazır, hem de umurumda değilsin anlamlarını tek bir cümlede toplamaya çalışan yeni bir oluşum kurmaya çalıştım ama olmadı. Bunun yerine "Evet, bendim. Sorduğuna göre demek sürekli kestiğim kızıl da gerçekten sensin" diyen torpidomu yolladım.

Erkekleri hep aynı şekilde faka bastırırım. İlk önce hayli edepsiz/erotik (ama yine de hanımefendiliği elden bırakacak kadar değil) cümlelerimle karşımdakini şoke eder, avım dili dışarıda, sahibini görmüş köpek gibi sevinçli sevinçli akşam menüde seks olduğunu zannederek yanıma kadar sokulur. Fakat yılların tecrübesine dayanarak geliştirdiğim görünmez dokunulmazlık kalkanımla bırakın sevişmeyi, öpmesi bile biraz uzun sürer. Hani ilk geceden verenlere de karşı değilim, bence mahsuru yok. Ama ben beraber olduğum adamın gözünde "fahişe" olarak anılmamak için, prensibimdir; ilk geceden, hatta ilk haftadan asla vermem! İsterim ki erkeğim beni tanısın. İsterim ki ben de erkeğimi tanıyayım. Hırlı mıdır, hırsız mıdır, kıllı mıdır kılsız mıdır ölçüp biçmek, tartmak isterim.

Kavun değil ki bu poposundan koklayıp alasın...

sevgili popom

Bugün hiç ağlamadım! Gerçi zaten az eşyalı olduğu için boş bir ambar hissi uyandıran yatak odamda uyanınca bir ara gözlerim doldu, itiraf edeyim, ama onun dışında gayet iyiydim. Belki kendime acı çektirmek için çaldığım Sezen Aksu'lardan da kurtulduğum için olabilir bu durum. Çünkü ne manasız bir tavırsa, ağlayacağım yoksa bile patlıyorum onu dinlerken. Sezen böğürüyor, ben ağlıyorum, o *"Yârim keskin bıçak"* diyor ben evde bıçak arıyorum neredeyse. Neyse bugün o tür icraatlarda bulunamadan, biraz liseli tabiri olacak ama "hoşlandığım çocukla" Facebook'ta flörtleşmeye başladım.

Evet, ne var bunda, hoşlandığım biri var. Hem neden olmasın ki, Adrien'in gelip özür dilemesini bekleyene kadar fırsatları değerlendirmeliyim diye düşünüyorum. Hem zaten bütün arkadaşlarım pasaklı sevgilisinin hiç ona göre olmadığını söylüyorlar. Adrien'in gözlerinden okunuyormuş,

Pişman olmak üzereymiş. Kız zaten vejetaryenmiş yahu! Hangi erkek vejetaryen bir kızla beraber olur ki? İçki sonrası o uykulu dönemi atlatmak için "Hadi sevgilim iskender yemeye gidelim" diyemeyeceği bir kızı kim ister? Evde oturup patates mi haşlayacaklar, kabak mı soyacaklar?

Neyse ya, yine kafam dağıldı. Ben bugün size Emre'yi anlatacaktım. Kendisiyle aynı spor salonuna gittiğimizden ona Facebook'ta kapan kurdum. Ne zaman iletiler bölümüne spor yapmakla alakalı bir şey yazsam atlıyor. Ama sadece spora atlıyor, deli midir nedir. "Evimde pazar pazar benimle DVD izlemek isteyen var mı?" ya da "Sinema, mısır ve yanına beni isteyen?" yazılı iletim olsa tınmayacağını bildiğimden, dünü fena ağlama krizleriyle atlatınca, bugünü kurtaralım bari deyip iletime "Spora mı gitsem, evi mi toplasam?" yazdım.

İçimizdeki en şişman kız Aşiyan "spor" yazdı. Ben evin içinde babamın donlarını giyip geziyorum desem şaşıracağına, "yakışıyor mu bari", deyip beni kayıtsız şartsız yargılamayacak bir kız olan Tuğçe, "Ev toplamak da bir spor değil" mi deyiverdi. "Spora git evde büyütme" diyen bir gay arkadaşım, kötü Uzay, "En güzel pazar aktivitesi sekstir, gerisi teferruat :p" yazan bir erkek arkadaşım da oldu.

"Spora git, evde büyütme..." diyen arkadaşımın realist olmasına sinirlenirken cevapların arasından en romantiği, en sevimlisi, en erkeksisi, en güzeli geliverdi; "Spora gidip biraz güneşlenip yüzsün bence." Emre'den tabii ki. İlk önce ekran karşısında elimle, "Yess" işaretini çekip cevabımı yapıştırdım. Hemen uzun çizmeli, kürklü, sahte sarışınlar gibi bir şımarıklıkla "Hain Emre, göbeğimle güneşlenemeyeceğimi biliyorsun, sen git ve yüz ama yüzerken dikkat et, yanlışlıkla şişko biri üstüne atlamasın :P" yazdım. Mesaja "Sen git de" yazmamın amacı onun bugün gidip gitmeyeceğini ortaya çıkartmaktı. Çünkü o kadar *cool* ki eğer bana karşı adım atarsa kehanet gerçekleşecek ve o seksi kızıl saçları dökülecekmiş gibi uzak duruyor benden. Ah, söylemiştim değil mi; Emre kızıl. Hani şu Sezen'in Zalim'indeki *"Ten beyaz, saç kızıl güller..."* dizelerinin can bulmuş hali. Evet, zalim olduğu konusuna da katılıyorum çünkü iki haftadır sporda sürekli sohbet etmemize rağmen beni bir şeyler içmeye davet edemedi gitti. Hani *spinning* dersinden ter içinde çıktıktan sonra su almak için bidona beraber gidiyoruz ama o sayılmaz herhalde.

Enerjisi ortada seksüel bir gerilim olduğunu işaret ediyor en azından. İnsanlardan enerji alma olayımı da deşip durmayın lütfen. En azından ailem ben daha 5 yaşındayken gay dayım Tanju konusunda, "Dayım kız gibi" dediğim için içgözümün ne kadar derin olduğunu bilir. Bazıları buna paranoyaklık da diyebilir ama kötü şeyler olacağı zaman hissedebiliyorum. 2002'de meme kanseri olduğumu ilk kez öğrendiğimde ve 2008'de işten atıldığım dönemlerde hep hissetmiştim. Bir annemin ölümünü, bir de sevgililerimin gidişini anlamadım. Herhalde bunların hiçbir zaman olmayacağına dair içimde çocukça bir umut beslediğim içindir.

Acı hatıraları bir kenara bırakıp laptop karşısında Emre'den cevap gelmesini bekledim durdum. Kötü haber 20 saniye içinde geldi, bugün evde çalışması gerekiyormuş, yoksa çok gitmek istermişmiş...

Ne yapalım yani, bugün biyolojik saatimi sekse kurmuştum. Kanlı ya da kansız, bir şekilde bir icraat olmalıydı. Hem teknik olarak Emre'yle henüz birlikte olmadığımızdan, konusu geçince göğsümü kabarta kabarta söylediğim "Ben hiçbir sevgilimi aldatmadım" cümlesini senaryomdan çıkarmama neden olmazdı. Emre de gelmeyince oturup arkadaşımın geçen gün verdiği masörün sitesini inceledim. E bari kafam dağılsın diye mesaj attım. Gündüz gündüz bu ne masajıysa, 12'de Kadıköy'de bir eve

gideceğini, 13:30 gibi bana gelebileceğini söyledi. Ben de "Gece gelse de işin içinde erotizm de olsa" diye düşünürken, çocuğa bir şey diyemedim, çağırdım. Tam vaktinde kapımı çalan masörümüz, gelir gelmez büyük rahatlıkla, "Çok terledim de duş alabilir miyim" deyip gözümün önüne soyundu ve banyoya girdi. Çok kalın olmasa da kaslı vücudu gözümün önünden film şeridi gibi geçti o saatte. Duşa giren çocuğun ardından kendimi toparlayıp salona geldim ve iç geçirerek başıma gelecekleri düşünmeye başladım. Hani güzel şeyleri zihnimden geçirmek bile strese soktu beni. Kafamda saçma sapan şeyler dolanıp beni strese sokmaya başladı. Hani biraz daha ileri gitsem, masör beni beğenir mi acaba diye sorgulayacaktım kendimi.

Ulan parayla tuttuğum, bana hizmete gelen adama bile kendimi beğendirmeye mi çalışacağım yani ne saçma. Yine de, ne olur ne olmaz deyip, Victoria's Secret Very Sexy'i üzerime sıktım ve masörün yanında getirdiği masaj yatağına uzandım. Kalçamı da kocaman bir otel havlusuyla kapayıp başladım çocuğumuzu beklemeye. O da banyodan çıkar çıkmaz, üzerinden sular damlayarak yanıma geldi. Başım aşağı doğru baktığından su damlacıklı ayaklarını görebiliyordum. İçimden, yerleri sırılsıklam yaptı Allah'ın cezası diye düşünürken o, "Bu masaj tamamen rahatlama üzerine kurulu, havluya ihtiyacımız yok" deyip tek hamlede popomu örten havluyu üzerimden alıverdi. Ben o sırada kafamı soktuğum masaj yatağının boşluk bölümüne entegre oldum sanki. İnsan birinin yüzüne bakmadan da utanabiliyormuş, bunu da o an anladım. Tam, masörün numarasını aldığım arkadaşıma içimden güzelce bir küfür döşeyecekken telefonundan çalmaya başladığı *Love is In The Air* ortalığı bir anda yumuşattı. Ben tam yok artık, bir de gül getirseydin bari diyecekken ayak parmaklarımdan olaya girdi. Ayağa yapılan her müdahale çok hoşuma giderken bir de bunun yakışıklı bir erkek tarafından yapılıyor olmasının zevkini çıkaracağım çıkarmasına ama popo tarafımın hafif hafif rüzgâr alması çıplaklığımı bana hatırlattığından tamamen teslim olamıyorum. Çünkü erotik masajın ne kadar erotik olduğunu bilmek istiyorum. İlk kez denemesem neyse. Sanırım içimde erotik masajın, porno masaja döneceğine dair bir korku olduğu için masörün sesiyle dürtülüyorum zaten;

"Bir saniye, olacak gibi değil, çok kasılıyorsunuz. Kendinizi rahat bırakır mısınız lütfen!"

Nasıl rahat bırakırım hayvan herif. Lise döneminde beden derslerinde kız arkadaşlarımın yanında giyinirken bile kendimi sakladığımı biliyor musun sen? Göğüslerim ortalama civarlarda dolaştığı için hiçbir zaman duştan çıkınca mal varlığını gözümüze sokan kızlardan olamadım ben. Hâlâ spor salonunda üzerimi değiştiririrken ne acılar çektiğimi bir bilsen? Şimdi ise kendi salonumda, barda tanışarak eve atamayacağım güzellikte bir adamın karşısında çırılçıplak yatıyorum ve geleceğimi düşünmekten alamıyorum kendimi. Geleceğim derken şu önümüzdeki bir saat içinde olan biteni. O maharetli eller ayak parmaklarını bırakıp yukarı daha sanatsal bölgelerle oynamaya geçerse ne tepki vermeliyim onu bilmiyorum. Hadi popomla oynasın, her sene ağır grip geçirdiğim için hafta boyu evlere gelen iğnecilere göstermek gibi bir şey olduğunu düşünüp rahatlıyorum. Ama popo civarına masaj yaparken, o *ylan ylang* yağına batırılmış elleri bir tarafıma kayacak olursa nasıl tepki vermem gerekir. O ayak parmaklarımdan dizimin arkasına geçerken, ben de organlarımla konuşup, hassas noktalarda "inlememe" kararı aldık. Bu yüzden o bölgedeki masajdan hiçbir şey anlamadım. Aslında cinsiyetimden çok memnunumdur ama erkek olmayı istediğim nadir anlardan biriydi bu galiba. Yani tabii ki ben erkek olunca masör de kadın olacak, homoerotik sahneler düşlediğim yok. Bir erkek benim yerimde olsa ve güzel bir kadın tarafından mıncıklansa bu anların tadını çıkarır, bir de üstüne üstlük, "Biraz daha aşağı, hah işte tam orayı avuçla" gibi iğrenç cümlelerle olaya espri katardı. Ama ben rahatlama sesi çıkartmayı bırak, kendimi kasmayı sona erdiremediğim için boyun fıtığı olacağım bu masajdan sonra.

Devamında popoma masaj yapmaya başlayınca işler çığırından çıktı haliyle. Ovaladı ovaladı ve o an dank etti; "erotik masaj" dedikleri işte bu!

Birkaç kez gözlerimi manalı manalı kırpıştırmaya çalıştım ve 10. dakikanın sonunda "Çok güzel Allah'ın belasıııııı!" diye bağırıp adamın yatağına boşalıverdim. Ama onda bir şaşırma edası yoktu, altını muşamba döşemesinden de anladım ki, memnuniyetinin doruğuna çıkan tek kadın ben değilim.

Masör gayet nazik bir şekilde üzerimi bir havluyla kapatarak, şimdi hiçbir şeyi düşünmeyin ve mümkünse uyuyun hatta diye sesini gittikçe azaltarak konuşmaya devam etti. Evet, uyuma fikri iyi güzel de daha şimdiden masörle ikinci buluşmayı düşleyen ben ne yapabilirim yani? Bu şansızlıkla

masöre aşık olup, bir gece bende kalması için yalvarırken yakaladım alt beynimi, sonra terbiyesiz dedim (alt beynime).

Bir ilişkiden de evlenip, çoluk çocuğa kavuşacağız elektriği almasam olmaz! Sanki Tanrı beni yuva kurayım ve onu ne pahasına olursa koruyayım diye yaratmış. Oysa arkadaşlarımın büyük bir kısmını barda tanıştıkları ilk adamın altına yatsınlar diye, diğer kısmını da bar kapanmadan barda kalan son erkeğin altına yatsınlar diye yaratmış, bir şey diyor muyum! Dolayısıyla hiçbirini benim şu anda yaptığım gibi aşk acısından ağlarken görmenize imkân yok. Bu konuda şanslılar bence. Hayatları boyunca kazanmadıkları için kaybetmenin acısını da yaşamamışlar. Gerçekten dalga geçmiyorum, şanslılar. Valla gülmüyorum.

Neyse ben Adrien'i arayayım da ne yapıyormuş onu öğreneyim. Belki işi yoktur, akşam yemeğe çıkarız dostça!

UZAY

working girl

Ertesi gün masaj yaptırmanın rahatlığıyla yataktan çıkmak istemedim ama çalıştığım reklam ajansında ağır bir toplantı günüydü. Ajansta çalıştığımı söyleyince şanslı olduğumu düşünmüşsünüzdür. Siyah gözlükleriyle spor arabalarından inen yakışıklı erkeklerin çalıştığı bir ofisteyim. Ama hemen aklınıza dar kesimli takım elbiseleri, ince kravatlarıyla istedikleri kampanyayı şıp diye kapıveren 2012 model *Mad Man*'ler gelmesin. Aslına bakarsanız siyah gözlükler kısmı uyuyor sadece. Onun dışında, çalıştığım adamlar gayet yakışıklı olsalar da hırpaniler. 180 derecede 55 kez yıkanmış gibi sarkan soluk siyah tişörtleri, neredeyse dizlerine varan salaş hırkalarını bir kenara atarsak, *joint* içmekten yıkanmaya bile halleri kalmayan yağlı saçlarıyla benim çekicilik klasmanımın dışında duruyorlar. Bana da ne oluyor anlayamıyorum aslında. Lise dönemi boyunca rocker'ların peşinde koştuğum günleri nasıl unuturum. O zaman pis görünümlü adamlar bana çekici gelirken şimdi suratlarına bakmıyorum. İbrahim Kutluay'la evlenip kendini, Grace Kelly gibi hissetmeye başlayan Demet Şener sendromu bu galiba. Henüz evlenmedim aslına bakarsanız ama hayattaki her zevkim gibi erkek zevkim de değişiyor yıllarla. Sanırım bu konuda kendime ilk gençliğinde rockçılarla takılıp daha sonra bir salon beyefendisiyle evlenen kadınları örnek aldım fark etmeden. Ama bunun yanında başarılı kadınları da takdir ettim hep. Mesela Gülse Birsel. Kadın hiçbir şekilde komik olmayıp, harika bir senaryoyla kendini dişi Cem Yılmaz yaptı ya, buna başarı denmez de ne denir. Ben de ufak bir senaryo değişikliğiyle kendimi *femme fatale* yapmak istiyorum ama bu iş yerinde olmuyor. Olsa bile kime beğendireceğim kendimi, hiçbir etken yok. Giyimine, temizliğine önem veren iki kişi var ajansta ikisi de gay zaten. (Sanırım bunu söylememe bile gerek yoktu.) Gay'lerden biri Derman, "hiçbir şeyi" çok şeymiş gibi tanıtma şampiyonu. Gerçekten zeki bir çocuk ve bir süre sonra sözleriyle sizi hipnotize etmeye başlıyor. Koca pörtlek gözleriyle sizi yakalayıp öyle hikâyeler anlatmaya başlıyor ki, etkilenmemek onun bu huyunu biliyor olmanız lazım. Tabii ki Derman'ın bu hipnotik etkisini bilmeyen müşteriler o ne sunarsa kabul etmek zorunda hissediyorlar. Sabunsuz giren cinsten bir adam. Bazen sosyal ortamda karşılaştığımızda beni tanımayan arkadaşlarına öyle güzel cümlelerle tanıtıyor ki, kendimi hayatını hayır işlerine adamış, iki çocuğu evde bırakıp, kocayı postalayıp genç sevgilisine kaçan Lady

Diana gibi hissediyorum. Doğu'daki yardıma muhtaç çocuklar için yapılan ayakkabı kampanyasında iki çocuğun ayakkabı parasını ödedim diye, beni bir pazarlayışı vardı görmeniz lazım. Sanki oturduğum yerden bilgisayar karşısında tek tuşla havale yapmamışım da, kendi verdiğim piyano resitalinde eş dosttan kaldırdığım paralarla okul yaptırmışım gibi överek anlatmasını dinlemeniz lazımdı.

Diğer kokoş erkek ise gay camiasının hatırı sayılır "kötülerinden" Uzay. Hani kafası cidden kötülükten başka bir işe yaramayan adamlardan. Çirkinliğini kelimelerle ört bas etmeye çalışan, ota boka muhalif bir tip işte. İşi gücü hava atmakla ilgili. Evine yemeğe gittiğinizde size yemekte kullandığı sosu öyle bir anlatır ki, siz o sosun Migroslardan kolaylıkla alınabildiğini unutur, yağmur ormanlarında yılda bir kez açan bir çiçeğin polenlerinden yapıldığına inanırsınız. Süsleme ve abartmada üstüne yoktur. Hava atmak en büyük zevkidir. Elinde bir şey olmayınca da olanı farklı gösterir tabii. Duty Free'de *Marc Jacobs* parfümlerinden sorumlu olarak çalışan sevgilisini *Marc Jacobs* Türkiye temsilcisi olarak tanıtır, siz de yersiniz. Sırf hava atmak için aldığı İran kedisi ise benim hayatımda en çok acıdığım hayvandır. Hani en kötü hayvan barınaklarında bile kediler bu denli eziyet çekmiyordur. Zavallı İran kediciğini "Hamile kalamıyor bu, demek ki kırma" diye Cihangir'in çöplüğüne bıraktı.

Her ne kadar bu ikiliyi sevmesem de bu ara onlarla takılmam şart. Çünkü bende olan bir şey onlarda olmadığı için iş hayatında bana tapıyorlar; o da "ulu vajina". Ajansın *straight* patronu Engin'le yıllardır süren bir seksüel gerilimimiz var. İşin benden kaynaklanan bölümü Engin'in çok seksi bir 35'lik olması. Ondan kaynaklanan heyecanınsa piyasada bir benim içime girememiş olmasından kaynaklandığını düşünüyorum. Artık onun yanında gördüğüm kadınların sayısını ben bile bilmiyorum. Bir de ilerleyen yaşına rağmen hâlâ gençlik dizilerinde oynayan dünya iticisi bir karısı var. Zavallının dünyadan haberi yok. Bizim çocuklarda normal olarak bu seks bombasına aşık. Engin ajansta sadece benimle ilgilendiği için bizim gay biraderlerin de ikonu oluverdim çıktım.

Ama Uzay'ın da hakkını vermek lazım, çocuk gerçekten güzel. Hani bu aptal Türk dizilerinde her gay karakterin sahip olduğu gibi boynu fularlı ellerini oynata oynata konuşan tiplerden değil. Ajansın ceket giyen tek elemanı ve kadınların gördüğünde "Ondan çocuğum olmalı" tepkisini

verdiği biri. Maalesef heyecanlı bir şeyler anlatırken davudi sesini inceltmeye ve ağzını kocaman açarak gülmeye başlıyor, işte o zaman çocuk yapma hevesiniz bir başka bahara kalıyor.

Evet, her gün onlarla beraber çalışmak beni heyecanlandırıyor. Çünkü ikisi de çok güzel ama yapabilecek bir şey yok. İtiraf edeyim, birkaç kez gece kulübünde kıstırıp sarhoş etmeyi denedim ama olmadı. Hep filmlerdeki gibi sarhoş olup kadın arkadaşıyla yatan gay'lerin hikâyesine özenmişimdir. Bir keresinde öğle yemeğinde kadın-erkek pornolarını bir yere kadar izleyebildiğini, göğüsle problemi olmadığını ama vajina görünce bayılacak gibi olduğunu söylediğinden beri ondan ümidi kestim zaten. Küçüklüğüne dair bir anı mıymış neymiş, vajina denince bile kokusu aklına gelip, beti benzi atıyormuş. Bir an sadece popoyu açıkta bırakan iç çamaşırlarından alıp koku için de yoğun vücut kremlerinden denesem mi acaba diye düşünmedim değil ama o kadar da umutsuz iş kadını olmak istemedim. Benim de prensiplerim var canım. Güzel bir erkek diye elimde avucumda ne varsa verecek halim yok ki.

Hem öyle biri olsam Amerikalı Joel'le çoktan evlenmiş, yedi çocuk yapmıştım. Joel benim bir Amerika ziyaretimde karşıma çıkan ultra seksi yaratık! Yaratık diyorum çünkü saçından ayak parmağına kadar özenilerek yaratılmış bir şey. Bu yüzden ona normal insanlara kurulan, "Çok yakışıklı", "Oldukça seksi", ya da arkadaş arasındaki esprilerden "Veresim geldi" gibi cümleler kuramayacağım. Kendisini New York Hiro'da yanımdan geçerken gördüğüm zaman *"What are you!"* lafının ağzımdan dökülmesi de sırf bu yüzden zaten. Herhalde ünlü bir rugby oyuncusudur diye düşündüğüm adam Wall Street'te çalışan azılı bir *broker* çıktı. Tabii ki onda bu iş çenesi olduktan sonra kısa sürede kaynaşıp "Sana mı gidelim, bana mı?" evresine geldik. Türkiye'de bu heyecanı yaşayamıyorsun. Bizim azgınlar ne derece erekte olurlarsa olsunlar böyle bir soru sormayı beceremiyorlar. Artık evlerinin dağınıklıklarından korktukları için mi yoksa zaten kendi evlerinde olurlarsa işleri bittikten sonra kaçacak yer bulamayacakları için "Hadi sana gidelim" demeyi daha uygun buluyorlar. Biz kadınız ya evimizin dağınık olmaya hakkı yok. Nasıl olsa çoraplarımızı salonun ortasında çıkartmak ya da çekirdek yeme gibi adetlerimiz yok.

Yani işim gereği dünyanın dört bir yanından erkeklerle yattım, bu kurallar değişmiyor. Hayır, canım, yarı zamanlı pahalı fahişelerden değilim, işim

gereği dedimse, bağlı olduğum reklam ajansı dolayısıyla çok fazla yurtdışına gidip geliyorum, bu yüzden de fazlasıyla erkekle haşır neşir oluyorum. Aman toplasan 50 erkeği anca devirmişimdir ama flörte gelince her gece başka biriyle çıktığımı söylemek yalan olmaz. Bu yüzden az çok dünyadaki eğilimleri takip edebiliyorum. Tabii her yattığım adamın da bizimkilerde olmayan özelliklere sahip olması normal öyle değil mi?

Genelde sarışınları seçiyorum kaytan bıyıklılar diyarı İstanbul'da yaşadığımızı az buçuk unutayım diye. Yani ülkede tuhaf bir şey var, İstanbul'da yaşayan bir Fransız'la beraber oldum -hatırladınız sanırım değil mi, şu an ayrı olduğum ama pişman olup gelip özür dilemesi çok yakın olan sevgilim Adrien- o bile bıyıklı ve kıllıydı. Tabii şimdi böyle söyleyince aklınıza çiğ köfte yoğuran türkücü modeli değil de Fransız rockçıları canlandırması gelsin lütfen.

İşte bu yüzden Joel'in sarı dokulu kumral saçlarını görünce ağzımın kenarından bir damla su akıp margaritamın içine damlayıverdi. Böyle komik şeyler sadece filmlerde olmuyormuş, bunu da anlamış olduk. Neyse ben de farkındayım tanışma anımızı ve orada içki içtiğimiz 1 saat 20 dakikayı değil de "Ona mı bana mı" gideceğimizi merak ediyorsunuz. Aslında o detayları da değil de direkt yatak sahnesine atlamam gerekirse, odaya girer girmez şiddetli bir öpüşme sahnesi yaşadıktan sonra ben her edepli kadın gibi beş dakika banyo izni istedim. Önce makyajımı tazelemeyi düşündüm, ama nasıl olsa iki dakikaya kalmaz bozulacağı için vazgeçtim. Belki biraz krem sürebilirim ama o da hemen kurumayacağı için ağızda yoğun bir tat bırakır. Adama Türk lokumu sunacakken ağzının tadını bozmamalıyım. Neyse sonuçta az sonra dağılacağını bile bile biraz saçımı düzelttim ve iç çamaşırlarıma parfüm sıkıp çıktım.

Çıkmaz olaydım! Joel neredeyse dizine kadar uzanan penisini iyice gösterecek şekilde yatağa oturmuş beni bekliyor. Hani böylesine bir manzarayla karşılaşacağımı bilsem banyodayken biraz terapi yapar, kendimi hazırlardım. Başlangıçta anlattığım hayalimde neden Joel'den yedi çocuk istediğimi de işte o zaman anladım, çünkü Joel'in penisinden çıkacak spermleri hesaplarsam 7 çocuğumun olma ihtimali o kadar fazla. Gözünüzde canlansın diye söylüyorum, sıradan penisli bir erkek bir seferde tek çocukluk sperm çıkarabiliyorsa Joel bunun yedi katı olmalı. Biz de biliyoruz bir batımda çok çocuk çıkarabilmenin penisin yüzölçümüyle

alakası olmadığını ama olaya uyanın diye biraz mübalağa katıyorum. Hadi aklınızı çalıştırın, lisede o sıkıcı edebiyat dersini boşuna mı okuduk biz?

Neyse cüssesine göre romantik bir adam çıktı da, benimle öpüşmeye başladı. Yatakta yuvarlanırken arada o koca şeyi karnıma batıyor ama yine de çok güzel öpüştüğü için sesimi çıkarmıyordum. Bir yandan da iç organlarım aralarında toplanmış, "onu" aralarında isteyip istemediklerini tartışıyorlar. Allah'tan en kahpe organım vajinam "Amerika'ya kadar geldim, böylesini yemeden dönersem bana da kahpe demesinler" diye tepkisini koyunca, bir anda işler kızıştı ve ben Joel'in beni istemesi için elimden geleni ardıma koymadan çalışmalara başladım. Hep filmlerdeki gibi otel odasının dağıldığı, abajurun sarsıntıdan yere devrildiği, masanın tek el hamlesiyle boşaltılıp üzerinde sevişildiği, kısacası hoplamalı zıplamalı, aksiyonu bol bir sevişme sahnesi isterdim. Bu da benim üç katım iriliğindeki Joel'le olmazdı da kimle olurdu? Kendime soruyorum, merak etmeyin, Joel'i sanki tanıyormuş gibi kafanızda canlandırmaya çalışıp yorulmayın. Cidden tarifsiz bir adam, çok seksiydi yahu.

En son sere serpe uzandığım yataktan beni tek hamlede yatağın dışına çektiğinde "İşte," dedim, "aksiyon başladı." Ona çaktırmadan odanın tavan boyuna da baktım ki, havaya fırladığım anlarda Garfield gibi tavana yapışmayayım. Ben tavanın yüksekliğini ölçmek için gözlerimi ondan kaçırdığım anda, Joel yatağa tırmanıp iki elinin ve dizlerinin üzerinde durup poposunu bana doğru döndü. Ben neresinden girip yanına geçmeliyim acaba diye düşünürken eliyle poposunu okşamaya başlayınca, ne yapabileceğimizi kestirmeye çalıştım. En iyi ihtimalle "şaplak" istiyordur, en kötü ihtimalle de öpücük kondurmamı bekliyordur diye düşünürken, iki eliyle iyice araladığı poposunu bana doğru uzattı. O an sinirden sandalyenin bacağını poposuna sokacak gibi de olsam da kolayca toparlayıp yarım dudakla öpücük kondurdum. Ne yapalım canım, kaz gelecek yerden tavuk esirgenmezmiş belki ama bazen insanın vejetaryen olası geliyor tabii böyle durumlarda. Ter içinde bir yarım öpücük de öteki yanağa kondurmuştum ki, beklenen emir kipi "Yala!" kıvamında geldi!

Yala da neyi yala? Popoyu mu yani? Bak dostum, oral seksle problemim yok, şahsen ağız ve boğaz yapım buna uygun olduğu için zorlanmıyorum çok şükür. 8 yaşında bizim sitenin bütün kızları bale eğitimine gidip parmak uçlarını toynak haline dönüştürürken, ben şan dersi alıp boğaz yolumu

genişlettim. Bu yüzden Big Mac cinsi hamburgerleri de yiyebiliyorum mesela. Ne alaka demeyin, çoğu kız yiyemez tamam mı! Ama hiçbir kız bir erkeğin poposunu da yiyemez bence. Tamam, kılsız, bebek poposu kıvamında güzel bir arka bahçen var ama yalamak ne yahu? Öpsem olmaz mı? Hem siz tuvalet sonrası poponuzu yıkamıyorsunuz bile. Aslında belki istiyorsunuz ama taharet musluksuz üretilen tuvaletleriniz sizi bu yola sokuyor. Evet, siz de belki günde birkaç kez banyo yaparak durumu örtbas etmeye çalışıyorsunuz tabii ama aynı şey değil!

Yok canım, bunları Joel'e söylemedim tabii; kendi kendime geçirdiğim topu topu 10 saniye süren şok sırasında bütün bunlar geçti kafamdan. Paniğe kapılmamaya çalıştım aslında ama kuşu ürkütüp kaçıracak olma korkusu endişelendirdi beni.

Aslına bakarsanız koca bir adam önümde eğilmiş iki eliyle poposunun yanaklarını avuçlayıp, açıp kapama yoluyla beni oraya çağırırken bir baktım bende sevişme isteği kalmamış. Son bir kez Joel'in önünde sallanan yaratıkla göz göze gelip, gayet üzgün bir şekilde "Hoşçakal, seni *unutmiicam*" dedim ve odadan ayrıldım.

Bu konuyu da herkesle yatacak kadar hafif biri olmadığımı açıklamak adına anlattım. Gay arkadaşlarıma sulanmıyorum tamam mı!

su bidonu

Yeni sevgilimle her şeyimizin ayrı olmasını istiyorum. Evlerin ayrı olması konusunda zaten hepinizle hem fikirizdir sanırım da bir de iş, arkadaş çevresi ve sosyal hayatı da katıyorum ben. Yani ben arkadaşlarımla dışarıdayken cep telefonuma alacağım "Yatakta seni bekleyen koca bir şey var" yazılı şeytani bir mesajdan sonra tutkulu bir şekilde eve koşup sevişmeyi, aynı mekânda üçe kadar dans edip yatağa girer girmez uyumaya tercih etmeyeceğim! Kim olsa etmemeli. Evli çiftlerin heyecanının sönmesinin en önemli nedeni her şeyi birlikte yapmaları; yani bazılarının içi başka şeyler yüzünden de söner ama çoğunun yangın söndürücüsü dip dibe yaşam!

Ayrıldığında büyük sorun oluyor bir de! Bilgisayarda MSN'e her girişimde Adrien'in mi benim mi giriş yapmak istediğimi soruyor beyaz laptop'um. Nasıl iptal edildiğini de bilmiyorum ya, bir ömür öyle gider şimdi. E onda kalan iPod'da da benim adım çıkıyor, o da ona deliriyordur diye rahatlıyorum bir an. Bu tip küçük şeyler iyi de anı dolu koca ev ne olacak onu hiç bilmiyorum.

Bugün kendisiyle yaptığımız telefon görüşmesinde bana dört koca yılı çöpe attığımı söyledi. Ben çöpe atmadım oysa; o dört koca yılla beraber aynı evde yaşıyorum. İlk gecemizde sabaha kadar konuştuğumuz, ilk kez öpüştüğümüz, ilk kez seviştiğimiz, ilk kez kavga ettiğimiz mekân burası. Arkadaşlar tarafından piyasaya sürülen "Örnek Çift" filminin seti ayrıca.

Hep bu evde birbirimize bir şeyler kattık, birbirimizi geliştirdik, bu da dışarıya yansıdı. Şimdi ben onun yaptıklarını ortaya döküyorum diye koskoca dört seneyi çöpe atıyormuşum. Yok böyle bir şey! Her şeyi çöpe atanın kendisi olduğunun farkında değil. Hem çöpe attı hem de torbanın ağzını bağlamadığı için çingenelerin onu karıştırmasına izin verdi. Kimi benim onun kişiliğini ezdiğimi aldı, kimi onu beş parasız sokakta bıraktığımı. Kimi de onun beni neredeyse aldatmasını. Umarım kimse o torbadan, bir sevişmemizde çok fena gaza gelip kafamı duvara çarpmamı, ya da ilişkinin son dönemlerinde evde yaptığımız osuruk yarışmalarını çekip çıkarmaz. İşte onlara biraz bozulabilirim.

Yönetmen sevgilim Mertol bir arkadaş toplantısında benim evin içinde çıplak dolaşmayı sevdiğimi anlatmıştı da ne kötü olmuştum. Eve gidince ona kızdığımda da "Sen evin içinde anadan üryan dolaşmaya çekinmiyorsun, benim bunu söylememe mi kızıyorsun" diye söylenmişti. Bir de ben bu gerizekâlıyla 1,5 yıl filan çıktım. Gerizekâlı kasık şey, kulüplere gittiğimizde *cool*'luğu bozulmasın diye montunu çıkartmaz, dans etmez sadece ortalığa enerji yayardı. Bazen abartıp güneş gözlüklerini de taktığı oluyordu düşünsenize. Sürekli fazla dans ettiğim için kavga çıkarırdı kulüplerde. Ayol, kulübe gidiyor, içkiye dünya para harcıyorum. Bir iki kalça sallayıp, birkaç kesik almayacaksam ne işe yaradı bunca çalışma?

Zaten benden ayrılır ayrılmaz bir beyin cerrahıyla evlendi! Beyin cerrahı ne ayol, kadının mesleği bile kadınsı değil. Bir beyin cerrahıyla ne konuşabilirsin ki?

- *Ne yaptın aşkım bugün iş yerinde?*

- *Hiiç birkaç lob aldım, süper bir kafatası diktim, görmen lazım, eskisi gibi oldu!*

Ben anladım neden cerrah aldığını. Kadın sabah 6'da kalktığı için gece gezmelerine tek başına gidip, eğlenecek tabii. Ben bu tip konularda kül yutmuyordum ama bir beyin cerrahını kandırmak daha kolay olabilir. Hem kadın istese de sizin hayatınızı ele geçiremez düşünsenize. Saat 22:00'ye gelirken, ertesi sabah ameliyat masasındaki hastasının kafasını balkabağına çevirmek istemediği için gidip yatması gerekir (herhalde) bir beyin cerrahının. Elleri titremesin diye içki de içemez. E ben ne anladım güneş batarken birkaç şişe blush bitirmek üzere yola çıkamayacağın sevgiliyle yaşanan günlerden, *peh*... Yani iyi ki beyin cerrahıyla evlenmemişim!

Neyse, bu hikâye de nereden aklıma geldiyse, günün bu saatinde hiç yoktan moralimi bozdum. Gün geliyor içki içmeyen ve sabahları altıda kalkan bir beyin cerrahı bile evlenebiliyor ama ben hâlâ kahvaltımı yalnız ediyorum. Tabii yalnızlığın da kendine göre zorlukları var! Koca su bidonu ne çabuk bitiyormuş meğer, hiç de farkında değilim. Eskiden bittiğini görünce "Adrien, su bitmek üzere" diye bağırıp ertesi gün dolu su bidonuyla karşılaşırdım. Ama şimdi öyle mi? Magnetlerin arasından telefon numarasını bul, su ısmarla ve gelmesini bekle. Bunların tamamı bir prosedürken, ağırlığı 20 tonu bulan su bidonunu mutfaktaki yerine

götürmek en zoru. Hadi yuvarlaya yuvarlaya götürdün diyelim, ya o kapağındaki lanet kâğıdı çıkarmak. Sırf o işlemi yapmamak için bile evime yardımcı alabilirim galiba.

Abartmıyorum, evdeki angarya işlerden nefret ediyorum. Ne bileyim, Adrien ev işlerine fazlasıyla yardımcı değildi belki ama yine de su bidonunu kendi taşıyıp, kapağını açabiliyordu. Konu ağır şeyleri kaldıramamaya gelmişken yaz üzeri karpuz olayını nasıl çözeceğiz peki? En çok sevdiğim meyveyi almak için ablamın kocasının gelmesini mi bekleyeceğim yine? Küçük karpuzların da tadı yok. Çekirdekleri bile bir tuhaf oluyor. Zaten sanırım ne geldiyse şu büyük şeylere olan merakım yüzünden geldi, lanet olsun!

Lise döneminde hatırlıyorum, libido patlaması yaşadığım dönemler (Hani şu otobüste, kafede, plajda çok yüksek sesle konuşup, ota boka güldüğümüz, dikkat çekmek için kıçımızı yırttığımız zamanlar) en sevdiğim ders beden dersiydi. O zamanın bütün kızları gibi erkeklerin pamuklu eşofman altlarıyla ne kadar seksi olduğunu o günlerde keşfetmiştim. Zaten uzamak ve genişlemek için zaman kollayan bir sürü genç penisin koşar adım önünüzden geçmesi. Küçük bir bakış ya da ufacık bir dokunuşla saniyede 100 km hıza varan spor arabalar gibi atağa kalkmalarına bayılırdık. Bir tane Murat vardı mesela, sınıfın erkekleri bile onun önünde saygıyla eğilirdi bence. O zamanlar kulağımıza Murat'ın penisinin büyüklüğünün dedikoduları gelirdi, komik ama erkekler bile bundan bahsederdi. O zaman anladık tabii soyunma odalarında erkeklerin bu konularda yarışma yaptığını. Zaten ne kadar manasız yarış varsa erkeklerden çıkmıyor mu? Uzağa işeme yarışmasının ne olduğunu bana öğreten ilk erkeği hayatımdan silmek için neler yapmazdım.

Ama şahsen şimdiki aklımla en uzun penis yarışmasının yapıldığı bir lise soyunma odasında olmak isterdim. Neyse olayı "üniversite kampüsünde" olarak değiştirmeliyim sanırım. Ne fena yaa, bir yaşa kadar rahatça 17 yaşındakilerle beraber olabiliyorsunuz ama bir yerden sonra sapık olarak adlandırılıyorsunuz. Mesela ben o dönemlerde 17 yaşında olan serseri Arda'yla isteyerek yatmamıştım (Çünkü yattığı herkesi bütün okul biliyor ve ben sevgili cinsel organımın tüm ayrıntılarıyla koridorlarda konuşulmasından hoşlanmamıştım.) Ama şimdi 17 yaşındaki Berkay'la yatmaya kalksam reşit olmayan biriyle yatmaktan beni içeri atabilirler.

Aman canım zaten 17 yaşındaki biriyle yatıp ne yapacaksın ki. Hiç sevmiyorum gençlerle sevişmeyi. Çok tecrübesiz oluyorlar. Bir ritim yok, bir hareket yok. Tamam, tenleri pırıl pırıl, yeni jiletlenmiş kadın bacağı gibi oluyor ama olay o değil bence. Bir şeyleri yerleştirmeye odaklandıkları için sadece içinize girmenin yeterli bir hareket olduğunu düşünüyorlar. Dilini boğazınıza kadar sokmayı ve içinizdeyken ne kadar hızlı gidip gelirse bizim o kadar mutlu olacağımızı düşünmeleri falan çok saçma değil mi? Tabii o yaşta sevişme denilince gördükleri ya saçma pornolardaki hız yapan erkekler ya da mahallenin üst üste çıkmış kedilerinden ibaret olduğu için yapacak bir şey yok. O zaman için her şey heyecan tabii. Ama heyecanlı tiplerden hoşlanmadığım için bu konuda çekimserim.

Bu yüzden Adrien'le aynı yaşta olan spordaki Emre beni çok korkutmuyor. Yine de benden küçük ama en azından deneyimli olduğum bir yaş grubundan. Hem zaten beş yaş dediğin nedir ki?

İnsan kafa karışıklığından ölebilir mi acaba? Kalbimin iç cephesi hâlâ Adrien'e aitken Emre'nin dışarıdan zorlaması kafamı karıştırıyor. Aslında ikisi de bir şey yapmıyor. O bir şeyleri ben yapıyorum. Ne Adrien yeniden beraber olalım diyor ne de Emre aşkımdan öldüğünü itiraf ediyor. Ama ben "biliyorum, en tuhafı bu! Çocukken bir doğum günümde ailecek Sezen Aksu'ya gittiğimizde de hiç şaşırmamıştım sürprize. Gitmeyi o kadar çok istemiştim ki, annem bana bilet almazsa eşektir artık diye düşündüğüm oldu. Babam zaten eşekti, o almasa da olur ama annem alırdı! Annem her şeyi yapardı zaten. Tüm kız çocuklarının aksine babacı değil, anneciydim ben. Annem ışıltılı bir sarışın, babam beyaz gömleğiyle çekici bir doktor. Öğlenleri bile yemeğe eve gelirdi. Henüz çocukken babamın bu öğle ziyaretlerini anneme olan aşkından olarak görüyordum ama sonra bir de baktım kadını yormaktan başka bir işe yaramıyor. Babam da ne tuhaf, insan kendi arkadaşlarıyla oturur öğle yemeği yer, karısını yormaz. Ama sanırım bu "düşünceleri olan" bir adam için geçerli olmalı. Benim babamın "içgüdüleri" vardı. Acıkır, uyur ve televizyon seyrederdi. Arada senin bir talebin olursa da çözmeye çalışır ama beceremezdi. Tek önem verdiği şey derslerdi. Onları geç de ne yaparsan yap. Araba sevmezdi benim babam yahu. Araba sevmeyen erkek mi olur? Her zaman son model arabaları oldu ama hiçbirine doğru düzgün binemezdik. Bir yere götürürken de annemle üç kez, benimle iki kez kavga etmeden süremezdi arabasını. Baba canım istedi, bu gece sinemaya gidelim desen önce bir söylenir. Sonra annem bir

şekilde ikna etti desek, yolda daha fena söylenirdi. –di'li geçmiş zamandan da öldüğü anlaşılmasın lütfen, domuz gibi sağlam hâlâ yaşıyor. O lanet tavırları annemle beni öldürecekti neredeyse. Annem dayanamadı ama ben böbreğimin yarısını hastanenin çöpüne bırakmak koşuluyla kaçabildim. Ablamsa hiçbir zaman bizimle oturmadığı için şanslıydı.

Hayır, hayır, ablam tabii ki de evden kaçmadı. Sadece çok küçük yaşta kariyerine başladığı için hep özel okullarda bizden ayrı okudu zaten ailemizin gurur kaynağıdır kendisi. İlkokula dördüncü sınıftan başladığına dair efsaneler dolaşır. Annem böyle şeylerin benim yanımda konuşulmasına izin vermese de bir şekilde duyuyordum işte. Hem zaten telefonla arayıp babamı arayanlar ilk önce benimle konuşup "hah sen onun süper zekâlı kızı mısın?" demelerine sinir oluyordum. Yok, efendim, ben gerizekâlı olanıyım, var mı itirazı olan?

İşte bu hırsla büyüdüm ben. Normal olarak ablamdan hiç hoşlanmamam gibi bir durum oluştu. Nasıl hoşlanayım, hafta sonları ablam eve geleceği zaman annem hep onun sevdiği yemekleri yapıyordu. Oysa haftanın beş günü ben de kendi sevdiklerimi yiyordum, ama tuhaf olan ablam da ben de en çok köfte-patatese bayılırdık ve annem onun için yapınca tadı daha bir güzel oluyordu. Bu nevrotik hâl küçük yaşlardan beri bünyemde anlayacağınız.

Zaten bu sürekli bir şeyler kuran beynim olmasaydı kim bilir Adrien'in başka kızlarla kırıştırdığını da fark etmez, mutlu mesut yaşardım. O Cihangir kedisi kılıklı kadın Adrien'e yetmiyordur ama. Eminim başkaları da vardır.

Sana ne demeyin lütfen, arkadaşlarıma da konuyu açtığımda artık Adrien'i unutmamı, yeni rüzgârlara yelken açmamı söylüyorlar; yani kabaca söyleyecek olursak sutyenimin kopçasını başka burunların önünde çözmem gerekiyormuş. Burun dedim yanlış anlamayın. Aslında başka gözler önünde açmam söylendi ama ben "Delirdiniz herhalde!" diye çıkışınca konu espriye döndürüldü.

O zaman bu gecenin de itirafı bu olsun; Adrien'in gözyaşları içinde geri döneceğini ve sana yaptıklarım için beni affet diyeceği günün hayalini kuruyorum zaman zaman.

O aptal Hollywood filmlerini izlemez olaydım keşke...

BIGE

pılını pırtını

Tuhaf gelişmelere devam ediyorum. Dün gece Emre'yle şahane bir yemek yedikten sonra Adrien sabah arayıp, kalan eşyalarını toplamak için gelmek istediğini söyledi. Bu "kalan eşyalar" da ayrı bir kozdur. Hani sevgililer mahsusçuktan ayrılır ama kalan eşyalarını almaya geldiğinde deliler gibi sevişmeye başlar. Hatta bu duruma hayvanlar gibi çiftleşmeye başlarlar da denebilir. Ama ikimiz de o kadar yorulmuşuz ki aynı hayatı paylaşmaktan, bu işlerde gözümüz yoktu cidden. "Gel" dedim tabii ama despot bir şekilde değil. Hatta gel deyişimin hızını alamadan dilimden, "İstersen erken gel, somon yaparız" derken buldum kendimi. Söz ağızdan çıktıktan sonra da "ne gereği vardı" diye düşündüm tabii ama nafile. "Olur" deyince, "ne gereği vardı" lafımı tekrarladım kendi kendime. Bir yandan Facebook'ta Emre'yle konuşurken diğer yandan Adrien'e yemek hazırlamak bir tuhaf oldu açıkçası.

Her zamanki menüden yaptım ama özenilmiş, önceden düşünülmüş bir şey yok. Marketten alınmış somon ve yanına haşlanmış sebze ve salata. Aslında itiraf edeyim belki de yemeğin yanında şarap açarsak diye mozarella peyniri ve domates de almıştım fakat Adrien tok geldiği için hiçbir şey yiyemedik. Ne bileyim ben, yemek için sözleşmiştik, ama o bira içip durdu. Saçlarını da benim en sevdiğim model gibi yapmış. 3 numara tıraşlı... Bundan bir sonuç çıkarmalı mıyım bilemedim.

Sıcak dedi, uyuyamadım dedi, normal şeyler söyledi ama ben her seferinde ipucu toplamaya çalıştım. Ne kadar gereksiz oysa. Şu ayrılığı bir kabul edebilsem, rahatlayacağım ama hâlâ geceleri Adrien'ın anahtarla kapıyı açıp içeri girmesini beklerken biraz zor oluyor. Anahtarları değiştirdiğim halde bunları beklemek tabii ki daha da zor!

Kapı kilidi değiştirmek zaten teknik konularda yapabildiğim tek aktivite. Çağımızın ilişkisel deformasyonları bana bunu da öğretti. Ne yapayım, heriflerin eşyalarını kapı önüne koyunca hırslarını çıkartmak için hiç beklemediğim bir anda anahtarla içeri girip kavga etmelerini önlemenin başka yolu yok.

Bunu ona da söylediğimde güldü. Yapabilecek bir şey yok ki zaten, karşılıklı gülmek zorundayız. Öyle bir hale geldi ki durum, derdimiz olsa da

söylemeyeceğiz. Kuyruğu dik tutmaya bayılıyoruz insanoğlu olarak, yapacak bir şey yok. Tuhaf işte!

Bir başka tuhaflık da 4 yıllık evimizin salonunda sanki misafirmişiz gibi oturmamız. İkimizde de bir rahatsızlık vardı. Çok değil daha geçen ay dip dibe oturduğumuz koca koltukta ben, tek kişilik berjerde de Adrien oturdu. Konuşmalarımızı bir süre talk şov sunucusu ve konuğu şeklinde yaptık. Sanki sunucu kanalın verdiği düşük maaştan sıkılmış, oturduğu yerden zorla sevimsiz konuğuna soru soruyor gibiydi. Konuk da, albüm anlaşması bittiği halde onu program program dolaştıran menajerine kızmış ve o kötü elektriği ekran karşısında dağıtamıyordu. Yani ben!

Gelmeden önce Adrien'i aradığımda o kadar çaldırmama rağmen telefonu açmayışına sinirliydim belki de. Beş dakika sonra aradığında "Ne o sevişiyor muydunuz?" diye soracaktım ama her zamanki Godzilla yüzümü çıkartmak istemedim. Zaten bana ne, sevişirler sevişirler. Adrien bayılır sevişmeye, kızdan kaynaklanan ekstra bir durum yoktur. Her sevişmeden sonra yıkanıyor mudur acaba? Paçoz karı! Adrien yıkanıyordur ama. Umarım kendine benzetmemiştir onu da, zaten cool ve kirli gözüken erkeklerden, bir de gerçekten ter kokan biri haline dönüşmesine izin veremem. 3 hafta içinde *rock chic*'likten bohem saçmalığa dönüşemez değil mi bir insan. Çok yakınımda da oturmuyor ki koklayayım. Neyse, vedalaşırken birbirimize sarılırız herhalde. Onu o zaman doya doya koklarım. O da kokumu alınca beni ne kadar özlediğini hatırlar. *"Sarılınca boynuma gözlerin dolacak"* diye Tarkan da konuya dahil olsa fena mı olur? Neden iyi güzel şeylerin hepsi filmlerde oluyor? Biz normal insanların müthiş aşk hikâyelerine, mucizelere hakkımız yok mu yani?

Ben bu konularda saniyelik hayaller kurmaya çalışırken arkadaşımın hafta sonu tatiline gittiğinde bakmam için bıraktığı kedisi Esmeralda kucağına çıkınca, "Biz de bir kedi almak istiyoruz" deyiverdi.

"BİZ..."

"Siz?"

Suratına acıyarak bakarak "Affedersin de siz kimsiniz?" demek istedim ama terbiyeli bir kadın olduğum için sustum. "Yok artık!" dedim, içimden, bu kadın ona büyü yapmış. Başka bir açıklaması var mı üç haftada "biz"

olmanın, kedi almanın? Oldu olacak bir de çocuk yapın ve daha şimdiden başlayacağı ilkokula kaydını yaptırın! Gerisi ne olacak yani, hep planlarla mı ilerletecekler bu ilişkiyi. Önce kedi alan sonra ortak ev alır, sonra yazlık alır. Hayatları boyunca hiç gezmeden tozmadan ruh hastası gibi o evlerin taksidini öder, yaşlanınca da gider orada emeklilik hayatını sürdürür. Yani bu anlattığım ortalama bir Türk ailesinin en büyük hayalidir zaten. Hiçbirinin "Grammy alayım, Orange County'de yaşayayım" gibi bir hayali yoktur. İstanbul'da bir ev, Ayvalık'ta bir yazlık ömür boyunca hayatı sorgulamadan yaşamalarına yeterken, Adrien'in de bu topa girecek olmasına inanamıyorum. Oysa ne hayalleri vardı. Bir yolunu bulup albüm yapacaktı. Ben de onun kariyer planını çizecektim, şimdi ne oldu da bu hallere düştü Allah'ım. O kediyi almalarını engellemeliyim bir şekilde ama nasıl? Bensiz asla yaşayamaz diye düşünürken şimdi geldiğim hallere bak Tanrım!

Aslında belki de onun hayatıyla barışsam fena olmayacak. Ben zaten istiyordum ki ilk önce benim ilişkim başlasın, ben kafayı kurtarayım bu evden, sonra o ne yaparsa yapsın. Ama olmadı işte, o kurtardı. Sinirim hep buna! İlişki başlatma ve sonlandırma konusunda hep şanssızdım zaten. Ben isterdim ki deodorant reklamlarındaki gibi biriyle yolda çarpışıp tanışayım, ya da barda çakmağımı isteyen bir adam, üç saat sonra beni Maldivler'deki yazlığına çağırsın ve orada evlenip mutlu olalım. Maldivler'deki yazlığa da çağrıldım çok şükür ama yaşını başını almış eski kokan insanlar tarafından. Bir de şansıma ayık kafayla sordular bunu ve ben bir saniye bile olay üzerinde düşünmedim. Sarhoş olsam da en fazla üç saniye düşünür sonra reddederdim ama olsun, en azından düşünmedim bile diye yanmazdı içim.

Neyse karşımda Adrien var ve benim düşündüklerime bak. Aslında sabahtan beri içimde bir heyecan duyduğum için kendime kızmakla meşgulüm. İş yerinde sürekli olarak gözetlediğim girişten Adrien'in geleceği anı beklediğim için kızıyordum kendime. Hani istemeseniz bile içinizde bir umut vardır, ya olursa diye. Aslında bilirsiniz her şeyin bittiğini ya da bitmesi gerektiğini ama yine de o aptal duygu boğazınıza takılır kalır. Hayır, benim yaptığım da bir saçmalık. Bir gün önce Emre'yle güzel bir gün geçirmişim, her şeyi yoluna koymaya çalışmışım ama ertesinde yine Adrien'i beklemek hoş değil. Etik de değil ayrıca. Yeri gelince böbürlendiğim aşk kariyerimde böyle hatalar yapmamam lazım aslında ama oluyor işte.

Her şey o kadar yeni ki, sorunlar üst üste bindiğinden hiçbirine alışamıyorum bu sefer. Adrien'den ayrıldığıma mı alışayım yoksa arkadaş kalmamıza mı bilemiyorum. Bir de yeni birini sevme durumu var ki aç kalbim en çok bunu becerir herhalde ama her gün Emre hakkında duyduklarım da kafamı bulandırmıyor değil. Geçen gün yemekte bir kız arkadaşım "Sanki senin sevgilin daha gösterişli olmalı, Emre sana göre değil" deyiverdi. Daha güçlü, beni çekip çevirecek bir sevgiliye ihtiyacım varmış, hakkımda varılan hüküm bu. İyi de ne banka patronları, müzik şirketi yöneticileriyle çıktım, bunun güç ve parayla alakalı bir durumu yok. Hepsini de, kabaca söyleyeceğim ama avucumun içine almayı başardım. Bendeki saçma bir yeti, ya da kurtulamadığım bir lanet! Ne kadar güçlü adamlarla beraber olursam olayım onları süt dökmüş kediye döndürmeyi beceriyorum. Evet, evet, şimdi düşündüm de bu bir lanet olmalı. Çünkü gölgesinde dinlenmek için yaklaştığım her adam bir süre sonra benim gölgemden yararlanmaya başladı. Maddi şeylerden bahsetmiyorum tabii, anlarsınız.

Belki de bu yüzden şimdilerde değişik bir strateji uygulayarak öğrenci tipli gençlerle beraber oluyor olabilirim. Belki de ben de değişen zamanla beraber yenilikler kaydettim ve artık gölgesinden yararlanılan taraf, baştan itibaren ben olayım istiyorum. Kim bilir 30'undan sonra yükselen burcumuzun etkisine girmemiz gibi bir şeydir bu! Neyse ne, kafam o kadar karışık ki, bunları da düşünecek halde değilim şu an. Tek isteğim Adrien'le konuşmamız bir kere bile teklemesin. Eğer bir susma anı olursa hemen yaşananlara bağlanacak olay ve filmi baştan izlemeye başlayacağız. Büyük bir olasılıkla da ben çenemi tutamayacağım için konu Cihangirli cadıya bağlanacak ama ben bunu istemiyorum. Valla istemiyorum. O kadının konusu geçmesin yahu, güzeliz biz böyle.

Ne olursa olsun, havadan sudan konuşmak bile kabulümdür. Ona karşı kendimi ispatladığımdan rahatlıkla her konuda konuşabilme yetimize bayılıyorum. İlişkimizde bir şeyler soğumaya başladığında tökezleyen seks hayatımız hakkında bile konuşur olmuştuk. Hoş bunu da ben farkına vardırdım ama neyse, Adrien de uydu, konuştu. Artık sevişmelerin bana tecavüz gibi geldiği bir dönemde sevişmeden yatalım diye akla karayı seçiyordum. Fransız olmasından kaynaklanan çıplaklığıyla barışıklığı, Adrien'in donsuz bir şekilde evde dolaşmasını doğurmuştu. Adamın penisi her yerdeydi yani. Yemek yaparken, bulaşık makinesini boşaltırken, etrafı

silerken göz göze gelebiliyordum o uzun yaratıkla. Tamam, ben de evde çıplak dolaşmayı seviyorum ama onun gibi insanın gözüne sokmuyordum bir tarafımı. Onun küçük çocuklar gibi salonun ortasında penisini çekiştirmesi ya da şaka olsun diye kulağıma sokmaya çalışması artık benim için fazlaydı.

Evet ya, bir gün koltukta oturmuş kitap okurken penisini gelip kulağıma soktu. Tamamen şaka amaçlı, fantezi gibi gelmesin aklınıza. Bütün bunları sürekli yaşamak bile beni Adrien'in penisinden soğutmuş olabilir. Sürekli gözünüze sokulan bir şeyi daha sonra istemiyorsunuz ya, bu da o hesap.

Gündüz ufak cilveleşmeleri atlatsak bile kapı gibi gece bizi bekliyordu maalesef. Gece olup uyumak üzere kaşık konumuna geçtiğimizde bu sefer cinsel tacizler yatakta başlıyordu normal olarak. Merak ediyorsanız Adrien çıplak yatmıyordu Allah'tan, ama o boyutta bir şeyi iç çamaşırına saklamak da o kadar kolay olmuyordu hani. Çıplak yatmıyordu belki ama arkamdan sürekli dürtmeye başlaması ikimiz için de ateşli dakikaları işaret ediyordu. Ben o konuda da anlamazlıktan gelirsem, boyundan öpmeler başlıyordu. Tut ki o konu da olmadı diyelim bu sefer kirpik tacizine uğruyordum. Hadi canım bilirsiniz, bir tek Adrien'in aklına geliyor olamaz bu; boynumun muhtelif bölgelerinde gözlerini açıp kapamak ve sadece kirpiklerini orama burama sürtmek şeklinde yapılan taciz. İlk başlarda komik-seksi diyebileceğimiz bir akım olarak hoşuma gitmişti ama ilişkimizin son dönemlerinde sinir bozucu oldu cidden.

Sahi neden sinir bozucu olmuştu, bu dünya güzeli adamı neden tatmin edememeye başladım, o da neden Cihangir cadısına kendini kaptırdı çok net hatırlamıyorum. Tek bildiğim sevgili olarak sarmaş dolaş oturduğumuz evde kalan (yani sokağa fırlatmayı unuttuğum eşyalarını) almak için gelen Adrien var karşımda.

Hayatın eskizi çizilmiş zaten, aynı yolu takip etmekten başka çaremiz yok! Arada cengâverlik yapmaya yoldan çıkmaya çalışsan, pat diye yüzüne iniyor tokat! Hayatımız çişe alıştırılan köpekler gibi yanlış yaptığımızda gazeteyle korkutulmakla geçiyor da denebilir. Bazıları tuvalet eğitimini erken alıyor ama bazıları da benim gibi sahibinin gözünün içine baka baka salonun ortasına işeyiveriyor.

uğursuz

Adrien eşyalarını alıp "Artık gitmem lazım" deyince fona Tarkan koyup ona sarılma fikrimden vazgeçtim ve onu yolcu ettim. Çıktıktan sonra arabasına binmeden duyacak şekilde *Adımı Kalbine Yaz* çalmış olabilirim ama tam hatırlamıyorum şu an. Sonrasında evde oturursam bileklerimi keseceğimi fark edip Blender'daki özel partiye gittim. Şans eseri statü sahibi olmuş, bu yüzden *cool* olmaktan başka şansı olmayan onlarca insanla eğlenmeye çalıştım. Bu *cool* parti insanlarının aslında çok hafif bir hayat yaşadıkları halde, içlerinin boşluğu dışarıdan anlaşılmasın diye yakınları haricinde pek kimseyle konuşmayan, çoğu konu hakkında fikirleri olmadığı için afallamak yerine "cool"luk maskesinin altına sığınan insanlar olduğunu iyi biliyorum. Her sene Sao Paulo kulüplerinde kopuyor olabilirler, ama oradan çıkma bir artist sorsan afallar cevap veremezler. Hayatları poz üzerine kurulduğu için çoğu gece dans etmezler. Çünkü eğer dans ederlerse *cool* imajlarının yerle bir olacağını ve herkes gibi olacaklarını düşündükleri için sadece ellerinde içki, şen kahkahalar atma suretiyle geceye eşlik ederler. Bu ortamlarda müzik de Nu-disco ve deep house arasında gidip gelir, böylece dans etmeden de ortamda rahatlıkla sohbet edebilirsin. Kazara biri sete Lady Gaga atacak olsa herkes anlaşmış gibi "Bu ne yaaaa" dercesine birbirine bakar ama aslında tırnaklarını avuçlarına geçirerek ellerinin müziğe eşlik etmesini engelleyip davranış bozukluğu (yani dans etmek) göstermezler.

Benim de maalesef bu gruptan birkaç arkadaşım var. İşin tuhafı bu mekânlarda çeteleşme olması. Benim de içinde arkadaşlarımın olduğu mekân işletmecisi, moda editörü ve tasarımcısından oluşan çete; diğer çetenin mekân işletmecisi, moda editörünü ve tasarımcısını asla beğenmez! Zaten işleri güçleri kendileri gibi olmayanları beğenmemek, kendileri gibi olmaya çalışanları da aşağılamak. O kadar boş insanlardır ki, kazara yanlarına düşecek olursanız az konuştuklarını, tuhaf şeylere gülerek vakit geçirdiklerini görürsünüz. Çünkü aslında dedikodudan başka anlatacak şeyleri yoktur. Nişantaşı'nda partileyen moda tasarımcılarının çoğuyla moda konuşamazsınız, çünkü bilgileri eski Jean Paul Gaultier ya da Valentino tasarımlarını karıştırıp onları kendi modellerine uygulamaktan ileriye gitmez. Hangi sene, ne modaymış, tarihçesi neymiş gibi şeyleri onlarla

konuşmanıza imkân yoktur! E ne yapsın garibanlar, dedikodu yaparlar hiç durmadan. Sanki kendileri çok üretken insanlarmış gibi diğerlerinin yaptığı işlerle dalga geçerler. O an yanlarında olmayan arkadaşlarıyla bile dalga geçerler, cidden bunun tek nedeni aslında boş bir teneke kutu kadar "hafif" olmaları. Ama çoğu yabancı modacılardan "esinlenerek" işi kotardığından kendilerini söz sahibiymiş gibi düşünürler. Birkaç ünlü ayarlayıp kıyafetlerini giydirdiler mi de kendilerinden havalısı yoktur. Kıyafetlerini ünlüler giyiyor diye kendini Karl Lagerfeld sanmazsın değil mi? Ama bunlar öyle hissediyor, tuhaf...

Neyse ben de pahalı *bootie*'lerimi ayağıma geçirip, en *"fake"* gülümsememi de yüzüme takıp insanların arasında dolaşmaya başladım. "Ah canım ne kadar oldu görüşmeyeli, özlemişim" dedim ilk gördüklerime, bin yıl görmesem aramam ama nedense gece hayatında böyle bir misyon var. Özlemiş numarası yapmaya bayılıyor herkes. Bir de hemen görüşelim triplerine girme numarası var. "Bak pazartesi arıyorum, muhakkak görüşüyoruz, bir yemek, bir bir şey, ne olursa olsun yapıyoruz." Ben de bu durumu yeni keşfettim, eğer konuşmayı uzatmak istemediğim biriyle karşılaşırsam hemen bu yalanı sürüyorum ileriye. Nasıl olsa ne o arıyor ne ben. Yaz kampında tanışıp "Bir daha asla ayrılmayacağız" dediğimiz arkadaşlarımıza bile daha dürüsttük aslına bakarsanız.

Neyse *fake* kalabalığa yarı öpücük yarı gülümsemeyle karışmışken ilk sevgilim Uğur'la karşılaşıyorum. Tuhaftı. Adım gibi hatırlıyorum ondan ayrıldığım zaman kendimi nasıl annemlerin evine kapatıp günlerce ağlamıştım. Aman ne diyorum ben, zaten annemlerin evinde yaşıyordum o yaşta, 17 yaşında kimin evi olmuş benim olsun ki? Annemler yazlıkta olduğu için durumum hakkında hesap vereceğim kimse de yoktu, bu yüzden evi rahat rahat açık mezar haline getirmiştim. Perdelerin sıkı sıkıya kapalı olduğu evde, fonda Sezen Aksu şarkıları... Daha ne olsun? Hatırlıyorum da üniversite sınavına hazırlanmam gereken bir yaz olduğu halde salya sümük ağlayıp sümkürmekten ders çalışamamıştım. Daha sonra annemlerin yanına Bodrum'a gittiğimde de bu ilişkim sürmüştü mendillerle.

Annem tabii ki bir sevda durumu olduğunu çakıp fazla üstüme gelmiyordu, ama Bodrum sıcağında ter içinde kalıp denize bile girmediğimden arada bir yıkanmam için zorluyordu sadece. Evin dışına sadece çiçekleri sulamak için çıkıyordum ki bu da günün en güzel saati

günbatımına rastlıyordu. Yalıkavak'taki evimizden güneşin batışı bir başka gözüküyordu açıkçası. Liseli gözyaşları içinde arabesk bir şekilde Tanrı'ya yalvarırken yakalıyordum kendimi. "Allah'ım bir daha sevebilecek miyim, bir daha Bodrum'a gelip bu gün batımını izleyebilecek miydim diye. Tabii ki gittim ve izledim. Hem de beş ayrı adamla, onlarca kez. Ama o yaşta daha gözü açılmamış bir kedi yavrusunun annesinin memesini arayışı gibi Uğur'u arıyordum. Uğur gelsin ve bana babasından öğrendiği Ermeni türkülerini söylesin istiyordum.

İşte aynı Uğur'la bu gece bir partide karşılaşıverdim. Ben tanır mı acaba diye düşünürken adımı söyleyip "Nasılsın?" dedi, el sıkıştık. O dönem günde 400 kere telesekreterine mesaj bırakmamı unutmuş gibi güzel güzel gülerek sordu hem de bunu. Hatırladım da ne tuhaf bir dönemdi hakikaten o. Hızlı trende aynı raylar üzerinde giderken bir anda bir şey oluyor ve yönleriniz ayrılıyor, sonra toparlamak isteseniz de o ahengi asla yakalayamıyorsunuz filan. Bilirsiniz işte muhakkak yaşamışsınızdır. Uğur'la bizim durumumuz da aynıydı.

İlk önce o beni terk etti. İşte bildiğiniz hikâye oraya bağlanıyor; ben de Bodrum'a gidip sadece çiçekleri sulamak için evden çıktım koca bir yaz boyu. Sonra dönüşte bir yerde karşılaştık. Ben çok hazırdım beraber olmaya ve yeniden başladık. Kafasına bir şey düşmüş gibi farklıydı Uğur. Sanki bir şey olmuş ve beni sevdiğini anlamış, bensiz yaşayamaz gibi hissediyordu. Ama erkek kanı beni aldatmasını fısıldamıştı kulağına. En yakın arkadaşımla beni aldattığını tesadüf eseri öğrendiğimde o içeride uyuyordu. Okul arkadaşım Deniz'in kolyesini buldum yatağın kenarında. Ne salaklık ama birinin sevgilisini baştan çıkarmaya gidiyorsan üzerinde adın yazan kolye mi takarsın canım. Ya da belki de bulayım diye bırakmıştı o kolyeyi, her şey olabilir. Buldum tabii, ama ne bulma. Sola doğru kıvrılmış, pencereden gelen tatlı rüzgârın etkisiyle uyku katsayısı tavan yapmış bir halde uzanan Uğur'un suratına fırlattım o kolyeyi. Benim *cool* sevgilim ilk önce anlamadı, uyanmaya çalıştı. Ama daha sonra çığlıklarımla beraber kolyeyi algılayıp özür dilemeye başladı. O kadar *cool*'du ki inkâr bile etmedi. Yediği her bokun arkasında olan adamlara bayılırım. Ne yapayım benimki de farklı bir zaaf.

Bir de adam ilk aşkım; düşünsenize, enlerin eni. Sanki aldığım nefesi damarlarıma o pompalıyor, kanımı o temizliyor gibi hissettiğimden,

ayrılınca direkt ölüyorum zannettim. Oysa o ayı bana restoranlara girerken kapıyı tutma ya da evden çıkarken yol verme nezaketini bile göstermiyordu ki. Yine de insan can havliyle bunların hiçbirini aklına getiremiyor. İlk aşk unutulmaz derler ama benim şansıma mı ne, Uğur'un hatırlayacak hiçbir şeyini bulamıyorum sesi dışında. Kendinden başka hiç kimseye yardımı olmayan saçma bir boğa erkeği. Burçların bu konuyla ne alakası var demeyin, var tabii. Özellikle boğa burcunun hayrını gören bir kadın tanımıyorum. Okey zaten adı üstünde ikizler, onlara güvenmek için kafayı yemeniz gerekir. Koçlar da bir tuhaf. Akreplerin vurdumduymazlığı ise ayrı bir tez konusu ama boğa erkeğinin bencilliği hiçbirinde yok. Varsa yoksa kendi hayatları. Daha önemli bir şey yok.

Bu yüzden Uğur'a da çok kızmamam lazımdı aslında. O an belli ki canı seks çekmiş ama ben evde olmadığım için en yakın Deniz'e girerek kendini serinletmiş!

O günden sonra da Deniz'le hiç karşılaşmamam da işin başka bir tuhaf yönü. Kızdan hiçbir şekilde haber alamadım. Belki de Uğur, Deniz'i öldürüp bahçeye gömdü, kolyesini de fark etmedi. Ben de saf saf, "Demek beni aldatırsınız" gibi gerzek bir saldırıda bulundum. Öyle değildir herhalde, fahişe de olsa kızın bir ailesi vardır diye düşünüyorum, kızları kaybolan anne babası aramaya filan çıkardı.

Başka şeyler döndü biliyorum ama Uğur, Deniz'e yar olmadı, onu biliyorum. Hani aldatılmak tabii ki kötü ama daha da kötüsü, sevgilinizi o aldattığı kadına kaptırmak. Düşünürken bile tüylerim diken diken oluyor! İlk zamanlar Deniz'le beraber olduğunu düşünüp doğduğum bu şehirden kaçmayı istedim aslına bakarsanız. Abartıyorum tabii ama 20 yaşında bile değildim o zaman, ne yapmamı bekliyorsunuz ki. Hayatım boyunca Uğur'u seveceğimi falan düşünüyordum. Onlar Deniz'le el ele göz göze dolaşırken bütün okul beni parmakla gösterip gülecek, bir kısmı da acıyacak diye düşünmüştüm ama öyle olmadı. Zaten okul bitmiş, sadece sınavlara giriyorduk, sezon açıldığında da Deniz'i görmedim. Uğur da zaten okulu bittiği için İngiltere'ye gitmişti.

Ben ise berbat bir yaz geçirdim tabii. Yaz sıcağında İstanbul'dan bir an bile ayrılmadım. Hani Uğur'un kafasına bir şey düşerde beni tekrardan yanında ister de ben okulların kapalı olduğu bu sezon döneminde dönüş bileti bulamam diye evde kaldım.

Tatilim tamamen zehir olmasın diye de daha sonra hayatımdaki her ayrılıkta ritüel olacağı gibi, spora başladım. Zaten zayıf bir kızdım ama popomu taş gibi yapayım, bacaklarım sıkılaşsın diye salondan çıkmaz oldum. Benim bu azmimi gören hocalar da sonunda bana takılmaya başladı. Biraz ders alırsan onların yerine bakabileceğimi söylüyorlardı ama bütün gün bir spor salonuna tıkılı kalmak. Bir sürü güzel adamın karşıma geçip inleye inleye edepsizce kollarını şişirmesini izlemek çekici gelmedi. Ne yani günün sonunda duşlara geçip, iş politikası yüzünden asla benim olmayacak erkekleri düşünerek mastürbasyon yapacak değildim ya. Tabii ki eğitmenlik eğitimi almadım...

Ve tabii ki Uğur beni aramadı...

Yazı zar zor bitirip başka aşkların kollarına bıraktım kendimi, ama konusu geçince Uğur'la ilgili hiçbir anının aklıma gelmemesi de gayet ilginç. Neden olduğunu ben de bilmiyorum. Hani şok geçirilen büyük kazalardaki gibi beynim onunla olan güzel anılarımı silmiş galiba. Şimdi bu partide karşılaşınca, onunla konuşurken bile zihnimi zorluyorum ama ı-ıhh, hiçbir şey yok. Onu bu fevkaladenin *fake*'inde insanlardan ayıran hiçbir şey yok yani. Bekâretimi ona bozdurmuş olmamın bile bana hiçbir şey ifade etmemesi çok ilginç gerçekten.

Yarın öbür gün Adrien'e de aynı uygulamayı yapabilir miyim acaba?

Ay inşallah...

emre

Söylemiş miydim bilmiyorum ama ben şu aptal kutusunda izlediğiniz reklamların %40'ını üreten bir reklam ajansında metin yazarı olarak çalışıyorum. Yani maaşımı, olmayan duyguları size tarif edip hayata geçirerek kazanıyorum. Hayal dünyasına dalıp ağıma takılan fikirleri normal hayata uyguluyorum ama Emre'yle sevişme anlarına sizi de ortak etmek için hangi kelimeleri kullanabileceğimi bulamıyorum. "Olağanüstü"nün aramızda yaşananlara yetersizliği ya da "inanılmazın" öpüşmelerimiz karşısındaki sıradanlığından bahsedebilirim ancak, ama Emre'yle benim yere yakın yatağımda yaşadığımız anları anlatamam. Anlatamam! Yazdıkça içime bir sıcaklık doğuyor inanın! O edepsiz nefesini hissediveriyorum ensemde. Bana arkadan sarılarak erkeklik sembolünü ta içime batırdığı sahneler gözümde canlanıveriyor. İçimin derinliklerine doğru varını yoğunu akıtırken ensemi ısırışını hatırladığımda dudaklarımı ıslatmak zorunda hissediyorum ve gözlerimi kapıyorum. Hani her hatırlayışımda kendimi oramı buramı okşarken yakalıyorum desem yalan olmaz.

Alman porno filmlerindeki sarışın ve koca memeli kadınlar kadar seksi hissediyorum o an kendimi! Ama sadece o an! Aslında yok denebilecek kadar küçük memelerim var, kalçam ise Beyonce›ninkinin onda biri büyüklüğünde! Evet, ya kalçasız kadın mı olur, bence de olmaz ama liseden beri aynı kiloda kalmak için verdiğim savaşlar ve aşırı derecede abarttığım spor aşkım kalçalarımın büyümesini önledi galiba. Kalçayı da geçtim popo da yok yahu. Uzun süre bir yerde oturunca acımaya başlıyor vallahi. Küçükken memelerim büyüsün diye de az tencere kapağı kapamamıştım ama onlar mı ağır geldi anlamadım, bir türlü büyüyemediler. Kate Moss sağ olsun, bizim gibilerin de gururla ortalıkta dolaşmasına neden oldu. Kate Moss bir nevi Che Guevara'dır desem küçük memeli kadınlar ne demek istediğimi çok iyi anlar. Bazı erkekler üstlerine çıktıklarında o memeler sallansın istiyor tabii, o zaman durum kötü. Başka maharetleri gösterip ortalığı yatıştırmaya çalışıyorum. Ama hiçbir sevgilim o porno filmlerdeki gibi penisini göğüslerimin arasına sıkıştırıp sevişemedi mesela. Adrien'in de dördüncü senenin sonunda biraz vücut yaptıktan sonra "Galiba benim memelerim senden daha büyük" diye espri yapması hiç olmamıştı yani.

Senin kafan büyük asıl. Hayatım boyunca o kadar ülke gezmeme rağmen kafana uygun bir şapka alamadım ayol! Aldığım bütün şapkaları da yeğenim Doğa'ya vermek zorunda kaldık!

Neyse ya, yine konu karıştı. Emre'nin beni hayatımda hiç olmadığım kadar seksi hissettirdiğinden bahsediyordum. Sanki bu konulardan bahsederken kendimi gökyüzünden süzülen sanatçı takip ışığının aydınlattığı bir sahnede, üzerimdeki pembe tül kombinezonumla taş gibi seksi bir biçimde ayakta dururken hayal edebiliyorum. O kadar seksi geliyorum çünkü kendime! Bu hissi veren de tabii ki Emre. Çünkü Emre dış görünüş olarak o kadar sağlam ki, benimle yatıyor ve beni deliler gibi öpüyor olması hayal gibi bir şey. Tamam, ben de 35'ine yaklaşmasına rağmen kendinden küçükleri katlayıp kâğıt gemi yaparak suya bırakacak kadar alımlı biriyim. Ama yine de bu Emre'nin benimle yatması konusunu aydınlatmıyor. Bugün yanımda uyurken yine vücudunu inceledim de, bağrını ateşli bir vahaya çeviren göğsündeki kılları bile öyle özenle yerleştirilmiş ki. Hani kıroların yanlarından geçen dünya güzeli bir sarışına sempatik olduklarını düşünüp yanaşmaları vardır ya; "Tanrı bir tam gün mesaisini size harcamış herhalde bayan" diye... İşte bu betimlemenin aynısını Emre için de söyleyebiliriz. Sanki Tanrı eline kızıl tüyleri almış ve Emre'nin sevişmesi de, uyuması da oldukça konforlu göğsüne elleriyle serpiştirmiş. Boynunda topu topu bir iki tane bulunan tüy siyahken, kasıklara doğru ısı arttıkça kızaran tüyler Emre'nin seksapelini iki katına çıkarıyor. Gözlerinin rengi, biçimi bir yana, o gözlerle öyle bir bakıyor ki eliniz ayağınıza dolanabiliyor. Çünkü o bakışlarıyla duygusunu belli eden, sizi korkutabilen, aşkını ifade eden ve restoranda hesabı isteyebilen erkeklerden, anlarsınız.

Sert mizacının belki de tek yumuşak yanı, yeni doğmuş bebeğinkiyle aynı hassasiyete sahip olduğuna yemin edebileceğim poposu ise üzerine uzun bir şiir döktürülecek cinsten. Bir de şöyle bir durum var, ben popolara hiç takılmam. Erkeğin poposuna bakan kadınları da hiç anlamam. Benim için beyinsel uyumun yanı sıra teni beyaz olsun, gülüşü güzel olsun yeter. Yakışıklılık konusunu söylememe gerek yok, birine çekilmen için güzel bir surat, sağlam bir vücut gereklidir ilk başta. Bunu kimse inkâr etmesin. Tüm bu nedenlerden dolayı Emre zaten olaya 1-0 önde başlamışken bir de onu tanıyıp derin ruhunun esrarını burnuma çektikten sonra onsuz vakit geçmez oldu. Benim yanımda olduğu için kendimi o kadar seksi hissediyorum ki

belki de sevişirken bir porno yıldızına dönüşme sebebim de onun kusursuzluğu.

Hani araba meraklısı olmadım ama arabalarıyla hava atan insanları Emre'yle tanışınca anladım. Onunla beraber dolaşırken daha bir havalı hissediyorum kendimi çünkü. Emre Alhan'ın göz kamaştırıcı güzelliğinden en yakinen faydalanan benim. Düşünün artık, deminden beri yaptığımız seksi size anlatmaya çalışıyorum ama ne kadar başarılı olduğum ortada. Onu ağlayan bir bebeğin emzik istemesi kadar şiddetle istiyor, koca şeyini ağzıma sokmadan önce de rahatlamıyorum. Bazen sevişirken beynimin içindeki sıvıların kaynamaya başladığını hissediyorum. Sanki içime girdiği anda, damarlarındaki kanın akışını hissedecek kadar yakınlaşıyorum onunla. Böyle bir heyecanı üniversite imtihanına giren çocuklar bile yaşamamıştır. Bana sahip olduğu anlarda başka hiçbir zaman düşünmediğim kadar Tanrı'yı düşünüyorum. Yatağın ortasında Emre'nin kucağında zevkten inim inim inlerken Tanrı'yı aklımdan geçirmem ne kadar doğru onu bilmiyorum ama dikkat ettim de son dönemde yaşamanın şükredilesi bir şey olduğunu düşündüren tek şey Emre'yle sevişmek.

Yataktaki aktiviteler haricinde de huzur katsayısı oldukça yüksek şeyler yapıyoruz ama sevişmek bütün bu iyi anlaşma hadisesinin en pik noktası oluyor galiba. Bağlayıcı bölüm seks yani. Sevişme işlemi bitince bedenlerimizden ayrılamıyoruz bir de, bu da işin bir diğer büyülü kısmı. Herkes banyoya koşup birbirinin vücut sıvısından kurtulmaya çalışmıyor. Hem sevişme sonralarında belki de yaşamlarımız içinde en anlamlı konuşmaları yapıyoruz. "Ah canım seninle gerçekten çok mutluyum" geyiklerinin yerine anlamlı bakışmalar, bitmeyen tutkulu öpüşmeler de sevişmeye dahil sanki. Hayatımda ilk kez ön sevişme, seks anı ve boşalma haricinde seks sonrası diye bir kavramı da literatürüme sokmuş bulunuyorum. Tabii sevişirken harcadığımız hayvani enerjiyi geri kazanalım diye vakit geçirip, yatakta oturuyor olabiliriz, ama sanki deniz kenarında sahile bakar gibi saatlerce sıkılmadan sohbet edebilmek büyük bir lüks. Al sana bir tuhaflık daha.

Mesela bugünkü sevişmemizden sonra rüzgârdan havalanan perdeyi, bizi karşı apartmandakiler görmesin diye çekecek oldum ki perde kornişle beraber üzerimize düştü. Çırılçıplak kalakaldık ortalık yerde. Telaşlanıp saklanmak yerine bana verdiği güven duygusu sayesinde perdeyi üzerimize

çekip biraz daha yatmayı uygun gördük ikimiz de. Yataktan çıkamamamızın nedeninin sadece seks olmadığı bariz bir şekilde ortada yani.

Bu güzel seksin bir ömre yayılma fikri gözlerimin önünden geçtikçe kendimi fena hissediyorum. Herkesle evlenme hayalleri kurmasam olmaz mı sanki. Hemen kendimi uyarıyorum, "Canım, nikâhına almıyorsun, alt tarafı biraz yatıp doğasına bırakacaksın onu!" Hem Adrien'den yeni ayrıldım. Ben de hemen biriyle beraber olacaksam ne farkım kalır onlardan.

Biraz takılmanın hiçbir zararı yok. Hem insanlar evlilikten önce bile kaç sene nişanlılık olayı yaşıyorlar öyle değil mi? Benim de hakkım olsun birazcık oynaşmak!

ilk tatil

Oynaşmamız yetmedi, bir de tatile gidelim dedim. Aslında güzelim çocuğu Akdeniz sahillerinde daracık mayosuyla salınırken kollamak biraz zor olacak ama ne yapalım, madem aşkımız yaza denk geldi, plaja uzanmadan, kumlar içinde bir öpüşmeden ne anladım ben bu ilişkiden! Allah'tan Emre kızıl; her kadının beğenebileceği bir yapısı yok. Suratındaki çilleri tek tek yalayasım geliyor benim ama yakın arkadaşım Elif, "21. yüzyıldayız, seninki bu aptal kırmızı noktaların tedavisinin olduğunu biliyor değil mi?" diye yaklaşabiliyor. Bir diğer canavar Ebru ise "Emre o kadar beyaz ki, sabahları uyanınca güneş gözlüğü takmak zorunda kalıyorsundur tabii" diye geçiyor dalgasını. Benim bu edepsizlere verecek cevabım yok. Aslında kimseyle kalmadı bir derdim. Her gün en az iki kere Emre tarafından verilen arpalar yüzünden ne derdim kaldı ne tasam. Seks insanın hayatını nasıl da değiştiriyor öyle değil mi sayın seyirciler. Hemcinslerimin canavarlaşmasının asıl sebebi de yeteri kadar sevişememeleri zaten. Ya da sevişseler de tatmin olamamaları. Evdeki yetersiz kocanın boğazını kesemediklerine göre sabah trafikte insanları delirtiyorlar. Bununla yetinmeyip şirketin önündeki park görevlisini delirtiyorlar.

Reklamlarını yaptığımız bir kadın dergisi editörü vardı hiç unutamadığım. Kadın zaten işe ilk başladığı yıllarda ağır uyuşturucu komalarına girerek kablolarındaki temassızlığı başlatmış. Sonra da yokluktan derginin başına getirilince beyni duruma ayak uyduramayıp iyice batışlara geçmişti. Hayatınızda bu kadar şirret bir kadın göremezsiniz. Herkesle derdi vardı kadının, tabii bizimle de! Allah'tan şirketsel anlaşmalar sonucu reklamlarını bedava yapıyorduk da çok çemkiremiyordu suratımıza.

İşte sekssizliğin bir kadını nasıl da derinden etkilediğinin kanıtı; bu kurbanlarla da yetinmeyen caniler bir de iş yerinde zavallı personelinin canını çıkarıyor. Sekssiz kadın, gözü dönmüş intihar bombacıları gibidir, bilirsiniz. Ne zaman patlayacağı belli olmaz, dolanır durur ortada.

Ama ben öyle miyim, cildimin yumuşaklığı ruhuma sinmiş bir şekilde geziniyorum sokaklarda. Utanmasam apartman görevlisine "Siz durun İbrahim Efendi, ekmekleri ben dağıtırım, zaten komşularımın hatırını sormak istiyordum" diyeceğim; o derece bir mutluluk! 60 mg'lık

antidepresanlarımdan 10'ar 10'ar yutuyor gibiyim Allah sizi inandırsın. Bir de tatile gidip gelelim nasıl güzel olacak ortam siz düşünün.

Dün gece tatile giderken yanımıza alacağımız şeyler hakkında konuşmamıza rağmen bu sabah içimde bir korku var; ya gelmezse. Saat 12'de beni alması ve İstanbul'un köprü geçilerek gidilen anlamsız yerindeki havaalanına yetişmemiz gerekiyor ama gelmeyecek diye ödüm kopuyor. Oysa gece bana "Şarjını almayı unutma" diye uyarıcı mesajlar atarak gönlümü bir kere daha kazanmıştı. Tanrım, hangi erkek tatile giderken böyle bir hatırlatmada bulunur ki; ne kadar nazik, ne kadar güzel. Aslında cadılığımdan ilk olarak eğer şarjım biterse onun telefonunu kullanmak zorunda kalırım ve onun da telefon faturası kabarır diye saçma bir düşünce aklıma gelmedi değil. İşte yaşadıklarının hayatını deforme etmesi böyle bir şey. Güzel bir şeyle karşılaşınca bu sefer de insanın inanası gelmiyor. İşte belki o yüzden yine çok güzel bir şey olduğu için onunla tatile gidiyor olma fikrine de inanasım gelmiyor bir türlü.

Ve bu hafta sonu onu delirtmeyi planlıyorum. Olur da gece gündüz sevişmekten sıkılırsa Amerika'dan aldığım yakıp yıkıcı, tahrip edici Agent Provocateur iç çamaşırlarımı çekip çıkacağım karşısına. En kralının bu çamaşırlar karşısında etkisiz kalacağını biliyorum.

Neyse 12'ye doğru ortalarda gözükmeyince aramak zorunda hissediyorum kendimi. Çünkü salak gibi aramasını beklemeden bavullarım elimde iş yerinin önünde buldum kendimi. Sanki arabasıyla değil de belediye otobüsüyle gelip alacak, kaçırmamam gerekiyor. 12 gibi evrensel bir yemeğe çıkma saatinde aşağı indiğim de çok iyi oldu, gelen geçen naklen ekilişime şahit olabilecek. Bu ilişkiyi hiç desteklemeyen ofis arkadaşım İrem de asansörün birinden çıkıveriyor, çok gerekliymiş gibi. Kinayeli bir biçimde "İyi beklemeler" dileyip önümden geçip gidiyor. Artık bunu son damla kabul edip arıyorum Emre'yi. Gece işlerini bitirememiş ve geç yatmış. Bu yüzden biraz geç kalkıp bavulunu anca yaptığını ve hemen geleceğini söylüyor. Ulus'taki evinden benim Maslak'taki ofisime gelene kadar yemekten dönenlerle de karşılaşacağım yani. Tatil moduna girdiğimden masama geri de dönmek istemiyorum, ne yapsam acaba diye düşünürken Emre Bey'in saltanat hayatını gözler önüne süren konuşma gerçekleşiyor. Ayılması için kahve içmesi gerektiğini, yolda vakit kaybetmektense ona sade bir kahve alıp alamayacağımı soruyor. Buraya

kadar bir şey yok tabii. Ama kahveyi yaklaşık 15 dakika sonra almamı, çünkü soğuk içmeyi sevmediğini söylemesi tüylerimi diken diken ediyor. O an fazlasıyla talepkâr birine çattığıma mı, yoksa Emre'nin beni aptal zannetmesine mi sinir olduğumu bilmiyorum. Öyle ya, doğuştan düşünceli biri olarak zaten kahve saatini ayarlamayı becerebilirim. Ama daha önce üzerine titrenmemiş olabileceğini hesaba katıp yatışıyorum.

Uzatmayıp bir Starbucks'a girip kendime naneli yeşil çay söyleyip, birkaç yudum içtikten sonra da kalkıp Emre Bey'in kahvesini alıyorum ve pakete koyduruyorum. İçine birkaç paket şeker ve tatlandırıcı da atıp yine buluşma yerine doğru ilerliyorum. Nihayet 5 dakika içinde gülümseyen suratıyla Emre arabanın içinde gözüküyor. Ben üzerinde çalışılmış en seksi günaydınımı yüzüme takınıp arabaya binmişken, onun ilk söylediği söz, "Kahve aldın, değil mi?" oluyor.

Ben de cilveli cilveli aldığımı, ama öpmezse vermeyeceğimi söylüyorum. Ne var canım yaşımız 33 diye cilveleşemez miyiz yani. Onun üzerine "Lütfen sabah sabah üstüme gelme, kahvemi bile içmedim" diye elimdeki poşeti kapıyor.

"Zıkkım iç gerizekâlı! Sanki dün gece sabaha kadar güreştin de çok yorgun ve gerginsin. Daha 27 yaşında kullandığın arabaya bak, sahip olduğun kariyerli sevgiliye bak, bir de çıkacağın müthiş tatile bak öyle konuş, şükürsüz şey!" diye yüzüne çemkirmek istedim ama tabii ki olmadı. Sanırım seks de fena bir bağımlılık olmalı ki, otele gider gitmez yapacağımız karşılaşmayı düşünüp afiyet olsun diyebildim sadece.

Bol bol içki içtiğimiz bir uçak yolculuğundan sonra otele vardık. Sarıgerme'de ismi lazım olmayan bir otelde yer ayırtmıştık. Şimdi adını anmıyorum ama o sene yeni açıldığı için koşa koşa gitmiştik aslında. Zaten her şey yolunda başladı. Biz mutluyduk. Otele girince ben hemen yeni yatağımızda oynaşmayı beklerken o "Hadi bikinini giy, denize girmeliyiz" diye beni sahile sürükledi. O da ben de yanmaktan çok hoşlanmadığımız için daha gelmeden "Akşamüstleri denize iner onun dışında odada takılırız" diye anlaşmıştık zaten. Allah kahretsin, sabah uçağıyla gelemedik bir! Akşamüstüne kadar onun pestilini çıkarır akşam yemeğini bile odaya söyletirdim ama maalesef olmadı. Çok azgın falan da değilim yahu, siz de 4 sene boyunca aynı adamla sevişseydiniz yeni biriyle sevişmenin nasıl

Amerika'yı yeniden keşfetmek kadar heyecanlı (ve zevkli) olduğunu bilirdiniz tabii.

Neyse ki bana sunulan bu zevki yaşamak için bir süre daha beklemek gerektiğini kendime hatırlattım ve turuncu bikinimi giydim. O da kısa şortu ve çil dolu sırtıyla hayata hazırdı. "Bebeğim sırtıma krem sürer misin?" diye minnoş bir bakış attıktan sonra deniz kenarına indik. Denizin otelden neredeyse İstanbul kadar uzak olmasından dolayı saat daha yedi olmasına rağmen kıyıda kimsecikler yoktu. Kısa bir süre yüzdükten sonra, "Hadi romantik takılalım" diye şezlongları birleştirip, Güneş'in batışını izlemek üzere oturduk. Öpüşüp birbirimize güzel sözler söylerken bir yandan da onun ufaklığının hareketlendiğini görmek mutlu etti beni. Gaza gelen Emre benim şezlonguma geçip üzerime yattı ve saçlarımı okşamaya başladı.

Ben hâlâ kafam sekste, kimseler gelmese de şuracıkta sevişsek diye hayaller kurarken kolundaki garipliği fark ettim. Emre'nin beyazlığına vurulduğum kolları sivrisinekler tarafından istila edilmişti. Sadece beni öpmeye ve düdüklemeye kanalize olan vücudu da bunu fark etmiyordu tabii ki. İlk önce dedim "Bırak kendi haline, fark edene kadar devam etsin" ama sonra kıyamadım. Kollarına bakmasını söylediğim anda yerinden fırladı. Bir de ne görelim; sırtı bacakları, açıkta ne kadar beyaz yeri varsa sivirisineklerin istilasına uğramış. Meğer denize girdiğimiz kumsalın çok yakınlarında bir dere varmış ve yazın kuruyan su birikintileri sivrisineklerin vazgeçilmez adresi olup çıkıveriyormuş. Otele girdiğimizde resepsiyonda verilen sinek kovucu bileklikleri demek ki sadece geceleri değil 24 saat boyunca takmamız gerekiyormuş. Hoş Emre bu beyazlık ve salgıladığı yoğun miktarda testosteron sayesinde o bilekliklerden boynuna bile taksa işimiz iş gibi geliyor bana ya neyse.

Kazasız belasız otelimize döndük dönmesine de insan bir sevişir bir şey yapar. Neredee? Her tarafı sinek ısırığı olan Emrecik kaşına kaşına bir hal oldu. Nasıl olduğunu anlamadığım bir yarım saat içinde yüzü gözü arı sokmuş gibi kabarınca hafifçe kafamı kaldırıp yukarı baktım, Tanrı bana bir şey mi anlatmaya çalışıyordu acaba? Güzelim oğlanı alıp lüks bir otele geliyorum ama sinek ısırığı yüzünden çocukla sevişemiyor olmamıza inanamıyordum. Rahatlaması adına biraz krem sürdüm o güzel cildine ve yemeğe indik. Neme lazım diye resepsiyondan ekstra bileklikler alıp Emre'nin ayak bileklerine bile taktık. Biraz kötü kokuyordu ama ikinci bir

saldırıya daha dayanamazdım, bu gece Emre'ye tek saldırı benim vücudum tarafından yapılmalıydı.

Yemeğimizi yiyip manzaraya karşı bir şeyler içtikten sonra Emre'nin aklına sahile gidip kaldığımız yerden takılmaya devam etmek geldi. Emin olamadım ilk önce ama "Bak bu sefer hazırlıklıyım" diye kollarındaki bileklikleri gösterince gülümseyip tabağımın yanına bıraktığım çantamı elime aldım. Romantik bir yürüyüşün ardından sahile vardık. Kimsecikler olmaması biraz korkutucu gibi gelse de sadece Ay ışığıyla aydınlanan çarşaf gibi deniz çok iyi geldi birden. Ben şezlonglara yatıp masumane öpücükler hayal ederken, "Ben bu denize girmezsem olmaz" diye bir hamlede pantolonu çıkarıp attı Emre. Üzerindeki tişörtü de kenara bırakarak koşa koşa denize atladı.

Onun o taze vücudunda ay ışığının gezmesi, sanki Paris Opera Binası'nda sergilenen *Kuğu Gölü Balesi*'nin... Off, edebiyat da bir yere kadar; çırılçıplak, kaslı bir yakışıklı ve koştuğu için önünde sallanan erkeklik organı! Doneleri verdim işte, gerisi sizin hayal gücünüze kalmış. Bir kedi yavrusuna sallanan yün yumağı ne kadar cazip geliyorsa bana da Emre'nin önünde sallanan aleti o kadar cazip geliyordu. Zaten saatlerdir bekleme yapan hormonlarım öyle bir harekete geçmişti ki, bir hamlede boğazımdan sallandırabilmeyi çok istiyordum onu. Ama...

Ama 1

Gece vakti nasıl denize girilir? *Jaws* filmiyle büyümüş herkes gibi zaten denizden hafif bir korkum var, bir de birkaç saat önce sivrisinek saldırısına uğradığımız bir sazlıkta denize girmek ne kadar mantıklı?

Ama 2

Çırılçıplak denize girmek o kadar kolay mı? Tamam, Malaga'da kimsenin olmadığı ya da beni tanımadığı bir sahilde olsak neyse. Ama 5 yıldızlı otelin 10 yıldızlı müşterileri tarafından ayıplanmak o kadar kolay mı?

Aklımdan tam bunlar geçerken "Korkuyorsan iç çamaşırlarınla gir, ona da bir şey demezler" diye muhafazakâr tavrımın altını çizen bir konuşma deli olmama yetti. Zaten içimdeki Victoria's Secret'ın "Very Sexy" modelinin sadece sütyenine 70 dolar artı kargo masrafını vermişim, bir de Akdeniz'in bol tuzlu denizindeki 10 dakikalık bir keyifte renginin solmasına mı neden

olayım, çok zor bebeğim! Tabii ki soyundum, tabii ki korka korka denize girdim. Allah'tan korktuğumu anladı da elimden tutup kendine doğru çekti. Biz de çırılçıplak denizin içinde ay ışığıyla aydınlanan yüzlerimizi öperek ateşli anlar geçirmeye başladık. Olay sevişmeyi aşıp hakikaten paylaşmaya gelmişti. Ne kadar güzelmiş bir adamın kollarında çırılçıplak yüzmek. Öyle ki o anda birileri bassa "Yanımda erkeğim var nasılsa beni korur" diye içimden geçirdim bir de. Tam delirme halleri filan...

O sırada eğlenceli bir grup bizim eşyaların olduğu yerin yanına ellerinde içki şişeleriyle gelip yayıldılar. Ben bir yandan Emre'nin mememi öpüşünden çıldırmak üzereyken diğer yandan da işimiz bitip rahatladıktan sonra eşyalarımızı nasıl alıp giyineceğimizi kafamda kuruyordum. Ama şerefsiz mememi o kadar güzel emiyordu ki, aklıma kıyafetlerim geliyor gidiyor, geliyor gidiyor.

Biz de adamların yanından götüm götüm ilerleyerek engin denizin bir başka köşesine doğru yola çıktık. Ben Emre'nin kucağında, bir yandan öpüşüyor bir yandan da kıyıdan çaprazlama bir şekilde uzaklaşıyorduk. Tam işin en heyecanlı kısmına gelmişken yavaş yavaş gözüme girme şiddeti daha da artan bir ışık yüzünden rahatsız olduğumu hissettim. Sanki arkamızdaki dağlardan birileri takip ışığıyla gözümü almaya çalışıyordu! Emre'nin içime girmesini beklerken gözüme ışık girmesi artık sinirlerimi iyice yıpratmıştı. Ama bir anda bunun bir araba farı olduğunu anlayıp durakladım. Aslında sadece araba farı değildi hızımı kesen, tepesinde yanıp sönen mavi-beyaz ışıklar da beni deli ediyordu. Böyle bir UFO sistemi olmayacağına göre gelenin polis olduğunu anlayıp tırstım. Zaten tırstığımı buradan anlayabiliriz, elin tatil köyünde polis ne arasın, Santa Barbara'da değiliz ki, tabii ki gelenler jandarmaydı!

Durumu anlayınca, umuma açık yerde sevişmekten, çıplak denize girmeye kadar hakkımda açılabilecek bütün kamu davaları gözlerimin önünden film şeridi gibi geçti ve can havliyle Emre'yi itip denizden çıkmamız gerektiğini söyledim. Dünya *cool*'u Emre, "Ne olacak ki yüzüyoruz" dese de Allah'tan askerlik davaları yüzünden jandarmayla kapışmayı göze alamadı ve denizden çıktık. İşin kötüsü arabalarını park edip direkt gürültücü kalabalığın yanına giden jandarmalar yüzünden kıyafetlerimizi de alamadık ve sahilin diğer köşesinde mal gibi kaldık. Emre gayet rahat bir şezlonga oturdu, bağdaş kurduğu zaman karanlıkta

mayosu olup olmadığı anlaşılmıyordu sonuçta. Ama ben ne yapayım, zaten 35'ime yaklaştığım için aşağıya inmeye başlayan göğüslerimle aram bozuk, bir de onları jandarmayla mı paylaşayım. Allah'ım keşke ben de şampuan reklamlarındaki gür saçlı kızlardan olsaydım da memelerimi saçlarımla kapasaydım ama o da yok, kaldım kek gibi. Jandarma bey gürültü yapan grubun yanına gidip sahilde içki içilmemesi gerektiğini, sarhoş olup denize girerlerse diye bütün gece burada bekleyemeyeceklerini, partiye bir son vermelerini istedi. Sonra ileride bizi karaltı halinde seçerek döndü ve "Lütfen siz de bir daha denize girmeyin, gece gece ne olacağı belli olmaz" diye nazikçe uyardı. Emre Bey sesini çıkarmazken ben en küçük kız sesimle "Peki memur bey" diyebildim anca. Kalabalık bir güzel dağıldı dağılmasına ama kıyıda oturan bir tane orta yaşlı amca gayet inatçı çıktı, oturdu yerinde.

Biz bir süre adamın beş metre uzağında, eşyalarımızın da dört metre yakınında oturarak amcanın gitmesini bekledik ama ne gezer. En sonunda ben donmaya başlayınca Emre'nin "hadi"siyle beraber ayağa kalktık ve bir elimle alt tarafımı bir elimle de göğüslerimi kapatarak amcanın yanına doğru ilerlemeye başladım. Emre'nin işi daha kolaydı tabii, iki eliyle malını mülkünü kucaklayıp amcaya gülerek kıyafetlerimizi aldı ve bana uzattı. Amca da halimize gülsün mü sinirlensin mi bilemedi ama biz büyük yüzsüzlük üzeri hem çıplak gezip hem de adamın önünde bir güzel giyindik. O an Emre'yle göz göze gelip, yaptığımız şeyin edepsizliğinin bizi ne kadar heyecanlandırdığını fark ettim. Bana bakarak "Yürü!" dedi ve sabaha kadar dört kez bağırarak orgazm olacağım odamıza doğru beni sürükledi.

Adamın yanından geçerken yarı gülümser bir şekilde "İyi geceler" dilemeyi ihmal etmedim. Bu gece için ona çok şey borçlu olacaktım sonuçta.

ertesi gün hapı

Sabah saatin sesiyle uyandık. Oysa ben belime dolanmış Emre'yi öperek uyandırmayı tercih ederdim ama nerede. Bok varmış gibi saati 09.30'a kurduk ki kahvaltıyı kaçırmayalım. Zaten bu kahvaltı meselesinden ne rüyalar, ne orgazmlar ne güzel uykular kaçmıştır. Bu açlık ne yahu. Evinde olsan dünden kalma ekmeklerini hafifçe ısıtıp bir dilim beyaz peynir ve taze demlediğin çayla kahvaltıyı geçiştireceksin ama oteldesin diye krallara layık bir kahvaltı etmek zorundasın. Sanki her sabah sevgiline ve kendine upuzun bir ziyafet sofrası hazırlıyorsun, 11 çeşit peynir, 15 çeşit zeytin ve binlerce gereksiz hamur işi olmadan kahvaltını edemiyormuşsun gibi ne saçma öyle değil mi? Kaçta uyanırsan uyan, git bir tost yaptır ve geçiştir, ne olacak yani. Kahvaltı bedava ya, kaçıranı vuruyorlar sanki! Oda için dünyanın parası götüne giriyor zaten, onun onda birini miden için harcayamaz mısın? Midenin götün kadar hatırı yok mu yani hayatında?

Hayır, sinirli değilim, sadece biraz moralim bozuldu. Dün gece güzel orgazmlarımı yaşadıktan sonra bizim hayvanın (Emre yani) beline dolanıp yatmak istedim ama beyefendi (hayvan!) sıcağı bahane edip ellerimi belinden itti. Bozuntuya vermeyip sarhoş ayağında elimi kolumu onun tarafına doğru uzatıp dokunmayı denedim ama bir baktım birkaç saniye sessizlikten sonra nefes alıp vermesi değişti. Bariz uykuya daldı yanımda (hayvan!). İlk kez yanımda uyumasına mı sevineyim, yoksa onun beni sahiplenmesini deli gibi istediğim hançerini bana doğrultup öyle uyumadığına mı üzüleyim bilemedim.

Hayır, manyağım ya, ille bir şeye takmam gerek, diye düşünüyorsanız yanılıyorsunuz, ayıp ediyorsunuz, kalbimi kırıyorsunuz. Siz sanki poponuza doğrultulmuş bir silahla uyumaktan zevk alanlar kategorisinde değilsiniz. Siz her zaman haklı olamazsınız, bu durum geldi mi aklınıza hiç?

Ay neyse, bir de sizinle uğraşamayacağım. Gecem zor geçti zaten. Bana sarılmasını bırak, bir de horlamaya başlayınca durum tamamen değişti tabii. Kulaklarımı tıkayıp uykuya dalmaya çalıştım haliyle. Yanınızda uyuyan bir prens bile olsa horlayınca çekilmiyor. Hele benim gibi uykusu hafif biriyseniz iyice şanssızsınız. Normal şartlarda gözünüzü alamadığınız bir insanın, o korkunç nefes alışlar sayesinde kalorifer böceğinden farkının

kalmayışına tanık oluyorsunuz, ne fena. Bütün aşkınız geçici olarak bloke oluyor. Lise yıllarında çıktığım Cenk'in horlaması, beraber çıktığımız tatili bana zehir etmişti yahu. İlk gece "Aman Allah'ım nasıl uyuyacağım ben" diye düşünürken yan odadan telefon gelmişti. Düşünebiliyor musunuz, "Çok gürültülü horluyorsunuz" diye gelen bir telefona uyanmak kadar alçaltıcı bir şey var mıdır? Bana biri çok horluyorsun diyecek o dakika uyumayı bırakırım, başka yollardan şarj olmaya çalışırım. Zaten horlamak ne yahu! Bunun bir hastalık olduğunu bilmemek kadar cahilce bir şey var mı? Hatta defo bu, defo! Uyku özürlü insanlarla uyuyamıyorum işte. Takıntılıyım anlayın.

Elimizde bir gün daha var deyip döndüm ben de kendi yönüme. Sabah saat çalınca o yüzden bir umutla uyanıverdim yeni güne. Tatil yerlerinde de saatle uyanmayı hiç sevmem ama babamlardan kalan bir alışkanlık işte, kahvaltıyı kaçırırsam uğursuzluk gelecekmiş gibi geliyor. Neyse bir şekilde kalktık. Sabah ereksiyonu durumlarını kontrol ettim, olay cidden iştah açıcıydı. Ama Emre'nin çok karnı açıkmış annesi, bu yüzden odada oturup cilveleşemedik!

Cilveleşmeyi bırak öpüşemedik bile. "Hayatım lütfen, sabah sabah ağzım ne durumda kim bilir" diye ona doğru uzattığım dudaklarımı geri itti beyefendi (hayvan!) Bu konuyu hiç anlamam zaten. Ulan yavşak, senin ağız kokunun bende alası var. Aynı zıkkımları yedik içtik, zaten farklı kokuyor olabilir mi? Ama haklı da olabilir, dün gece anıra anıra horlamak için açık bıraktığı ağzından sıçanlar girmiş ve yuva yapmış da olabilir pekâlâ, olur mu olur.

Ben her zaman eğer sabahları sevgilinle öpüşmeyi sevmiyorsan onu yeterince sevmiyorsundur ya da eziksindir diye düşünürüm. Yani her türlü pisliğini çekiyorsun da ağız kokusunu mu çekemeyeceksin. Ayrıca tuhaf bir şekilde Ahmet'in, Mehmet'in ya da vesairenin sarımsaklı mantı sonrası yanına bir metre yaklaşmak istemezsin, ama bütün gece galon galon içmiş bir sevgilinin kokusu seni rahatsız etmez. Yani sarımsak kokusu ayrı, Kıvanç Tatlıtuğ yese katlanamam. Buradan rüyalarımın erkeğinin Kıvanç olduğunu da çıkartmayın lütfen, en kolay anlaşılır isim, herkesin rüyalarının kesiştiği ortak nokta bakımından onun adını verdim! Pek ala Murat Boz da diyebilirdim. Gerçi o sarımsakları bütün bütün yutsa, ben onu yine de isterdim.

Duyuyorum, sabahları sevgilisinden önce kalkıp duş alan, dişlerini fırçalayan kızlar varmış. Onlara hitap etmem gereken bir kürsüm olsaydı ilk olarak "Sevgili genç kızlarımız, hasta mısınız siz, idiot musunuz, ne eksikliğiniz var acaba?" diye sormak isterdim. Bir de arkadaş toplantılarında bu durumu gerine gerine anlatan tipler var ya, ölüyorum onlara. Yanlışlıkla bu tip insanlarla yan yana gelmekten çekiniyorum. Kendi yaptıkları çok önemli bir işmiş gibi ortada ben sevgilime bunu yaparım, ben sevgilime şunu yaparım diye anlatmaları tam kafa koparmalık. Hâlâ olduğunu sanmıyorum herhalde ama erkeklerin ayaklarını yıkama saçmalığını da ortaya çıkaran bu kadınlar bence.

Yanlış anlaşılmasın, ben bir ayakseverim. Bazı kadınlar değmesinden bile hoşlanmaz, ben bayılırım. Hatta öpmeyi de severim. Sevgilinin nerelerini nerelerini öpmüyoruz sayın seyirciler ayaklarıyla mı alıp veremediğiniz olacak. İçimden bunları geçirdim ve madem dudaklarını öpemiyorum ben de kalkar ayaklarını öperim dedim. Ayaklara doğru giderken yolda rastladığım ufaklığı da birkaç dil darbesiyle uyandırdıktan sonra o günkü güzelim seksimi de aldım.

Erken kalkmamız hem sevişmeye hem de kahvaltıyı kaçırmamaya yetti, iki takıntımı da böylece atlatmışken, Emre'yle yapılan tatilin tadını çıkartmaya geldi sıra. Yüzdük-seviştik yedik içtik derken Pazar gecesi yorgun argın evimize döndük. Mutlu bir şekilde salonumuzun koltuğunda otururken karnımız acıktı ve Yemek Sepeti'nden bir şeyler söyleyelim dedik. Yaklaşan fırtınadan habersiz, aç bir şekilde güzelim yemekleri seçmeye çalışırken Pazar gecesi çoğu restoranın kapalı olduğunu görmek kan şekeri düşmüş bir birey olarak canımı sıktı. Ve gecenin o saatinde Yemek Sepeti'nin tasarımına karışasım tuttu. "Neden açık restoranları yeşille, kapalı restoranları da kırmızıyla yazıyorlar, aç bir şekilde yemek seçerken vakit kaybediyoruz burada, sadece açık olanları gösterseler ya" diyecek oldum, muhalefet Emre bu sefer Yemek Sepeti'nin avukatlığına bağladı olayı. "Tasarım işte bu, vardır bir bildikleri, bence gayet güzel" diye çıkıştı.

Biz o sırada kavgaya tutuştuk ama sonradan öğrendim ki meğer Yemek Sepeti'nin sadece açık restoranları gösterdiği bir özelliği zaten varmış. Aman olmasa ne olacaktı? Asıl mesele bu değildi; bütün hafta sonu ben neye el attıysam ona muhalefet oldu beyimiz. Denizi beğendim, "Sen Aya

Yorgi'de hiç denize girmedin galiba" dedi, oteli beğendim "Bunun bir tık ilerisi Alanya'daki tatil köyleri, böyle bir zevkin olduğunu bilmiyordum" dedi ve bozdu beni aklı sıra. Hayır, kumda oynayan küçük bir kız çocuğunu sevdim, ona da "Aptal şey, kuru kumla kale yapılmaz ki, onları biraz ıslatması lazım" diye çıkıştı. Ben de hafta sonu boyunca yeterli seksi elde etmiş, şarj olmuş ve yeterince susmuş bir kadın olarak artık pençelerimi çıkartmam gerektiğini hissedip "Sen mi yaptın tasarımını, neden böyle parlıyorsun ki?" diye verdim gazı abiye. Bu lafı söylememle yanımdan kalkarak "Bu ilişkinin böyle olmayacağını, onun en iyi bildiği şey olan tasarım dünyasına bile saygım olmadığını, hiç alakam olmayan şeylere sürekli burnumu soktuğumu söyleyerek evin içinde gezmeye başladı.

Ben konunun nasıl buraya geldiğini anlayamadan ortamı yumuşatmaya çalıştım. Çünkü evet, yemekten sonra yapılacak hızlı seksle hafta sonumu ölümsüzleştirebilirdim pekâlâ ama Emre'nin yavaşlamaya niyeti yoktu. Hakkımda olmayacak şeyler söyledi ve ben gidiyorum diye kapıya yöneldi. Dur yahu nereye gidiyorsun dediğimde ise, bu şartlarda benimle olamayacağını, benim ona saygı duymadığımı söyledi. O anda ağzımı açıp, "Bana bak dünkü bok, sikik sikik internet siteleri tasarlıyorsun ve 28 yaşına gelmişsin, hâlâ annenle yaşıyorsun diye yerlerde olan özgüvenini benim dolu hayatım ezdi diye şimdi sen de beni ezmeye çalışıyorsun, ama yedirmezler sana bu kızı!" diye bağırmak istedim. Fakat benim bu kavgalar sırasında hep basiretim bağlanır ve yüzüne ışık tutulmuş tavşan gibi susarım. Yine aynı şey oldu ve vurdu kapıyı gitti Emre. Ben de iki saniye kadar kapının arkasında oturup düşündüm ve çok acıktığımı anlayıp aramıza giren Yemek Sepeti'nden bir şeyler söyleyip afiyetle yedim.

Seksimiz yoksa yemeğimiz var bu hayatta!

DEMIR

evlilik mi?

Tam da evlenecek zaman! Kafam karışık bir şekilde uyandığım sabahların hangi güne ait olduğunu bilemezken en yakın arkadaşlarımdan birinin evleneceği tutuyor. Hem de yıldırım hızıyla verilmiş bir karar da değil, 2 senedir evleneceklerine dair hikâyeler dinliyoruz ama bu sefer oluyor galiba ki önceden kararlaştırılan tarihte hiçbir erteleme olmadan düğün günü için İzmir'e çağrılıyorum. Aslında kafamı dağıtmak için iyi gelebileceğini söylüyorlar ama bana iyi gelecek şeyin ne olduğunu bilemediğim şu günlerde pek de takmıyorum bu daveti. Emre'den ayrılır ayrılmaz Adrien'i özlemeye başlıyorum ve bu duygu içimi kemiriyor. Hayatla uyku arasında belli belirsiz birkaç hafta geçirdikten sonra düğün zamanına yakın biraz açılıyorum ama gidip düğün seremonisine katılacak kadar değil elbette! Fakat düğüne İstanbul'dan kalkıp giden bir sürü arkadaşım olduğu için de ısrarlar yüzünden mızıkçı ilan edilmemek için konvoya ekleniyorum. Ofisten çıkıp uçağa doğru giderken içimi nedensiz bir heyecan kaplayıveriyor. Belki de arkadaşının düğününe gidip hayatının adamını bulan kadınlarla ilgili bir sürü Hollywood filmi izlediğim için olabilir deyip önemsemiyorum ama İzmir'e iner inmez beyaz atlı prensimi aramaya başlayan gözlerime de laf geçiremiyorum hani.

Arkadaşlarımla beraber otele giriş yapar yapmaz herkes "single" odalarına gidip dinlenmek istiyor. Sanki deniz aşırı gelmişiz gibi ben dinlenme faslını gereksiz buluyorum ve bavulumu öylece bırakıp İzmir'in sokaklarına atıyorum kendimi. Deniz kenarındaki otelden sahil boyunca yürümeyi seçiyorum ki git git değişmeyen manzara karşısında geri dönmenin daha akıl kârı olacağını anlamam uzun sürmüyor. Arkadaşlarımın bir bildiği varmış demek ki deyip ben de uyumaya çalışıyorum biraz. Evet, Kordon Boyu'nda yürümek dünyanın en zevkli şeyi olabilir ama yanınızda manitanız varsa tabii. Uyku daha iyi bir seçim şimdilik.

Akşam yemeğinde eski tayfadan buluştuğum arkadaşlarımla her zamanki muhabbet dönüyor. "Hiç değişmemişsin, yaşlanmıyor musun sen?!" gibi samimiyetsiz cümleler havada uçuyor. Pardon da yaşlansam kime ne faydası olacak. Ayrıca "Siz de benim gibi ruh hastası vaziyetinde yiyeceğine dikkat eder ve uyuşturucu kullanmazsanız yaşlanmazsınız" demek istiyorum yüksek sesle ama yemiyor. Yani arkadaşlarımı kırmaktan

kaçındığım için değil de evlilik kurumuna saygımdan dolayı. Benim uykuya ayırdığım saatlerde siz daha yeni dışarı çıkmaya başlarsanız olacağı bu, demekle yetiniyorum. Bu konuşmanın üzerine, ayrılık acım yüzünden sıkıcı ve kasvetli olduğumu anlayan arkadaşlarım yanımdan gidiyor ben de yeni insanlarla tanışmak için ortada dolanmaya devam ediyorum. İstiyorum ki Adrien'den ya da Emre'den haberi olmayan birileri olsun, böylece aşk konuşmak zorunda kalmayalım. Ama maalesef istediklerim olmuyor, yeni birileriyle tanışsam da konu "Sevgilin var mı" ya geliyor.

Bu soruya da ilk kez verecek cevabım yok!

Sorunun cevabı basit, ya evettir ya da hayır, öyle değil mi? Ama benim bir sürü cevabım var şu sıralar. "Adrien dönerse şayet, onunla bir kez daha deneyebilirim belki" desem Adrien kim diyecekler, bu cevap olmaz!

"Emre beni bir tanısa, çok sevecek" desem platonik takıldığımı düşünecekler, o da fena.

Ben de yok demekle yetiniyorum. İşte yok cevabını duyar duymaz yarın İstanbul'dan gelecek olan bir çocuktan, Demir'den bahsediliyor. Ama bahsin konusu da garip, beraber olup mutlu olmamız için değil de süper bir hafta sonu geçirmemiz için. Çünkü Demir görüp görebileceğim en hızlı Kazanovalar'dan biriymiş. Birkaç günlüğüne insanı çok mutlu eder sonra yüzünü bile hatırlamazmış! Arkadaşlarımın bana layık gördüğü adam bu yani! "Lekeleri siler atar" sloganlı deterjan gibi bir şey. Bir kadın kokain meraklısı olduğundan bahsediyor. Diğeri gittiği mekânlarda çıkardığı kavgalardan birini anlatıp gülüyor. Diğeri içki merakından bahsederken biri de bir gün çok sarhoş olup balkondan işemesinden bahsediyor. Bu bir şey değil, normalde de lavaboya işemeyi severmiş zaten! Herif tam bir rock star imajı çiziyor gözümde. Her ne kadar bütün bu özellikler bana itici yerine çekici gelse de hakkında o kadar kötü şeyler duyduğum bir adama sevgi besleyemiyorum. Niyeyse onu gördüğüm zaman *cool* davranma, hatta pek konuşmama kararı alıyorum. Gaza gelmek diye buna derim ben, kendimi tebrik ediyorum.

Ertesi sabah herkes leş gibi içip kahvaltıyı kaçırdığından ben tek başıma bir şeyler yemek zorunda kalıyorum. Dışarıda yalnız yemeyi de hiç sevmem oysa ki. Hatırlıyorum da Tokyo'ya gittiğimde sırf tek başına yememek için öğlenleri aç kalmıştım. Akşam da oda servisine bir şey söyleyip Japon

televizyonundaki sıkıcı *soap opera*'ları izleyerek vakit geçirmiştim. Ama bu sefer karnımın açlığına yenildim ve kahvaltıya inmek üzere kapıyı açtım. Asansöre doğru ilerlerken benimle aynı sıradaki odasından güneş gözlüğüyle çıkan bir adamla karşılaştım. Yaklaşık 35'lerinde dar jean'inin üzerine özensiz bir şekilde polo yaka tişörtünü geçirmiş ve belli ki başı çatlayan, akşamdan kalma bir adamla karşılaştım. İki günlük sakalları yüzüne seksapel katmış ama daha da yorgun göstermişti. Simsiyah güneş gözlüklerinden gözlerinin yarı kapalı olduğu anlaşılıyordu açıkçası. Sanki aslında hâlâ uyuyor da bir şey unuttuğu için aşağı inmesi gerekiyor gibiydi. Benimle karşılaşınca bir durdu, bana bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtığını sandım ama o gayet rahat bir şekilde "Siktir, anahtarı unutuyordum!" diyerek içeri geri girdi. İşte o küfür o an onun imajını tamamlamış ve kapıdaki seksi şeyin Demir olduğunu kanıtlamıştı.

İlk an onun gerçekten çok çekici olduğunu düşünmemden bir tehlike sezinledim zaten. Hakkında kötü şeyler anlatan kadınların da hepsinin evli olduğunu ve zamanında büyük olasılıkla Demir'e yazıp cevap alamadıklarını anladım. Hepsi Demir'in bir lafıyla kocalarını terk edip onun tarafında ömür boyu düzülmeye mahkûm olmayı isteyecek kadar isteklilerdi. Ama yine de onun kişiliğinde bir adamın kadınları kâğıt mendil gibi bir kereye mahsus kullanıp çöpe attığını düşünerek uzak durmaya karar verdim. Belli ki ilişki adamı değildi. Aslında bu dönemi geçiştirmek açısından bakarsak, bu adam benim için bulunmaz Hint kumaşı.

Bu fikir zihnimin bir kenarına yerleşti. Romantik İzmir'i heyecanlı hale getirecek, kan ter içinde bitecek seks saatleri için ondan daha çekicisini bulmama imkân yok. Türkiye'de sperm bankası olayı işlese adam bu işten oldukça fazla para kazanabilecek kadar güzel genlere sahip. Yataktan yeni kalkmış gibi duran koyu kumral saçlarının bir kısmı da kırlaşınca, ortaya tadından yenmeyen bir görüntü çıkmış. Yeşil gözleri oğlak burcu oluşunun altını çizerken ince ama kaslı vücudu sizi kolayca teslim almak için hazırlanmış bir Truva Atı gibiydi adeta. Ama hikâyenin sonunu bildiğinizden içinden çıkacak bir sürü küçük sinirli askerle uğraşamayacağıma karar verip uzak durma kararı aldım (yeniden.)

Alışverişimi yapıp tekrar otele döndüğümde lobide oturan arkadaşlarım ve tabii ki Demir'le karşılaştım. İlk karşılaşmada biraz *cool* olayım, laflarımı seçeyim diye plan kurmuştum, adımı ve soyadımı söylediğimde bu

soğuk imajımı bir güzel korudum. Ama tanıştığımızın ilk on saniyesinde arkadaşlarımın yanında, " hafta sonunun tek yalnızları olarak demek sizinle sevişeceğim bu gece" demesi ortalığı panayıra döndürdü. Ağzından esprinin e'si çıksa gülmeye hazır evli kadınların kahkahaları otelin lobisini inletti tabii. Ben de kıpkırmızı olduğumu hissedince numara yapmamaya karar verip gülümsedim. Daha ileri bir adım atmak istedim ama beceremedim zaten bir süre sonra konu değişti ve olay unutuldu. Ben de izinlerini isteyip odama çıktım. Odama çıkınca Türkan Şoray filmlerinde asıl oğlana âşık olan zavallı kızlar gibi Demir'e sinirlenirken buldum kendimi. Ne gereği vardı şu esprinin şimdi. Aslında sevişme lafını onun ağzından duymak da heyecanlandırmıştı beni. Ama Adrien ne olacak, Emre ne olacak derken yine uzak durma kararı aldım! Zaten o da esprisine söylemiş olmalıydı.

Akşam yemeğe indiğimde biraz utanç içinde insanların yüzüne nasıl baksam, çaktırsam mı çaktırmasam mı acaba diye kadınsal hesaplamalar içindeyken masanın karşı yakasından gelen iki yabancı kadın kahkahası beni kendime getirdi. Demir'in yanındaki iki hatun ve bir cillop gibi çocuk radarıma "tanımlanamayan cisimler" olarak takılıp beni uyarmıştı, hemen hesaplaşmalarımı bir kenara bırakıp bu cisimlerle ilgilendim. Çocuk o kadar hoştu ki, Türk olma ihtimalini sıfıra indirip "Hi!" diyerek yaklaştım aralarına. O cillop çocuk İzmir yapımı 1986 model Can çıktı ama Allah'tan kızlar yabancıydı da bizim "Hi!" havada kalmadı. Can, Demir'in askerde tanıştığı kankasıymış, İzmir'e geldiğini duyunca da karı servisi mi yapmaya gelmiş anlamadım. Bu erkeklerin askerlik sendromunu da hiç anlamam zaten. 15 ay ya da sekiz ay (Ay, kaç aydı bu lanet şey) 80 kişi aynı odada birbirlerinin suratına osura osura uyurlar, sonra çok çekmişler gibi askerlik bitince birbirlerine tuhaf bir ilgileri başlar. Can'ın da öyle, Demir'e bir bakışı var görmelisiniz. Umarım askerlik muhabbetine başlamazlar diye içinden geçiriyorum ama Demir'i bu iki kemik torbasına yedirmemek için de önce davranıp en çok sevdikleri konuyu açayım istiyorum! Bu yüzden masaya oturur oturmaz "Ee anlatsanıza, ne komik nöbet hikâyeleriniz vardır sizin şimdi" dedim. Demez olaydım, Can bir nöbet sırasında aptal gibi silahıyla oynarken işaret parmağının yarısını uçurmuş, günlerce hastanede kalmış ve en sonunda erken teskere vermek zorunda kalmışlar. Çocuğun en can alıcı noktasını 10 dakika içinde bulduğum için kendimi içten tebrik edip, plaketimi verdikten sonra konuyu değiştirmeye çalıştım ama bütün gecenin de içine etmiş oldum tabii. Bir ara da "Ne salaksın, küçükken

oynadığın pipin kadar basit bir şey mi zannettin o silahı!" diyecek oldum ama demedim tabii, evlilik kurumuna saygımdan.

Yemek sonrasında Can Bey, olaya hakimiyetini göstermek için bu saatte "Efes Otel'in havuzbaşına gidelim, çok iyi caz çalıyorlar" diye ısrar etti. Ben, Demir'i o iki fahişeye yedirmemeyi istesem de Can'ın korkusuna odada kalmayı tercih ettim. Hani belki Demir "Aa bu saatte ne odası canım, hadi gel" deyip anlamlı anlamlı suratıma bakar da benim bu içi geçmek üzere olan, yıllardır cilve görmemiş ruhum biraz canlanır diye düşünmüştüm ama nerde. "Haydi o zaman yarın görüşürüz" deyip toparlanıp kalktılar masadan ve beni yarısı evli yarısı da çift, sıkıcı ötesi arkadaşlarımla yalnız bıraktılar.

Ben "göt" gibi kalmanın dayanılmaz hafifliğiyle odama çıkıp yokluktan Adrien'i mı düşünsem Emre'yi mi düşünsem diye çekiliş yaparken, bir cumartesi gecesi yapacak geçekten hiçbir işiniz yoksa izlemeniz gereken Okan Bayülgen'in programını açtım ve onun birbirinden şapşal konuklarına dünyanın en önemli insanlarıymış gibi hissettirmesini izledim durdum. Bir yandan da sinirimi yatıştırmak için, Facebook'u kontrol etmek, balkondan bakmak, bir iki kadeh beyaz şarap içmek ve banyo yapmak gibi bütün kadınsal rutinleri değerlendirdim. En son sızmak üzere üzerimde bornozumla otururken çalan odamın telefonu beni ayıltmaya yetti. Bu saatte beni odadan bir tek, cep telefon numaram olmayan Demir'in arayacağını tahmin ederek kafamdan senaryolar geçirmeye başladım. Telefon üçüncü kez çaldığında, ki ben bu esnada dördüncü senaryomu da hazırlamıştım, gayet dinç bir sesle telefonu açtım. "Kimsiniz acaba bu saatte" diye kız okulunun yaşlı mürebbiyesi konumunda açamazdım!

"Birileri çok eğlenemedi galiba" diye fahişe edasıyla açmayı çok istedim cidden ama yemedi tabii.

Karşımda seksten başka hiçbir şey istemeyeceğim bir adama bile edepli halimle takılıyor olmam konusunda kendime bu sefer de Pulitzer ödülümü takdim edip "Alo" diyerek telefonu açtım, ne kadar yaratıcı değil mi?

"Uyumamışsın, o zaman hemen 1714'e geliyorsun" dedi karşımdaki davudi sesiyle Demir.

Bu kadar kısa ve net beklemiyordum doğrusu, insan bir nasılsın der, rahatsız etmedim ya der diye düşünürken kasıklarımdan gelen bir yangın ihbarı, sinirlenmememem gerektiğini, bu gece ona ihtiyacım olduğunun sinyalini verdi de yumuşadım. "Hemen gelemem şu an üzerimde bornozum var" diye biraz seksapel katayım dedim. Demir, "Hah daha iyi, benimkini kullanmana izin vermezdim zaten" dedi gülerek. "Hadi bekliyorum, 1714" deyip odayı tekrar hatırlattıktan sonra kapattı.

İşte o an içimde fırtınalar koptu, beynim binlerce soruyu aynı anda sormaya başladı.

- *Bornozla gidecek miydim gitmeyecek miydim?*

- Gideyim de fantezi olsun istiyorum aslında ama bana fahişe gözüyle bakar mıydı bakmaz mıydı?

- *Bir gece yatacağın adamın gözünde fahişe olsam ne olurdu aslında, annem mi kızardı?*

Kasıklardaki orman yangınından aldığım cesaretle bornozla gitmeye karar verdim. Kabul, bir ara içime külot giysem mi acaba diye düşünürken saçmalama deyip içimdeki Rahibe Teresa'yı dua odasına yönlendirdim.

Ama bir kadında kaos bitmez! Yeni sorunum, parfüm sürmeli miyim yoksa sürmemeli miyim mi halk oylamasına sundum ve rahatladım. E sonuçta yatacak adamın parfümle ne işi olur. Ben Marilyn Monroe muyum ki yatağa sadece Chanel 5 sürüp gireyim. Bir de odasına sadece bornozla gittiğim bir adam "parfüm sürmüş, o zaman bu kesin orospu" diye düşünemez herhalde dedim ve sadece bir fıs Chanel Chance'dan sıkarak yola çıktım.

Yolda oda servisi için karşıma çıkarlarsa ne olacak diye düşünmekten de alamadım kendimi tabii. Ama bir yandan da nefis bir seksin ayağına gidiyor olmak hiçbir şeyi umursamamamı sağlıyordu (lafı bile güzel!) 1714'ün önüne geldiğimde kapı açılınca bütün duygularım yere düşüp bir Rus kristali kalitesinde tuzla buz oldu. Çünkü kapıyı Can açtı! Yok hayır, ben de ilk önce ikisi de beni istiyor ve dayanılmaz seksapelim onların başını döndürüyor zannettim ama işin aslı o iki Amerikalı'dan biri çok sarhoş olup dağıtınca Çeşme'ye kadar gidemeyip burada kalmaya karar vermişler. Yaz günü tabii ki tüm rezervasyonlar dolu olduğu için zar zor bir oda ayarlayıp kızları oraya tıkmışlar. Can da Demir'e kalmış. Ama bizim askeri kankaların gözü hâlâ o sarhoş olmayan kızda. Vay efendim gidip o kızı alsaymışım da buraya getirseymişim, sonra bahane uydurup ben gidermişim onlar da duruma bakarlarmış? "Pekiyi benim durumuma kim bakacak acaba?" diye bağırasım geldi ama Anne Hathaway asaletimi yitiririm korkusuyla sustum tabii. İlk önce delirmeyin çocuklar, bu saatte odaya gidemem diye kaçmaya uğraşırken bir baktım bornoz ve çıplak ayaklarımla otel koridorundayım yine.

Asansöre bindim inmem gereken kat 5'e bastım bastım olmadı, bastım bastım olmadı. Gecenin o saatiyle ve içkinin canına yandığım saflaştırıcı

etkisiyle, istediğim kata gitmek için oda kartını okutmam gerektiğini unuttum tabii. Orada mıydı burada mıydı derken, Demir'in odasına girdiğimde oda kartımı ve telefonumu televizyonun yanına bıraktığımı hatırladığım anda hop, asansör kendiliğinden aşağı inmeye başladı. Otele her girdiğimizde asansörlerin lobide olmasının sebebi, sahipsiz asansörlerin direkt aşağı iniyor olmasıymış meğer. Neyse inelim de artık merdivenle falan çıkarım diye düşünüp zemine ulaştığımda kimseye çaktırmadan merdivenleri aramaya başladım. Ama bir otelde, gece saat kaç olursa olsun, kimseye bir şey çaktırmamak mümkün mü? Karşıma resepsiyon görevlileri çıkıverdi. İşte o an sanki üzerimde bornozum yokmuş gibi geldi galiba, bir yandan da ateş basması tavan!

"Ben" diyebildim kesik kesik, "Ben arkadaşımın odasına gidiyordum da, kartımı almamışım zemine indim" diye olayı özetledim. Odasına indiğim kişinin iki tane kız olduğunu ve onları iki azgın askeri kankaya emanet edeceğimi anlatmayı düşündüm bir an. Konuya bu açıdan bakılınca da en iyi ihtimalle "mama" kadrosuna girdiğim bu konunun elle tutulur tarafı yoktu ben de bu yüzden susup "fahişe" kadrosundan prim almayı kabul ettim. Görevli, ilk önce arkadaşınızı aramamız lazım deyince, bu sefer sevgili *Jack Daniels*'ın yardımlarıyla "baksanıza bu saatte, aramanız gerekir mi sizce" diyerek elimle bornozumu düzeltip göz ifademle "orospuyuz ama gururumuz var" diyerek adamlara çemkirdim.

Görevli yanına anahtarını alıp benimle beraber asansöre bindi, 5'e basmasını rica ettim. Bana sanki dört gün sürmüş gibi gelen o asansör yolculuğu boyunca nazik çocuk bir kere bile yüzüme bakmadı, tek soru da sormadı. Tam 5'e geldiğimizde ben çocuğa teşekkür edecekken, "Sizin oda katınıza geri dönmeniz için burada beklemem lazım, belki arkadaşınız odada değildir" dedi ve benimle kapıya kadar geldi. Kızların odasına gelince, ilk önce hafif sonra da kıracakmışçasına kapıyı tartakladım ama kapı açılmadı! Bizim denyolar yanlış numarayı mı verdiler acaba diye düşünürken, yanımda lobi görevlisinin olduğunu fark edip karizmayı daha fazla çizdirmemek adına, onurlu orospu rolünü benimseyerek asansöre bindim ve 7'ye basmasını söyledim. Katıma gelince de beni indirdi ve gitti. O an kendimi yere atıp bir tepinesim geldi ama 5 yıldızlı otelde gecenin dördünde anırmanın bazı derin sosyal yaraları olacağını düşünerek vazgeçtim. En azından odamın anahtarını kurtarayım bari diye odaya geri döndüğümde bizim askeri salaklar kendi çaplarında partiye başlamışlar, biri

şortunu giymiş, diğeri çok sıcak bahanesine sığınarak üstünü çıkarmış falan takılıyorlar.

Elim boş döndüğümü görünce üzülemeyecek kadar sarhoştular açıkçası ama anlattığım şeylere de oldukça güldüler. Onların bu komik hali benim de sinirimin geçmesine neden oldu ve biraz duruldum. Hadi içelim deyip yeni kadehler dolduruldu ve ilk önce yatakta tek başıma otururken bir baktım ikisi de yatağımın dibinde bitiverdi. Demir ortamızda ben sağ tarafta yatağa sıralandık. Ufak dokunuşlar devam ederken ben kendi içimde "var mısın, yok musun" oynamaya başladım bile. Daha önce iki erkek tarafından becerilmemiştim ama denemeden ölmek de istemezdim. İki askerlik arkadaşıyla süper bir hikaye olabilir diye düşünürken bir baktım bizim askeri kankalar öpüşmeye başladı. Üçlü sekste herkes birbirini öpmek zorunda mıydı yahu diye içimde bir garipseme yaşarken, Demir bana yöneldi ve beni öpmeye başladı. Sonra yine Can'a döndü. Sonra ben oyuna dahil olmasam da olur galiba diye hissedip yatağın iyice kenarına doğru çekildim. Baktım, "Oo Bige'ciğim nerdesin, niye uzaklaştın bebeğim gel" diyen yok. O ikisi mutlu. Ben de bir yandan, galiba çok seksiyim bu manzaraya ben sebep oldum diye düşünürken, bir yandan da olayı hazmetmeye çabalıyorum.

Abi yeter yani! Bu güzelim adamların birbirlerinde ne bulduklarını anlamakta zorlanıyorum. Zaten öğrencilik dönemlerimde Londra Soho'sundaki en önemli eşcinsel kulübü G-A-Y'in karşısındaki bara oturup, kulübe giren çocuklara bakıp içlenirdim. Bu sefer tam karşımda bir aksiyon var ama ben dahil olamıyorum bile. Hemen sonrasında bu kadar mı kötüyüm ki, birbirlerine yöneldiler acaba diye de düşünmedim değil. Ama artık o gece yaşananların beni zorladığını düşünüp, anahtarımı alıp odadan çıktım. Çıkarken Demir, "Hey, nereye gidiyorsun?" diye bir seslendi, o kadar da görünmez olmamışım demek ki!

Mr. USA

mr. usa

İzmir yenilgimden sonra İstanbul'a döndüğümde artık kendime çeki düzen vermeye ciddi bir şekilde karar vermiştim. Yenilgi diyorum, beni sallamayan iki erkeği yatakta bırakıp odama tek başıma dönmemle rüya gibi bir düğüne katılıp kendimi ezik hissetmem arasında 24 saat bile olmadığı için geçen pazarı tarihime "kanlı pazar" olarak geçirmiştim bile. Arkadaş düğünü olsa bile düğünlerde içlenmemek, zayıf hissetmemek mümkün değil. İnsanlar mutlu sen değilsin, onlar yuva kuruyor sen ardından bakıyorsun sadece. Allah'tan çok yakın arkadaşımdı da kendi zavallılığıma döktüğüm gözyaşları, sevinç olarak algılandı. Zaten bir düğünde gelinin arkasından ağlayan bir kız varsa ondan korkacaksın bence, kendimden biliyorum.

İşte bu ve buna benzer şeyler yüzünden içime fenalık geliyor ve izin alıp evimde oturma kararı alıyorum. Kendimde sevmediğim şeyleri değiştirmeye çalışıyorum bir anda, kadınım ya! Saçlarımın bu halini çok sevdiğim için gözüm kolumdaki tüylere takılıp kalıyor. Bir süredir beni rahatsız eden ama korkudan bir türlü gidip lazer yaptıramadığım için kendime kızıyorum ve en yakın lazerciden kendime randevu alıyorum. Evet acıyor ama sorun etmiyorum, daha büyük bir sorunum var çünkü, kapanmayan yara YALNIZLIK!

Evde kendi kendime Sezen Aksu dinleyip triplere girdiğim günlerde eski arkadaşım Selin, kötü durumda olduğumu hissedip beni arıyor. Onlar da arkadaşlarıyla Marmaris'te bir single tatil köyünde eğleniyorlarmış.

Alenen "single" tatil köyü hem de! Tek geceliklerle bile arası çok iyi olmayan bana bir tuhaf geldi bu davet. Ben aşk acısını gidereyim bari diye yaz ortası başladığım güzelleşme hareketleri yüzünden ilk önce gitmek istemedim. Arkadaşlarımın bu planını bilmeden kollarımda babamdan aldığımı düşündüğüm kıllı genlerime karşı çıkarcasına epilasyona başlamış bulundum bir kere. Sarartmakla uğraş uğraş bir yere kadar. İki hafta unutsam Pala Necla diye dalga geçilebilirdim rahatlıkla. Adrien'den de ayrıldım, nasıl olsa bu kısa sürede kimseyle beraber olmam diye başlayıverdim bilmeden. Şimdi single cennetine tütsülenmiş kollarla gidilir mi?

Tatil matil de görmüyor ya insanın gözü, bu yazı da böyle bitireyim dedim. Ama arkadaşlarım, gel buraya, herkes o kadar güzel ki zaten kimse bize pas vermiyor diye yaklaşınca olaya atladım uçağa gittim. Tebdil-i mekânda seks varmış bunu da anladım. Anacım single tatil köyü dedikleri insanların birbirini götürdüğü bir cennet olmuş çıkmış. Basit kural da şu, gündüzleri havuz kenarında görüp beğendiğin birine hafif gülümseyerek gece seni hatırlamasını sağlıyorsun. Akşam yemekten sonra da dandirik diskoda bir şeyler içip ardından çatır çatır tepişiyorsun. Dünyanın dört bir yanından kaslı erkeklerle diri vücutlu kadınlar birleşince böyle bir sistem işliyor haliyle. Biz tabii ki diğer kadınların yanında Hale, Jale ve bütün mahalle tadında orta sınıf görüntülerimizle bir kenara sığındık. Ben zaten kollarımı örten uzun bluzum ve güya tepemden gölge yapacak dev şapkamla şemsiyenin altından hiç çıkmazken pek piyasa yapamadım. Kızlar ise bikinilerinin üçgenlerini iyice küçültüp, tangavari mayo altlarıyla Türk kadının gücünü göstermeye çalıştılarsa da pek başarılı olan çıkmadı aramızdan.

Ve akşamüstü dörde doğru havuz kenarına inerek ikinci bir güneş gibi etrafı aydınlatan siyahi çocuk hepimizin ağzının suyunu akıttı. Bayağı havuzdaki suya gerek olmadan ıslandık yani! Adamın vücudunu anlatmak için kurulacak tüm cümleler yetersiz. Hatta yersiz! Hani Amerikan futbolu oyuncularının giydiği, omuzları daha da geniş gösteren özel kıyafetler var ya, işte bu adam o kıyafet olmadan da o kadar geniş! Uzun kollarında abartılmadan yapılmış bir kas topu, altı gözenekli bir rendeye benzeyen karnı ve uzun bacaklarıyla yerimizden kalkıp *"Hallelujah!"* dedirtecekti bize neredeyse. Farkındaysanız karın ve bacak arasındaki bölgeye hiç takılmadım, çünkü o konuyu anlatmak için bu kitap yetmez, ayrı bir tez konusu. Bir de o petrole bulanmış fok balığı rengindeki güzelim tenine beyaz slip bir mayo geçirmemiş mi? Valla geçirmiş! Ortamın tek siyahi adamı olma ödülünü de kucaklaması şerefine tüm gözler ona çevrildi bir kere, kadının da erkeğin de! Yaz sıcağında uzun gömlek giymeme rağmen vücudum terlemeyi kesti ayol, kimseden çıt çıkmıyor.

Sonra herkes aynı anda ne kadar saçma bir durum içinde olduğunu fark etmiş olacak ki bütün havuz başı aynı anda hayata döndü ve adamla ilgilenmiyormuş numarası yapmaya çalıştı. Ama kadın kokusunun olduğu her şezlong topluluğunun attığı kahkaha ya da çevreye göz süzdürmeler adamın mayosunda bitiyordu, bu aşikâr. Ben de o sırada, madem kollarımı

kapıyorum bari bacaklarımı yakayım da akşama etek giyince havalı dursun diye çantamdan Hawaian Tropic havuçlu jelimi çıkarttım. Bendeki marka takıntısının "yaz sembolü" bu jeli sürmeden kendimi güneşleniyor hissetmiyorum. Bu durumu bilen arkadaşlarım benimle dalga geçerken, karşı şezlongda yatmaya hazırlanan siyahi fırtına, bir King Kong edasıyla hızla yanıma geldi ve gözlerini aça aça "Aman Tanrım onu nereden buldunuz" diye elimdeki jeli gösterdi.

Meğer onun da benim gibi takıntısı varmış ve sadece Amerikan pazarında satılan jel şeklini Türkiye'de bulamayınca çok üzülmüş. Al biraz sür istersen diye uzatırken adamın gay olduğuna yüzde yüz emin olmuştum. Yine de pes etmedim, en azından odaya gidip ona stiletto'larımı gösterirken sırtıma krem sürmesini ister ve onun pideci küreği gibi ellerinden nasiplenebilirdim. Çok sarhoş olursak kız kıza duş da alabilirdik belki. Ama bu şekilde başlayan konuşma öyle yerlere gitti ki onun gay değil de su katılmamış bir metroseksüel olduğuna dair ikna oldum. Zira bunun için çok çaba harcamadı. İlk önce kremimi, sonra da oda numaramı alarak kalktı yerine geçti

O gidince kızların "Eee, ne konuştunuz" laflarının saldırısına uğradım. E yanınızda konuştuk ya yaw, sanki duymadınız. Bu işin dedikodusu illa ki yapılacaktı.

Tam o sırada tatil köyünde çalışan arkadaşım Şermin telefonumu çaldırarak SPA'da bir boşluk oluştuğunu, istersem bana bir vücut bakımı ayarlayabileceğini söyledi. Kalktım gittim tabii koşarak. Çünkü kollarımdaki ormanla uğraşmaktan vücudun diğer arazileriyle uğraşacak vaktim olmamıştı pek ve buna hazırlanmalıydım. İlk önce kollarımdaki tütsülenmiş durumla ilgili çözüm aradım, sonra manikür ağda olaylarına giriştim ama yorgun argın odaya gidince aklıma asıl soru geldi. Şimdi bu adam R&B kliplerinde gördüğümüz güzellikte biriyken ya penisi de porno filmlerinde gördüğümüz gibiyse? "Kötü düşünme, kötüyü çağırma" diye neşe içinde banyomu yapıp kızların yanına indim.

Uzun süren yemek muhabbetimizden sonra bizim King Kong uzaktan gözüktü. Aman tanrım! Normalde bir adamın üzerinde görsem "kıro" yaftasını yapıştıracağım o kıyafetle bile ne kadar seksi görünüyordu kendisi. Beyaz atletinin üzerine giydiği Havai gömleği, beyaz pantolonu ve ayağında terliğiyle tam bir Almancı gibiydi ama aynı zamanda da değildi.

Kafam karışıyordu. İtiraf edeyim, bu kadar güzel bir adamla hayatım boyunca beraber olmamıştım. Ufak tefek bir şeyler içip dans pistinin kenarında salınmaya başladığımızda yanında sevgilisi olsun olmasın bütün kadınların beni gözlediğini fark ediyor gibiydim. Bu gece Kong'la odaya gittikten sonra ertesi sabah bikinimin üstüne bir işaret takacaklar ve ben *Scarlet Letter*'daki Demi Moore gibi ortada mimli bir şekilde dolaşacağım diye korkmadım değil.

Ama herkesin gözü üzerinizdeyken devasa bir adamla dans pistinde salınmanın keyfini de çıkartmazsam olmazdı. Bir de adam dans ederken kolumdan tutmaya çalışıyor ama ben incecik uzun kollu bluzumun kollarından kıllarıma dokunmasın diye ani bir manevrayla ellerini belime indiriyorum filan, fenaydı yani anlayacağınız. Kollarıma dokunmasın diye uğraşırken Mariah Carey kliplerindeki sahneleri canlandırdık tabii haliyle. Adam da benim saçma sapan hareketlerimi büyük olasılıkla National Geographic'te gördüğü hayvanların yaptığı saçma aşk danslarına benzetip, büyük Türk fahişesini bulduğunu zannederek daha da heyecanlandı. Adam Amerikalı ve siyahi olunca bu tip şeyler ilgi çekiyor.

Bizim Türk erkeklerine aynı şeyleri yapsan, "Orospu lan bu!" deyip seni dans pistinin ortasında bırakıverirler. Sanki evleneceğiz, gerizekâlı sevişeceğiz sadece. Bunun nedeni de basit aslında, erkeklerimizin kafasına birincil önemli şey olarak seks kazındığı için bu konuda karşı tarafın kendilerinden üstün olmasına dayanamıyorlar. "Alt benlikleri" bu karı beni donunda sallar valla, kaçalım" diye düşündüğünden, konuyu arkadaşlarına anlatırken "Karı büyük orospu çıktı" diye modifiye ediyorlar. Çok büyük orospuluklarım olmadı ama kendinden fazlasıyla emin oluşum bu tip olayları yaşattı bana zamanında.

Ama hiçbiri de bu geceki yaşadıklarım kadar heyecanlandırmadı beni. Biz dans pistinde grekoromen danslarımıza devam edelim, bu sırada Kong artık arkadan sarılıp kulağımı hafiften ısırma aşamalarına geçmişti. Ben de sonunda bir siyahi adamla yatacak olmanın verdiği heyecanla battı balık yan gider hesabı, "Haydi odama gidelim" deyiverdim. Son bir kez kendine doğru sıkıca çekerek beni öptü ve ufak bir hamleyle beni sağ omzuna çıkararak gökdelenlerin arasından yürümeye başladık... (Şaka be şaka! Bakayım ne derece merakla okuyorsunuz, King Kong'a aklınız kaydı mı diye bir gönderme yaptım sadece)

Oda kapısında başlayan sevişmelere de her zaman hasta olmuşumdur. Bir yandan öpüşürken diğer yandan da onun gömleğinin düğmelerini açmaya çalışmak aynı zamanda da benim bluzumun düğmelerini açmasını önlemek derken koridora düşen stiletto'mu da son bir hamleyle içeri aldıktan sonra kapıyı kapattım.

50 metrekarelik odada Kong ve ben yalnızdık sonunda. Aksiyon başlasın diye havaya ateş edecekken bir yandan da bluzumu çıkartmadan adamla nasıl sevişebileceğimi düşünüyordum aslında. Neyse ki uzun bir öpüşme seansının sonunda fırt diye düşen eteğimin ardından yeni alınmış bir buzdolabının dış yüzeyinden daha beyaz dişleriyle kırmızı çamaşırımı çıkarınca ortada Victoria'nın sırrı falan kalmadı tabii. İlk birkaç dakikayı alışmak adına test sürüşüyle geçirirken bir anda kafamdan "bir insan dilini nasıl bu kadar ustaca kullanabilir ki?" diye düşünmekten alıkoyamadım kendimi. Birkaç dakika sonra iyice beynim patlayacakmış gibi hissettiğim dönemlerde de adamın suratına boşalır mıyım acaba diye düşünmeye başladım. Çünkü siyahi bir adamla seksin hep bir tuhaf olduğunu söylerler tabii de ben işin penis boyutunu düşünmüştüm hep, adamların el ve dil becerilerinin de bu kadar yüksek seviyede olduğu aklıma gelmezdi. "Aman kolumu kim n'apsın, adam mutlu olduğu yeri buldu nasıl olsa" deyip epilasyon yaptırdığımı da unuttum. Tam kendimden geçecektim, artık gözlerim şeytan çıkartma ayinlerindeki gibi geriye gitmek üzereydi ki dil atmayı kesti Kong. Sıranın bana geldiğini fark ederek ufak, dilli bir öpüşme krizi daha atlattıktan sonra Minik Kong'un tadına bakmak için aşağılara inmeye başladım.

Aşağılara inme yolunda adamın güzel cildini öpmeye devam ettim tabi. Allah'ım günah yazma, adamdan tuhaf bir baharat kokusu yükseliyor. Bu kadar güzel bir adamda neden böyle bir defo olur ki diye düşünerek yoluma devam ettim. Gitmeden önce de ellerimi öncü birlik olarak gönderdim ki, elle yoklama sayesinde birazdan göreceklerimden şoka girmeyeyim dedim ama şoka girmek ne demek, şokun kendisi oldum! Adamın sanki bacağını tutuyorum, penisini değil! Aşağıda tazyikli bir itfaiyeci hortumu bir sağa bir sola dönüyor ve beni bekliyor. Görmeden inanmamak lazımmış lafına çok güvendiğim için hafif bir klarkla aşağı bölgeyi kestim ama o da ne, bizim adam cidden Kong'muş, penisi de King Kong! Her boka atlayan yanım, "Buraya kadar geldik geri dönmeyi düşünmüyorsun herhalde değil mi" derken hafiften öpücüklerle oral seks gibi bir şey yapmaya çalıştım ama ne

mümkün. Oral seks gibi bir şey diyorum zira bu penise yapılan şeyin bir başka adı olmalı, saçmalık yani! İlk dakikadan itibaren gözlerimin yaşardığını, kaç kere boğulma tehlikesi geçirdiğimi anlatamam. Yani ağzıma alamadığım bir şeyi başka bir yerime nasıl alabilirim ki zaten, teknik olarak çok mümkün değil. Canım da çok istiyordu aslında ama televizyon ekranlarında görüp de özendiğiniz şeyler gibi değil bu, elinizde olunca imkansızlığını anlıyorsunuz olayın. Hani korku filmlerinde dolabın içinden ses gelir, siz oturduğunuz yerden "açma sakın o kapıyı" dediğiniz halde salak kız dolabın kapağını açıp içeride bekleyen şeytan ruhlu katili serbest bırakır ya, onun gibi bir durum. Benim de bir film karesinde karşıma çıksa "Aptal kız ne olacak, yut işte" diye bağırırdım belki ama gerçek hayatta ne mümkün?

Bir iki başarısız uğraştan sonra da sakin olup elimdekini yavaşça yere bıraktım ve o gecenin ardından Afro-Amerikalı adamların sadece pornocularla yatması gerektiğine iyice inandım!

mr usa 2, hatta 3

Ertesi gün kızları hiçbir şey olmadığına ikna edemeyeceğimi bildiğimden süper bir gece geçirmiş taklidi yaparak havalı bir sabah geçirdim. Bir yandan da gelir gelmez, ortamın en çok arzulanan adamını odaya atma konusunu hatırladıkça ne zamandır yerlerde sürünen egomu pompayla yeniden havalandırmayı bildim. Bir ara resmen havuz başındakilere, bu gece kimi götürsem acaba, diye bakış atarken yakaladım kendimi. Sonra kendimi ayıpladım ve kollarım yanmasın diye giydiğim deniz gömleğinden sıkılarak kalktım odama gittim.

Neyin peşinde oluğumu da anlamıyorum bazen, neden kendimi ayıpladığımı anlamadım. Adı üstünde Single tatil köyü! Gelen herkesin amacı zaten sevişmek olan bir tatil köyündeyim ama yine de kendimi rahat bırakamıyorum. Biraz dinleneyim de geri dönüp ortalığı talan edeyim diye düşünürken dün geceden çok yorulmuşum galiba, odaya gider gitmez vurdum kafayı yattım. Kalktığımda güneş batmak üzereydi ve saat sekiz olmuştu. Telefonumdaki 11 cevapsız aramanın kimler olduğunu anlamak üzere listeye baktım. Tabii ki birbirinden yakışıklı 11 adam değil; 5 tane Zeynep ve 6 tane Selin vardı. Bütün gün ortalıkta görünmeyince merak etmişler normal olarak. Merak etmişler de ne yapmışlar, insan bir gelir kapımı çalar, hatırımı sorar. Belki buhran geçirip odadaki duşa kendimi astım, bunu düşünen yok. Dün gece Kong'u götürdüm ya benim yaşamaya hakkım yok tabii ki artık.

Neyse gece beyaz geceymiş. Aman bilirsiniz işte, en seksi beyaz elbisenizi geçirirsiniz üzerinize, başka da bir bok olmaz zaten. Zeki arkadaşlarım böyle bir gecenin varlığından haberdar etmedikleri için kendime uzun kollu ama rahim hizasında bir eteği olan bir elbise alamamıştım. Beyaz, içimi gösteren bir gömlek giyip altına da siyah kalem eteği çekip indim yemeğe. Aşağısı *"The Island"* filminden fırlamış gibi bir tuhaftı açıkçası, sanki cennete gelmişiz ama cennette açık büfe yemek varmış gibi bütün beyaz giyimli tipler yemek sırasındaydı. Biz de kızlarla yemek sırasına geçip, hiç tanımadığımız insanların olduğu bir masayı gözümüze kestirip, gittik oturduk. Tatil köyünde masaları da büyük ve yuvarlak tutmuşlar ki, kimse tek başına oturmasın, herkes aynı masada kaynaşsın stili yaratmışlardı. Yanıma oturan Minnesota'lı Calvin'in

konuşmasından çok ellerine gidiyordu aklım. Elleri kocaman olan erkeklerden Kong'dan sonra korkmaya başladım. Birçok deneyimime dayanarak söyleyebilirim ki el ne kadar büyüyorsa penis de onunla yarışıyor! Özellikle de başparmağın durumla doğrudan alakası var. Dünkü hezimetten sonra artık içime iyi-kötü bir şeylerin girmesini istiyordum ama hasar da vermemesi gerekiyordu açıkçası. Bu yüzden Calvin'i bırakıp yemeğimle ilgilenmeye başladım. Tabağımı etrafa hava olsun diye yeşillikle doldurmuştum ama zeytinyağlı dolmalarda da aklım kalmıştı doğrusu. Yanımdaki adamların hiçbiri de dolma almamıştı, zaten ne anlar elin yabancısı dolmadan.

Tabağımla kavga içine girmişken koca yuvarlak masanın karşısına oturmaya çalışan bir adam belirdi sislerin arasından. Akşam yemeğine inmek için tişört bile giymeyen, üstü çıplak mavi gözlü bir yakışıklı. Herkesin beyaz giymesinin mecburi olduğu bu partiye üzerine beyaz boyayla "The White Boy" yazan karizmatik ötesi bir Amerikalı. Eski Amerikan Başkanı Ronald Reagan'la James Dean'in gençliklerinin müthiş bir buluşması olmuş sanki. Üzerine sadece yazı yazarak sağladığı özgüven ise ayrı bir konu. Yanındaki beyaz atletli çocuk da omuzlarındaki yıldızlı dövmelerin etkisiyle daha bir seksi olmuş, birlikte konuşarak yemek yiyorlardı. Yemek yerken o kadar eğlendiler ki, Amerikalı çok iyi arkadaşlar mı yoksa heyecan arayan bir gay çiftler mi ona karar veremedim. Ama White Boy'la arada gözlerimizi birleştirip gülümsemeye başlayınca aradıkları her neyse bende olabilecek bir şeymiş gibi geldi. White Boy'la bakışmamızı fark eden arkadaşlarım da yanıma gelerek karşımdakinin adının Ted olduğunu, Kong'dan sonra herkesin onu seks ilahı olarak seçtiğini, onu da alacaksam yarın sabah erkenden tatil köyünü terk etmem gerektiğini söylediler. Gülüşmeye başladık tabii ama aslında arkadaşlarımın ciddi olduğunu anladım. Bütün bunlar olup biterken neden cazibemin doruklarında olduğumu da anlamıyordum açıkçası. Kollarımı kapatmak için giydiğim uzun kollu gömlekler ve bari bacaklarımı açayım diye giydiğim miniler beni seksi mi gösteriyordu acaba kim bilir? Havamda suyumda bir şeyler var, ama tam olarak anlamam mümkün değil.

Ben bir yandan cazibemi düşünüp bir yandan da içimden "Ted ne yakışıklı bir herif yahu" diye içimden geçirirken, yuvarlak masada oturduğu yerden kalkıp benim yanıma oturmadı mı? Oturdu tabii. Bir anda ağzımın suyu akmadı mı, aktı tabii ki. İlk sorusu da sanki beni kırk yıldır

gözlemliyormuş gibi, "Ne güzel bir tarzın var, bütünün içinde fark ediliyorsun" olunca, sandalyeden aşağı doğru kaymamak için kendimi zor tuttum.

Mavi gözleri, geniş omuzlarıyla klasik bir Amerikalı'ya benzeyen Ted önümde konuşurken, ne diyeceğimi bilemediğimden kısa cümlelerle eşlik ediyordum konuşmaya. Bütün gece onu uzaktan keserken sorun yoktu tabii. Cümle kurmak gerekmiyordu. İç sesim de "Var ya bu herif beni odaya götürüp parçalasa başka da bir şey istemem" diye geçiriyordu sadece. Şimdi hayalini kurduğum adam yanımda oturunca insan gerçeklik kuramıyor tabii ki. Belki de bir rüyadır, aman uyanmayayım diye sesimi çıkartmıyor, Ted'i dinliyorum sadece. Yakın arkadaşı Dillon'la beraber Londra'dan gelmişler, orada yaşıyorlarmış. PR işleriyle falan uğraşıyormuş, anlatıyor da anlatıyor. Ben de konuşmak yerine daha çok aktivite olsun diye beyaz şarapları götürdüğümden, en ufak espriye bile hafif meşrep kahkaha atabilecek kıvama gelmiştim. Bir yandan da bu sohbetin nereye varacağını merak ediyorum. Çünkü The White Boy beni fena halde ateşliyordu. Dünün acısını Ted'den çıkarabilirim diye düşünüp bir de başparmak kontrolü yapıp, içim rahat yoluma devam ettim. Başparmağı oldukça büyük ama korkulacak kadar da değildi hani. "Bu şarkıya bayılırım" yalanıyla Dee Lite'ın *Groove is in The Heart*'ında baştan çıkartma dansımı yaptıktan sonra Ted kulağıma eğilerek "Haydi daha sakin bir yerlere gidelim mi?" dedi. Ben de gülerek elini tuttum ve ortamdan uzaklaşmaya başladık.

Bu arada arkadaşlarım da dahil hemen herkesin suratıma "fahişe" dercesine bakmaları dikkatimi çekti. Bu insanlar hep aynı zaten, onların istediği bir şeyi yapıyorsan kesinlikle fahişesin. Senin güçlü olduğunu ve kazandığını görüp tebrik etmek yok. Bu durum daha çok kadınlar ve gay'ler arasında var. Kadınlar iş yerinde daha güzel daha başarılı birini görseler bütün ömürlerini o kadını geçmek için harcarlar. Kendilerini bir yere getirmek değildir amaç, sadece o fahişeyi aşmak! Gay'lerde de aynısı var, nerede başarılı bir hemcinslerini görseler hemen aşağı çekmeye çalışırlar. Kafaları genelde bu gibi boş şeylere çalışıp başarılı olanın ne yapıp da başarılı olduğuyla hiç ilgilenmiyorlar. Aslında olaya başka açıdan baksalar onlar da hayatlarında başarılı olup daha mutlu insanlar olabilecekler ama yaşadıkları çöplüğe razı bir şekilde yollarına devam ediyorlar, anlayamıyorum. Dalga geçtiğiniz adam / kadın bir şekilde başarıdan başarıya koşuyorsa sizin onunla dalga geçme hakkınız yoktur bence.

Kendileriyle aynada yaptıkları günlük toplantılarından birinde "Ben gerizekâlı mıyım acaba da o ikinci evi alırken ben bu hayatta bir bok yapamadım diye" sorsalar, iş aydınlanacak aslında ama nerede?

Neyse şu an umurumda değil, 1.85'lik beyaz adamın kollarında ormana doğru ilerliyorum. Yanlış anlaşılmasın, beyaz partinin yapıldığı alandan otel bölümüne geçmek için küçük bir ağaçlık atlamanız gerekiyor. Ben de isterdim açıkçası, ormanın derinliklerine dalalım, ay ışığı popoma vururken ormanın içinde çığlıklar atarak boşalayım filan. Fakat çok da iyi fikir olmayabilir çünkü burası single tatil köyü olduğundan ormanda sincaptan daha fazla sevişen çift vardır eminim. Ve çiftleşmek için yer arayan bir çiftin, orta halli bir porsuktan daha tehlikeli olduğunu bildiğim için ortalıkta seks yapma duygumu bir anda törpüledim. Belki deniz kenarında olabilir diye düşündüm ama o zaman da gece çıkan yengeçler (Böyle bir şey var mı hiç bir fikrim yok aslında.) bir yerlerimizi kıstırır diye vazgeçiyorum. Onu kendi odama da götürmek istemiyorum, çünkü Ted'den o kadar etkilendim ki bu beğeniye duygusal boşluğum da eklenince onunla küçük bir seksten sonra "Evlen benimle" diye yalvarmam muhtemel. Bu yüzden işimi bitirince odama dönme faslını hesaba katarak onun odasına gitmeyi teklif ettim.

Odasına girdiğimizde düzenli bir ortamla karşılaştığıma şaşırdım doğrusu. Dillon'la aynı odada kaldığı için kapıya "Lütfen rahatsız etmeyin" levhasını astıktan sonra güzel bir müzik açarak öpüşmeye başladık. Güzel öpüşüyordu bebeğim, nazik davranıyordu her şeyden önce. Vanilya stili sevişmeyi her zaman sevmişimdir zaten; yumuşak yumuşak, acele etmeden... Bu şekilde akıp giden uzun bir öpüşme krizinden sonra "Gel banyoya geçelim" diye fısıldadı kulağıma. Ben acaba banyoda ne olacak diye ilk önce yaklaşmak istemedim. Öyle ya, ne herifler çıktı karşıma. En büyük korkum beni küvete yatırıp tuvalet fırçasıyla bir şeyler yapması filan. "*Iyyyy* iğrenç" filan demeyin, sanki hiç duymadınız böyle saçma şeyler. Millet birbirinin üzerine tuvaletini yapıyor yahu, nasıl bir zevkse!

Neyse Ted beni alıp -hatta elimi hiç bırakmayıp- otelin geniş duşuna soktu. Böyle duşlara da bayılıyorum, küvetten daha etkili bence. Oda kadar büyük bir alanda tepeden inen yağmur efektli duş inanılmaz rahatlatıcı geldi o saatte. Ve korktuğum hiçbir şey başıma gelmeden Ted beni hafif okşamalarla yıkamaya başladı. Bildiğiniz yıkamaya başladı! Hani bir tabure

olsa ve ben otursam, gözlerimi de iki elimle kapatsam arkamda annem var zannedeceğim. Ama tabii ki farklı olarak iri bir Amerikalı tarafından yıkanmanın zevki de bir başkaymış. Her tarafımı iyice temizledikten sonra bunun karşılığını vermek istediğim için bu sefer ben onu yıkamaya başladım. Ama bu romantik duş seansı sırasında kendimi tutamayıp ön bölgesinde dolaşırken bahşişimi de aldım!

Ufak bir ön sevişmeyle tamamladığımız duş sefasını odadaki yatağa geçerek devam ettirdik. Ted o kadar narin davranıyordu ki bana, kendimi rüzgârda salınan bir gül gibi hissediyordum. Kollarımdaki epilasyon kalıntıları da dikenlerim olmuş, keyfime diyecek yoktu. Ted'e bir buhran geçirip kollarımı tütsülettiğimi bile anlattım, o konuda bile rahat hissettim ona karşı. Dedim ya, annem gibi beni yıkarsa olacağı bu.

Bana annem gibi davranmasından sıkılıp, jokey gibi davranması adına üstüme çıkmak üzereydi ki, filmin en heyecanlı bölümünde, kapı açılıp içeri Dillon giriverdi. Hah dedim, zaten bu hikâye çok sıradandı, şimdi Sarhoş Dillon "Ben de katılabilir miyim?" diyecek ve iki kanka üzerimde gününü gün edecek. Hatta ayarlanmış bir şey olabileceğini düşünerek Ted'e sinirlenmek üzereydim ki bir baktım Dillon ağlıyor! Bir yandan "İçeride olduğunuzu bilmiyordum, çok özür dilerim" diye özür dilemeye devam ediyor ama diğer yandan gözyaşlarını tutamıyor. Tabii ki Dillon'ı o halde gören Ted üzerimden kalktı ve çocukla ilgilenmeye başladı. Demek ki kanka muhabbeti Londra'da yaşayan Amerikalılar arasında da yaygın bir durummuş bunu öğrendim.

Muhtemelen yaşayacağım en güzel sekslerden birinin içime kaçmasına üzüledurayım, bir yandan da karşımda şakır şakır ağlayan bir erkeğin olması da beni etkilemedi değil (Manyağım ya!) Zaten güzel bir sarışın olan Dillon hem ağlıyor hem anlatıyor beni benden alıyordu. O an ona sarılıp başını göğsüme bastırmak istedim ama Ted'den yiyeceğim sağlam bir tokadı hesaba katarak durdum. Meğer Dillon bu tatile yeni ayrıldığı sevgilisini unutmak üzere gelmiş (Benim gibi) ama az önce Facebook'ta bir arkadaşının gönderdiği "Laila'nın durumuna bak" yazılı bir mesajdan çıkan fotoğraf çocuğu mahvetmiş. Kaderimiz neredeyse aynı olduğu için Dillon'ı kendime yakın hissettim. Ayrıca Ted'den daha genç ve daha diri vücutlu olduğu için keşke önce onu tanısaydım diye içimden geçirmedim değil.

Ayrıldığınız sevgilinizin yediği naneleri saniyesinde yetiştiren arkadaşlara da gıcığım bu arada! Demek ki bunlardan sadece İstanbul'da yokmuş. "Dün gece Adrien'i Lokal'de gördük, yanında bir sarışınla" diyen arkadaşımın suratına öyle bir bakmışım ki kız iki gün konuşamadı, sonrasında da bir süre kekeledi. Bana ne yani, kimle beraber olursa olsun, zevk mi alıyorsunuz bu yetiştirme olayından anlamıyorum. Of ne diyorum ben, şimdiki konu Dillon, Adrien değil ki, Adrien sarışınlarla dolaşırsa ben de Amerikalılarla dolaşırım hem!

Allah'tan Dillon'ın durumu benden daha kötüydü de bir an kafam dağıldı. Soho'da küçük bir kulüpte çekilen fotoğrafa göre dört erkek fena halde bir kıza dalmışlar, sevinç naraları atarak kızı pompalıyorlar. Kızın üzerine döktükleri krema olduğunu zannettiğim beyaz köpüklerden göründüğü kadarıyla da kızın bir tek kulak memesi açıkta, diğer tüm deliklerde bir şeyler var! Vallahi o kadar içim ezildi ki, seksi holiganların ortalıkta salınan penislerine bile bakamadım üzüntüden. Bir yandan içimden "Abi kadın nasıl şanslı yahu" diye geçirsem de belli etmedim, sustum içime attım.

Zaten her şeyi içime atmaktan birkaç gündür fena halde şiştiğimi fark ettim. İlk önce Ted'e geç oldu ben artık gideyim de siz konuşun diye bir öpücük kondurdum, sonra Ted olmasaydı kesin sulanacağım ilk erkek Dillon'a üzülmemesi için sarıldım ve odama doğru yürümeye başladım. Arada keşke Ted ve Dillon'ı bir arada icabına baksaydım diye düşündüğüm an bu tatilin benim için çok tehlikeli olacağını anladım ve THY'yi arayıp sabah ilk uçakta yer olup olmadığını sordum. Tıpkı filmlerdeki gibi ilerleyen bir tatili yine filmlerdeki gibi bir klişeyle sonlandırıp kimseye haber vermeden İstanbul'a döndüm! Uçakta aklımdan geçen şeyin ne Adrien ne Kong ne de Ted olması biraz garipti tabii, Dillon ve yaşlı gözlerini gördüm karşımda.

Kalsa mıydım acaba?

mavi çöp poşeti

Single tatil köyü aşklarımı bir kenara bırakıp evime gelince ilk kez evde oturarak bir pazar günü geçirmeye çalıştım. Daha önce Adrien'le ne yapıyorsak aynı şeyleri bu sefer tek başıma yaptım ama berbat bir deneyimdi diyebilirim. Nasıl oluyor da her Allah'ın pazarı salonumuzdaki kırmızı koltuktan kalkmadan saatlerimizi geçirebiliyormuşuz anlamadım. Onunla yaptığım gibi dev bir kahvaltı sofrası hazırladım, 4-5 tane gazete aldım. Bir sürü film hazırlamıştım izlemek için ama hiçbirini tamamlayamadım. Tam bir depresyon halinde geçti koca pazarım. Kimse rahatsız etmesin diye arkadaşlarıma da abimlere gideceğimi söylediğimden telefonum da hiç çalmadı. Biz bu arada sinirli Emre'yle ufaktan mesajlaşır olduk yine. Ne yapabilirim adam deli olabilir ama seksi çok güzel. Belki de *"fuck buddy"* denilen olguyu artık hayatıma monte etme zamanım gelmiştir. Hem Facebook'ta Emre'yle kısa bir mesajlaşma anı koca günün tek heyecanlı kısmıydı. Bir ara arkadaşım Aslı telefon açıp yeni çıkmaya başladığı çocuk hakkındaki duygularını benimle paylaşmaya çalıştı ama çok da oralı olmadım. Çocuk buna çok yüz vermiyormuş da, seviyor mu sevmiyor mu anlayamıyormuş falan filan... Klasik bir ilişkiye başlamadan önceki naza çekme durumları işte. Herkes aynı yolu izliyor. Sanki birden bire teslim olabilirlerse çükleri düşecek!

Ne oluyor anlamıyorum. İçini döksen ne olur, sırlarını anlatsan ne olur. Sanki hepimiz birer devlet adamıyız da ülkenin kaderini tayin edecek derecede gizli bilgiler biliyoruz ve bunlar herhangi bir şekilde düşman eline geçerse dünyamız yıkılacak. Yok tabii öyle bir şey, kasmaya ne gerek var. İlk günden açsan kendini ne olduğunu anlayacaksın aslında karşındakinin. Saçma kalıplara koymadan, hayaller kurmadan gerçekten tanıyacaksın.

Aslında ya daha çabuk seveceksin ya da hemen kaçarak uzaklaşacaksın. Çünkü böyle olursa insanlar oynamadan kendi benlikleriyle çıkabilirler sahneye. Öteki türlü herkesin karşısındakini elde etme stili gerçek bir oyunculuk gerektiriyor. Ben de öyleyimdir muhakkak. Ben de aşırı ilgili davranarak karşımdakine oynuyorum belki de. Daha sonra aşkım bitince ilgi göstermekten de sıkılıyorum çünkü. Zaten karşımdaki de Adrien gibi güçsüz biriyse, öğretmen topuzu kafamda, ders anlatırken buluyorum kendimi.

Aslında ne gereği var? Tecrübe denen şey anlatmakla olmuyor ki. İlle yaşamak, yanlış yola sapmak lazım. Hızla koşarken düşüp dizini kanatmazsan anlayamıyorsun gittiğin yolun yanlış olduğunu, ne tuhaf...

Sıkılınca ister istemez hayat muhakemesine sarıyorum tabii. Yemek bile yemeden düşünüyorum. Düşündükçe de fenalaşıyorum. Bir ara Facebook'a "Biri beni öldürsün" yazmayı bile içimden geçirmişliğim var hani. Sırf ilgi çekmekten tabii. Beyaz atlı prensim gelecekse gelsin artık diyeceğim ama bir yandan da bekârlık hoşuma gitmedi değil. Yalnız şu pazar günlerine bir çare bulmak lazım.

Eskiden öyle miydi ya, koca günde o kadar film izle, sürekli yemek ye bir de çamaşırları yıka, yine de nasıl geçtiğini anlayamazdım. Hoş konu yemek yemekten açılışken tekrar eski bedenime kavuşmak üzere izlediğim yol da hoşuma gidiyor. Adrien'in belime eklediği santimleri şimdi yavaş yavaş veriyorum. Aslında saçlarımda bir değişiklik yapmak istedim ama bütün terk edilen kadınların izlediği yolu denemek ağır geldi. Bari terk edilen zengin kadınlar listesine girip bu yaşta yüzümü gözümü gerdireyim, biraz da meme ekleteyim dedim ama ona da yemedi! E geriye bir kilolar kaldı haliyle. Eskiden olduğu gibi "S" beden tişörtlerime, 36 beden kıyafetlerime yavaş yavaş kavuştuğum için mutluyum. Daha geçen ay giydiğimde gülleci kadınlar gibi durduğum elbiselerime şimdi girebiliyorum. Gece boyu karnımı çekmem gerekiyor ama olsun. Fazla oturmadıkça sorun yok!

Bu arada Emre'nin hareketlerini gerçekten anlamıyorum. Çok değil geçen ay ne kadar özel günler geçirdiysek şimdi yeniden başlamaya çalıştığımız şu günleri sıradan hale getirmek için elinden geleni yapıyor. Tepkisiz, ilgisiz davranıp olayı nereye getirmek istediğini anlamıyorum açıkçası. Tam olarak ilgisiz de değil zaten. Bugün bana telefon açıp konuşmak yerine Facebook'tan attığı sade mesajla geçirmeye çalıştı. Ama ben cevap vermeyince telefonla aradı. Hiçbir şey yokmuş gibi ilgili konuştu hatta. Sonra ben onu bana uğraması konusunda yüreklendirici bir mesaj attım ve 5 - 6 saat sonra "Konserdeydim, yeni gördüm" diye bir mesaj attı. İnsan konsere girmeden telefonunu sessize almak için bile olsa telefonuna bakar. O kadar saat mesajımı görmemesine imkân var mı? Bence yok. Ortada neler döndüğünü anlamak için biraz çaba sarf ettim ama sonuçta elde var sıfır! Niye böyle olduğunu anlamıyorum. Sanırım geçen sefer biraz hızlı ilerledi ve o da kendini geri çekmek için bu yolu seçti. Dün gece attığım

şirin mesajı da görmemiş olamaz. Belki de benim haricimde o kadınlarla da yatıyor ve saygıdan onların yanında benimle konuşmuyor. İnsan o kadar korkuyor ki karşısındakinden güven denen bir şey yok ortalıkta, ne fena...

Hep eksiklerimi görmesi de beni en ifrit eden kısmı. İlk *date*'imizde bir gözüme heyecandan daha az maskara sürdüğümü fark etmişti mesela, gıcık! Ertesi gün öğle yemeğinden sonra beni arabayla bırakırken sol stop lambamın az yandığını keşfetti. Evime ilk geldiğinde neden çöp torbası kullanmadığımı sorguladı filan! Hemen her gün onlarca TL bıraktığım süpermarketlere bir de çöp poşeti parası mı bırakmalıyım yani? Onlardan taşımak için aldığım aptal poşetler ne olacak peki? O poşetlerin de hep bir yerleri delik olur öyle değil mi? Uyanıklar, çöp poşeti almamızı da sağlamak isterler ama şimdiye kadar beni kandıramadılar. Emre'nin hatırına bir kere alırım, onun geleceği geceler kullanırım olmadı. Gelirse tabii bundan sonra. Bir anlayabilsem ne istediğini...

Tüm bunlar kafamda olup biterken mesaj atıp evde olup olmadığımı soruyor, demek ki geliyor. Zaten hep bu tür olaylar tam umudu kestiğiniz anda gerçekleşmez mi? Bu durumdan da sıkılmadım değil. Aptal cep telefonları olmasaydı, kapının zilini çalarak bana sürpriz yapabilirdi. Telefondan önce daha romantikmiş her şey. Bir Hollywood'da değişmiyor zaten eski gelenekler. Kızla erkeğin hiç mesajla barıştığını gördünüz mü siz? Hep *ding dong* kapı çalar ve karşısında bir buket çiçekle çocuğu gören asıl kadın çıldırır!

Tam Hollywood'a saydırma dakikalarına başlamıştım ki, İstanbul'un göbeğindeki evimde Türkçe *din don* diye çalıverdi kapım. Kim o bile demedim ki aslında demek lazım, 2 numaradaki Fevziye Hanım'ın evine (Evet, isminden de anlaşılacağı üzere 100 yaşında filan) sırf kim o demedi diye hırsız girdi. Gerçi be kadın, giriş katındasın, bir pencereden bak, kontrol et. Neyine güveniyorsun o iki büklüm bedeninle!

Neyse geldi bizimki. Elinde gül yoktu, uzaktan kestirebildiğim kadarıyla bir poşet vardı. Ah sevgilim bu saatte açık çiçekçi bulamadı belki ama bana Bolulu Hasan Usta'dan keşkül aldı herhalde diye düşündüm. Siz yoksa profiterolü mü seçerdiniz. Aslına bakarsanız ben de onu seçerdim, yalnız başınayken tek tercihim profiteroldür ama erkeklerin yanında keşkül yiyormuş gibi davranmak daha iyi geliyor bana. Profiterol gibi ağır bir şeyi yemem, ben çıtı pıtı bir kızım imajını korumam gerekiyormuş gibi

düşünüyorum. Ayrıca profiterol dediğin şeyin kalorisi keşkülden kat be kat fazla. Üç top profiterolü eritebilmek için Allah bilir sabaha kadar yatak odasında başka şeyler yemem gerekir!

Allah'tan elindeki tatlıcı paketi değilmiş. Zaten olay tamamen benim hayal gücüme kalmış bir şey. "Nerede Emre'deki o ince ruh, kesin yolda yediği dondurmanın boş poşetini çöpe atmam için bana getiriyordur" diye düşünürken, elindeki battal boy çöp poşetini bana uzatıverdi. Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemez bir halde Emre'ye baktım. Allah'tan şok geçiren beynim çabuk ayıldı da bunun özünde iyi bir hareket olduğunu, Emre'nin beni, evimi düşünerek bir hediye getirdiğini bilmek zevkten dört köşe yaptı. Gözlerim falan doldu yaa, o derece. Gün gelip bir çöp poşetinin bile beni bu kadar mutlu ettiğini Adrien görse çok gülerdi ama yanımda Emre'den başka kimse yoktu ki, nasıl görsün?

O geceki müthiş sevişmemizden sonra bu çocukla görüşmeyi yasakladım kendime. Bana ilk hediye olarak mavi çöp poşeti alan biriyle beraber olmam imkânsızdı. Ertesi sabah Emre işe gidince ben de evden çıkmadan mavi çöp poşetlerini, süpermarketten aldığım beyaz poşetlere tıkıştırıp attım. Tabii Emre'yi de...

BEAK

22

Emre'yi ikinci ve son kez yolladıktan kısa bir süre sonra yeni biri hayatıma girdi tabii ki, neden bekleyeyim biri bana sebep söylesin. Hem o Adrien, *Kasabanın Cadısı* kılıklı kızdan ayrıldı, ama bu sefer tatil için Türkiye'ye gelen bir Hollandalı'ya kaptırdı gönlünü. Ben de benden biraz yaşça küçük birine. Kapıldım kapılmasına ama yaş denilen şeyin sadece yaşlanmak değil, tecrübe kazanmak olduğunu da anlamış oldum en acı şekilde. Karşımda sevgilisine dair sorumluluklarını bilmeyen bir bebek var. Ama bebek de bebek hani, pek güzel yavrucak. Beni biraz kanırtıyor ama o konuda yapacak bir şey yok. Seven insan katlanırmış lafını hiç sevmem ama bir süre çok doğru bir lafmış gibi geliyor, ne yapalım.

Tabii ki bu ilişki de üç gün sonra aynı yere bağlanıyor. Son dört ilişkimde yaşadığım gibi aynı koltukta oturup telefona bir mesaj, bir arama bir bir şey gelmesini bekliyorum. Resmen telefona bakarak geçen boşa saatler. Allah'tan ilerleyen teknolojiyi takip eden biriyim de sürekli telefon değiştirdiğimden baktığım ekranın görüntüsü hemen her sene değişiyor. Ama benim bu iPhone merakım bundan da sıkılmama sebep olacak sanırım. Çünkü Adrien zamanında kullandığım iPhone'u bir kenara bırakıp Emre zamanı ne güzel Blackberry'e geçmiştim. Ama çok ciddi bir telefon olduğunu görünce geri çekilmek zorunda kaldım. Ne yapayım, ben standart bir kadınım ve önüme öyle bir sürü tuştan oluşan telefonu atarsanız kafam karışıyor tabii ki. Ben galiba erkek olarak da iPhone erkeklerini beğeniyorum. iPhone'lu erkekler daha fazla iletişim kurabildiğiniz, sosyal, açık görüşlü, eğlenceli erkekler oluyor. Blackberry erkekleri ise daha ciddi, nokta vuruşlu, teferruatı ve süsü sevmeyen iş adamları oluyor genelde. iPhone kullanan erkeklerin sportif yönü beni çekiyor galiba. Gerektiği kadar ciddiler, abartı yok. Berk de bu durumda iPhone erkeği tabii ki. Zaten bir insanın 22 yaşında başka bir şey olmasını bekleyemeyiz bence.

Berk'i bilmiyorsunuz tabii, çünkü biraz ani girdi hayatıma. Bir arkadaşım tanıştırdı. Çok ilgilenmedim, zira kendisi 22 yaşında ve İzmirli. Hani artıları ve eksileri bir arada yani. İlgilenemedim çünkü kendi de kabul ediyor, çocuk daha. Benimle arasında 11 yaş var belki ama yeğenimle de 2 yaş! Etik değil yani her şeyden önce. Bir süre beraber vakit geçirince sinir bozucu olmaya başlıyor tabii. Ben 96'da iş için İzmir'e gelmiştim diyorum,

"Aa ben o sene sünnet olmuştum işte" diyor. Yok artık yani. O senelerde tanışsak, "Ay ne tatlı şeysin sen yahu" diye yanağını sıkacağım, çok saçma değil mi?

Tanıştığımızda da bir kadına yapılabilecek en son esprilerden birini yapıp yaşımla dalga geçen cümleler kurdu. Bütün gece onun ne kadar genç, benim ise orta yaşlı olduğuma dair yaptığı gereksiz esprileri dinlemek zorunda kaldım. Daha küçük olduğu için kendi aptal durumuna kendi uyansın istedim ama olmadı. Sonra okul dönemlerinden bahsederken "Ben lise dönemlerimi çok net hatırlıyorum, çünkü zaten dört sene öncesine dayanıyor, sen ne durumdasın" diye sorunca ayaklarımdan başlayan tsunami çeneme vurdu ve milyon dolar verseler tekrar 22 yaşına dönmek istemeyeceğimi, çünkü böyle aptal espriler yapan birine dönüşmektense çarmıha gerilmeyi tercih edeceğimi söyledim. Berk cümlesini bitiremeden konuyu kapadı ve bir daha da hiç yaş esprisi yapmadı.

Ben bu genç nesli anlamakta zorluk çekiyorum zaten. Neden bilmiş bilmiş konuşuyorsun yahu? 22 yaşındasın, bir dur! Altı yaşındaki çocuklarla aynı kafada olmak da neyin nesi. Hep bir ispat, büyüdüm çabaları. Nereye büyüdün ayol? 22 yaşındasın dile kolay. Az önce çocuğa havamı attım ama tekrardan 22 olabilmek için ruhumu şeytana satabilirdim sanırım. Tamam, biraz abarttım ama benzer şeyler yapabilirdim açıkçası.

Onun benden çok küçük olmasının arkadaşlarımın geçeceği dalganın yanında ablamın geçeceği dalgayı da eklemek fena olmaz. Berk'e âşık olursam ablam beni ezer! Küçük yeğenimin 20 yaşına yaklaştığını varsayarsak, 22 yaşında biriyle beraber olmam tuhaf değil mi sizce de? Kendimi Ashton Kutcher'ı kafalayan Demi Moore gibi hissetmeme daha seneler var ama yine de içimde bir huzursuzluk var ki sormayın.

Neyse konu o değil; konu, Berk'le hemencecik takılmaya başlamamız. Tatlı birkaç hafta geçirdikten sonra annelerinin yanına İzmir'e döndü. Şu an arkadaşlarıyla tatilde olması işin en sinir bozucu kısmı hatta. Dahası ben de bu hafta sonu onunla beraber Çeşme'de takılmayı istesem de ailesiyle olacağını söyleyip gitmemi istemedi. Şimdiki mesajlaşmalarımızda arkadaşlarıyla attığı finklerden bahsedip duruyor. Bir de daha önce söylemediği, "Seni seviyorum, çok özledimmm" gibi mesajları da araya kaynatmıyor mu, delireceğim. Hani başka bir zaman olsa üzerimdekileri çıkarıp Nişantaşı'ndaki evimden Cihangir'e kadar çırılçıplak koşmam

mümkündü ama şimdi şefkatinden korkuyorum çocuğun. Aldattı herhalde diyorum, ama kızamıyorum da.

Bu yaş almak nelere kadirmiş yahu, eskiden olsa benden başka kimseyle olamaz nidaları atarken şimdi insan daha bir anlayışlı bakmaya çalışıyor. "22 yaşındaki çocuk bir hafta seks yapmadan durur mu canım, mümkün mü" diye hak vermeye çalışıyorum. Kaldırmıştır bir motor, koşturmuştur sabaha kadar diye içimden geçiyor. E daha yaşı küçük belki cinsel kimliğine karar bile vermemiş olabilir. Belki de erkeklerle bir şeyler deneyip, tatilin sonunda "Ben eşcinsel oldum, bak bu da sevgilim Murat" diye karşıma çıkaracaktır olmaz mı? Olamaz! Berk'ten olmaz! O güldüğü zaman gözünden güller açan yakışıklımın başka yakışıklılara gülümsemesini istemezdim doğrusu. Getireceği Ceren olsun, Pınar olsun ama Murat olmasın, Tunca olmasın.

Ne diyorum ben yahu, getirmesin kimseyi, ne gereği var, eğleniyor işte! Neden altında kötü bir şeyler arıyorum anlamadım. Bu kısmı sesli düşünmem içindi. Çünkü cidden o Çeşme sularındayken kafayı yemek üzereyim. Kafam sürekli onda. Geçen gün ne zamandır görmediğim sitemkâr arkadaşlarım ziyaretime geldi ve ben onlarla ilgilenmek yerine bir saat gibi bir süre telefon mesajıma dönmeyen Berk'in şu an neler yaptığı konusunda kafamda fanteziler geliştirdim. Hayır, bu sefer hayalde Murat yoktu, Ceren vardı. Twitter'dan sürekli "yalamalı yutmalı" mesajlar atan Ceren. Kaynak saçlı, ucuz maskaralı Ceren! Kim bilir boynundan aşağısını görsem daha neler söyleyebilirdim hakkında ama karı yakın plan kullanmış, eleştiremiyorum geri kalanını.

Geri kalanı demişken, Berk'in de gençliği ve tazeliğinin yanı sıra çirkin tarafları da var tabii. Allah'tan bu kadar güzelliğe rağmen Tanrı bazı şeylerden kesmiş de penisini çirkin yaratmış. Çirkin penis diye bir şey olur mu demeyin, valla oluyor. Siz hiç görmediniz mi? Yani sadece küçük penisleri çirkin olarak görenlerdenseniz, çok azgınsınız diyebilirim. Benim bahsettiğim boyuyla alakalı bir şey değil. Zaten o konu bir şekilde atlatılıyor. Küçük penisli erkeklerin ya fena dilleri vardır bağlarlar ya da süper vücut yapmışlardır arayı kapatmak için. İçine girip girmediğini anlayamazsınız bazı erkeklerin ama tam o sırada kol kaslarını da sıkıp yumurtalarını oynatınca neye uğradığınızı şaşırabilirsiniz. Tabii bir kere, hadi iki kere. Yoksa kasla peynir gemisi yürümez. Hem küçük penisli bir

adamla sadece güzel diye beraber olamam ya. Onun yerine gay bir arkadaş edinip kendimi parmaklatsam aynı kapıya çıkmaz mı? Hem gay arkadaşla alışverişe gidip, sonuna kadar söylenmeden opera-bale izleyebilirsin. Zaten küçük penislinin derdi büyük oluyor. Onun verdiği rahatsızlığı bir yerlerden çıkarıyor bu adamlar. Bir de *zart* diye erken boşalıp, dünyayı kurtardım havalarına girmiyorlar mı, çok saçma çok! San Fransisco'da yattığım bir adam, birleşmeden yaklaşık 20 saniye sonra "Hazır mısın?" diye sormuştu bana? Neye hazır mıyım, diye düşünene kadar da boşalıverdi. Üzerimden kalktıktan sonra ben duşa giderken de popoma şaplak atmadı mı, bir şey becermiş gibi. O anda içimdeki yangının siniriyle herife bir bakış atmıştım, hiç unutamıyorum. Adam ben duştan çıkana kadar toparlanıp gitmiş, ben de rahata ermiştim.

Yine konuyu uzattım gibi gelebilir ama çirkin penislerden bahsederken küçük penisleri de arada anıverdik işte. "Çirkin penis olmaz" demeyin, diyordum. Dedim bile.

Berk'in de durumu böyle; penisi çirkin, ince uzun. Hani eskiden oynadığımız oyun hamurlarını incelte incelte upuzun bir hale getirirdik ya o hesap. Gereksiz ince ve gereksiz uzun. İçinize girdiğinde anca sonuna ulaştığında bir şeyler hissediyorsunuz. Ama çocuk güzel, teni güzel, devam ettik. Tabii onun yaşından, benim de rahatlığımdan kaynaklanan badirelerle yaz dönemini kapadık. Aslında bütün yaz Çeşme'de güzel güzel takılmak yeterli gelmişti ama nedense aşkımızı bir sezon daha uzatmaya karar verdik. Berk'in Madrid'de okuyor olması işleri biraz sarpa sarıyordu tabii. Sürekli Skype'da geçen bir hayat onu da beni de zorluyordu aslında ama devam ettik bir süre. İki ay geçmemişti ki ben onun yanına Madrid'e gitmeye karar verdim. Ama öncesinde Stockholm'de bir seminere katılmam gerekiyordu. Berk seminer haricinde her dakikamı onunla geçirmemi istediğinden (nedense bana güvenmiyordu) kendimi beyaz tenli sarışınların kucağına bırakamadım. Nasıl olsa iki gün sonra Berk'in yanına gidecek olmak da içimi rahatlattı. Güvenli seks gibisi yoktur! Ama son gece şehrin en hip mekânı Richie'de yemek yerken kendimi sarışınlar cennetinde hissettim ve yanlış bir şey yapmamak için kendimi zor tuttum, kabul ediyorum.

Stockholm'den yorgun argın eve döndüm. Tatlı yorgunluk, dünyanın en güzel sarışınlarını, kızıllarını kestikten sonra insanın içinde tuhaf bir kıpırdama da oluyor. Hayatımda Berk olmasa yine de onlardan biriyle

yatamazdım, biliyorum. Ama şimdi Berk'e bir konuda daha kızgınım, çünkü dünyanın en güzel sarışınları ve kızıllarıyla mutlu bir beraberliğe engel olmuş oldu. Bavulumu zar zor yukarı çıkardıktan sonra boşaltma işlemine giriştim. Tam o sırada Emre telefonla arayarak beni taciz etti. Ev telefonunun da şarjı mı bitmiş ne olmuş daha konuşamadan kapandı tabii ki. 2000'li çocukların telefonu Skype'ı açıp oradan konuşmayı denedik. Hay denemez olaydık. İlk önce güzel başlayan konuşma bir anda sarpa sarmaya başladı. Bir baktım Berk, sadece çenesinden yukarısını gösteriyor ekrana. Açısını öyle güzel ayarlamış ki, sadece başını görebiliyorum, yukarıdaki boşlukta da dolabı, duvarlar ve neredeyse avizeyi göreceğim. Tabii haliyle espri yaptığını farz edip, "Ne oluyor Berk, neden bu saçma kamera açısı" diye gülerek soruyorum. 22 yaşında ya ablası, belki canı oyun çekmiştir diye konuyu algılamaya çalışıyorum. Farkında değilim ki benden bir şeyler gizlemeye çalışıyor. O da farkında değil ki sonumuzu hazırlıyor.

"Tıraş oluyorum, üstüm çıplak." Meğer aylar önceki konuşmalarımızda onun Skype'daki üstü çıplak görüntüsünü ondan habersiz telefonuma kaydetmemi hâlâ unutmamış. "Sen sonra ekrandan fotoğrafımı çekiyorsun, olmuyor öyle" diye devam ediyor beni delirtmeden 10 saniye önce. Hani sanki bu erkek değil, yaz boyu bir sürü cıbıldak fotoğrafını çekmemişim, onları kaydetmemişim gibi şimdi benden boynunu, göğsünü, kıllarını saklıyor.

Yani evet, kabul ediyorum, ben de 22 yaşında olsam onun bu şirin tavırlarına güleyim, "Aa aşkım, yapma böyle, ben sanki seni hiç çıplak görmedim" diye uzatayım konuyu, ama zaten fırtına koparabilmek için son yaprağın düşmesini bekleyen ben, şalteri kapatıp onun ağzına sıçma operasyonuna başlıyorum. Benim bile çok nadir gördüğüm içimdeki "ejderha" halimi salıyorum gidiyor. Kaybedecek bir şeyi olmayan, canına tak etmiş King Kong gibi elimizle yaptığımız bütün aşk şehrini yıkmaya başlıyorum. O ise benim geçirdiğim sıradan krizlerden biri olduğunu zannedip, gülümsemeye, sadece başını göstermeye devam ediyor. Bu haliyle kuşları gördüğünde kanepedeki minderlerin arkasına saklanan ve görünmesin diye kulaklarını yana doğru indiren kedilerden farksız aslında. Yine çok tatlı, yine çok tatlı! İçimde kopan fırtınaları biraz daha törpülemeye çalışıp, biraz da onun bu sevimli haline kapılıp, birkaç kere lütfen kamerayı düzetir misin gibi söylemlerim oluyor. Ona verdiğim şansı kullanmayıp, ben üstüme bir şey giyip geleyim diyecek oluyor ki o anda

ağzımdan ilk ayrılık sözü çıkıveriyor, üzerine bir şey giy ama geri gelme, yeter artık bu yaptığın son saçmalıktı, deyip Skype'ı kapatıveriyorum yüzüne. Sinirden oturduğum yerden öyle bir kalkıyorum ki, kucağımdaki cep telefonum hızla yere düşüp parçalanıveriyor. Yerimden hızla kalkmamın nedeni olan 10 saat sonraki uçak biletimi iptal etme girişimimi nasıl halledeceğimi bilemiyorum o an. Cep telefonum kırık, ev telefonunun şarjı yok, 2012 yılında bu kadar çaresizlik de görülmemiştir hani. O an rahat rahat çıldıracağıma bileti iptal etmeyi de kafama koymuşum. Hemen çağımızın nimetlerinden yararlanıp Twitter'dan arkadaşlarıma ulaşmaya çalışıyorum.

İmdat çağrıma Selin yetişiyor ve PNR numarasını verdiğim biletimi açığa alıyor. Bir yandan da "Ay o salaktan kurtulduğuna o kadar seviniyorum ki, zevkle yaparım bu işlemi" demeyi de unutmuyor. Selin'in içi rahatlıyor rahatlamasına ama ben daha beter şişip, geceyi uyku ilacıyla sonlandırıyorum.

Ertesi gün uyandığımda salonun ortasında dün gece hazırladığım bavulu görüp küçük bir ağlama krizi geçiriyorum tabii. Sonra kalan son gücümü toplayıp bir yandan Berk'e söylenip, bir yandan hazırladığım bavulu boşaltıyorum, bir yandan da ağlıyorum. Bavulda iki gömleğim, bir jeanim, iki de ayakkabım var. Geri kalan her şey bizim ufaklığa alınmış hediyeler.

Berk yer diye aldığım mantı,

Berk sever diye aldığım kuruyemişler,

Berk içer diye aldığım rakı, Türk kahvesi,

Berk giyer diye aldığım iç çamaşırları, pantolonlar,

Berk›in göbeği gitsin diye aldığım kremler,

Berk›e yakışır diye seçtiğim gömlekler,

Berk saçının arkasını da görsün diye aldığım portatif ayna,

Berk dinler diye aldığım CD›ler,

Berk okur diye aldığım dergiler, kitaplar,

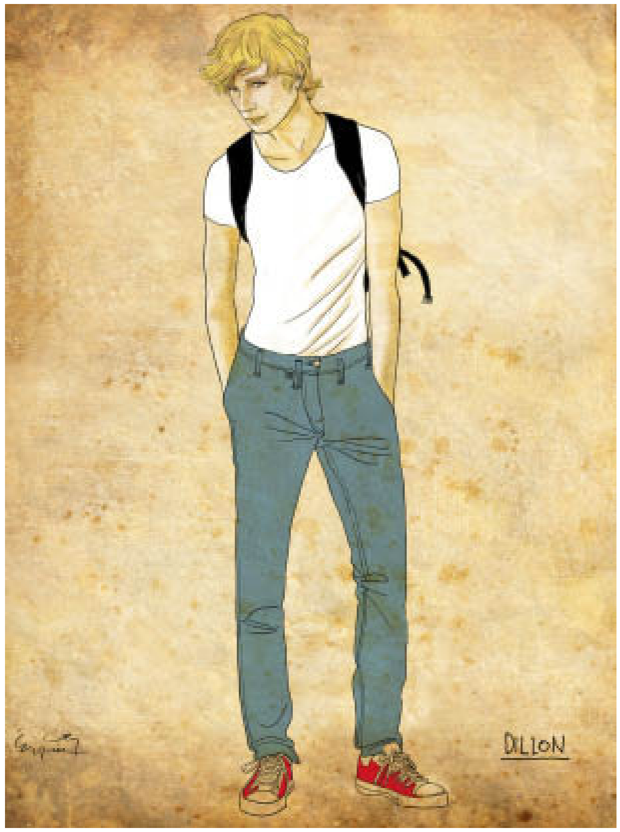
Berk›in ihtiyacı olur diye aldığım ilaçlar antibiyotikler, çaylar...

Baktım da pastil bile almışım, boğazı için. Öksürük şurubu da var. Sanki orada yok ama olay o değil; olay, aman Berk›in hiçbir eksiği kalmasın. Çünkü bir gece ateşler içinde yatarken ben burada meraktan öldüm. Şimdi geçtiği için basit bir hastalık olarak bakılabilir tabii ki ama atlayıp gitmemek için kendimi zor tutmuştum.

O an fark ettim ki bütün hayatım gibi, bavulum da Berk'le dolmuş. Kendi hayatımın içinde sıkışıp kalmışım bir kenara, haberim yok.

Kendi kendime ağlama krizlerine devam ettim tabii. Çok sevdim oğlum ben seni, yapılır mı bu bana? Bu kadar üzülür mü bir insan? Biliyorum kendinle de çarpışma halindesin ama beni hayatından eleyerek ne geçti eline? Evet, en sonunda bıktım ve bıraktım oynamayı. Ona hep söyledim oysa, yapma böyle, yapma böyle! Ama hayatı oyun sandı, beni de çevresinde aç aç dolaşan sineklerden sandı. Kovsam da gitmez sandı. Ama gittim işte! Neye, kime, nasıl bir yararı oldu bu davranışlarının çok merak ediyorum.

Ve sürekli tadını çıkardığım hayata yeniden nasıl yabancılaşıyorum buna inanamıyorum. Hani daha geçen hafta Madrid'e gideceğimin heyecanı yüzüme vurmuş, mutlu mutlu yaşıyordum. Oldu mu bu şimdi? Kendime bu yenilgiyi yediremiyorum ve açığa aldığım bileti Londra'ya çevirip işten izin alıp havaalanına koşuyorum. İnsanlardan sıkılmaya başlayınca yaptığımdaki gibi şehre sarılmayı deniyorum. Ne de olsa Londra'da yapacak çok şey var!

DILLON

londra, taşın toprağın altın

Londra'ya iner inmez her daim kalabalık Heathrow Havaalanı karşılayıverdi beni. Hızlı trenle kısa sürede şehirde olmayı düşünüyordum ama bavullarla üşendiğim için taksiye atlayıp şehre vardım. İki güneş gördü mü soyunan Londralılar üstlerini çıkarıp sokaklarda gezme dönemini başlatmış; bu yüzden taksinin camından dili dışarı çıkmış köpek gibi kafamı çıkartırım korkusuyla otelimi buldum. Eşyalarımı otele atıp kendimi Portobello'ya bırakıyorum. Sanki Londra'da yaşıyormuşum gibi ikinci el eşya satan tezgâhların arasında dolanmak çok hoşuma gidiyor. Alsam ne yapacağımı, nasıl taşıyıp eve götüreceğimi bilemediğim fincanların, dev yapraklı bitkilerin fiyatını soruyorum. Laf olsun torba dolsun diye vakit geçirip Bond Street'e doğru yürüyorum. Oxford Circus'a ilerlerken gördüğüm her Eat'e girip tatlı bir şeyler yiyorum. Sanırım vücudum binlerce kalorilik şeker alarak Berk'in tadını unutturmaya çalışıyor bana, ben de anlam veremiyorum.

Oxford Circus'ın oraya geldiğimde ise birbirini bekleyen çiftler görmek canımı sıkıyor tabii. Bizim Taksim Meydanı gibi bir yer düşünün ama bekleyenler kızıl-sarı saçlı, sakallı güzel çocuklar tabii ki. Hep de erkekler bekliyor, anlaşılmaz bir şekilde. Bekleyenlerin arasında nadiren kızlar var. Ben muhtemel çiftleri yara yara ilerlemeye ve birilerini bekleyen insanlardan dolayı görülmeyen Urban Outfitters mağazasına ulaşmaya çalışırken bir mucize oluyor ve karşıma Dillon çıkıyor. Dillon işte canım! Son Bodrum tatilinde en yakın arkadaşıyla yapacağım güzel seksi bozup gözyaşlarıyla bir anda aklımı çelen sarışın.

Ne? Anlam veremediniz mi? Yani filmlerde kadın Katmandu'da tuvalet temizlerken cillop gibi bir adamla tanışıp gününü gün edebiliyor, ama ben Londra'da eskiden tanıdığım bir seks objesiyle karşılaşamaz mıyım? Tabii ki karşılaşabilirim, bu resmen benim şansım.

O an Oxford Circus'ta karşıma çıkan bu yakışıklıyla uzun süre şaşkınlığımızı gizleyemiyoruz. 35'lerinde, sarışın bir Amerikalı. Hâlâ işe sırt çantasıyla giden, sevimli ötesi bir yaratık. Neredeyse kahkaha atacağız ama atmıyoruz, kendimizi tutuyoruz. Nereden çıktın sen gibisinden gözlerine bakıyorum, çalıştığı şirketin iki sokak arkada olduğunu ve her gün

birkaç kez buradan geçtiğini söylüyor. Ayaküstü on dakika kadar konuştuktan sonra, Oxford Circus'tan geçen insanların bizi sürekli ittirmesinden nihayet rahatsız oluyoruz ve bir şeyler içmek için vaktimin olup olmadığını soruyor bana. Tabii ki ona "Eski sevgilim kafamı attırdı ben de yerine yenisini bulmak için Londra'ya geldim" demiyorum ve en yakın pub'a girmek üzere Soho'ya doğru yürümeye başlıyoruz. Tanrım bugün sinirden o kadar çok yürüdüm ki. Buna rağmen Dillon'a "Bir taksiye binelim lütfen" diyemediğim için yine tabanlarıma başvuruyorum.

Oturduğumuz pub'da Dillon sürekli gözlerimin içine bakıp bir şeyler anlatıyor. İlk yarım saat içinde işyerindeki gözlüklü müdürünün incecik sesini, yakın arkadaşı Meteo'nun yeni aldığı ses sistemini ve kedisi Shila'yı öğreniyorum. Kedisi olan erkeklere bayılırım. Bence hepsi romantik ve evine bağlı olurlar, tabii hava atmak için almadılarsa kedilerini. İkinci yarım saatte Ted'in kötü giden işlerinden ve Dillon'la arasının bozulmasını öğreniyorum. Çok da ilgilendirmiyor beni açıkçası, sonuçta legal olarak Ted'le bir şey yaşayamadım. O geceye dair güzel bir banyo haricinde aklımda kalan bir şey yok. Kim bilir Dillon belki de hayatımı kurtardı. Ted beni anne şefkatiyle yıkadıktan sonra saçlarımı örmeye başlayacak ve bu da üzerimde derin bir travmaya yol açacaktı. Kim bilir ki? Çenemi tutamayıp o gece yaşananları Dillon'a anlattım ve oldukça fazla güldük.

Programımızın üçüncü yarım saatinde ise Dillon'ın ortalık malı aşüfteden iyice uzaklaştığını öğrendim. Hani beş erkekle çift kale maç yapan aşuftenin! Yok hayır, kız bildiğiniz fahişe değilmiş ama bu kadar güzel bir çocuğun beraber yaşayacak kadar birini sevmesi sinirimi bozdu tabii. Ayrılmışlar diye sevinirken şimdi de Fransız Sophie'yle beraber olduğunu öğrenip, masanın altından kendimi cimcirdim, ama Dillon, Sophie'den bahsederken çok genel geçer cümleler kurdu. "Çok olmadı, ciddi bir şey yok" deyince durumu anladım. Zaten başlayalı dört ay olmuş bir ilişki bitmeye mahkûmdur.

Çünkü bu konuda şöyle bir fikrim var; aşkın ömrü üç aydır. Geri kalan uzatmaları istediğin kadar oynayabilirsin. Sadece İsviçreli bilim adamlarının değil, hemen herkesin bildiği bir gerçek değil mi aşkın ömrünün üç yıl olması. Tabii uzun uzun yapılan araştırmaların başlama tarihlerini göz önüne alacak olursak bu konunun da mazide kalması muhtemel. Devir değişti ve tabii Çelik de değişti! Artık kurulan ilişkiler üç

ay dayanabilirse kutlamalar yapılıyor, hediyeler alınıyor. Üç yıl birbirine katlanmak kolay mı öyle? Hem zaten marketten diri diri aldığınız yeşillikler bile eve geldiğinde çürümeye başlıyor, aşk neden dayansın ki? Eskiden 5 - 6 saatte pişen bir eti günümüzde düdüklü tencereyle 20 dakikada pişirebiliyoruz. Vakit bu kadar önemliyken, aşk mı geri kalacak? O da hızlandı ve günümüzde aşkın ömrü 3 aya indi bile! 3 ayı uzatan çiftler bir şekilde kaderlerine razı olan, hayat heyecanını başka şeylerden almaya başlayan çiftler. Nereden biliyorsun demeyin, çevremdeki evli insanların birinden bile "Hâlâ çok mutluyuz, iyi ki evlenmişim" benzeri bir laf duymadım ben. Genelde "yerin belli, yurdun belli, güvencedesin" tipi, duruma razı olan cümleler kuruyor evliler. Bir şekilde çocuk oluyor, yazlık alınıyor derken uzayabiliyor tabii ilişkiler ama aşkın yerinde yeller esiyor. Üç ayda tükenen aşkı çeşitli şekillerde uzatmak tabii ki mümkün, ona bir lafım yok. Bir bölümde bitebilecek dizileri üç sezon yayınlıyorlar, uzatmaktan kolay ne var bu hayatta, yaşa dur.

İyi de bundan Dillon'a ne tabii ki, konuyu da bu kadar gözüne sokamam ama bir şekilde haberi olsun da isterdim. Neyse Sophie'den topu topu bir kez bahsedildiği üç saat sonrasında artık gece olmuş ve Dillon'ın eve gitmesi gerekiyordu. Ertesi gün onunla yemek yiyip yemeyeceğini sordu. Bizde olsa "Yenge ne der?" diye bir soru cümlesi yöneltmem gerekirdi belki ama yabancılar işi daha rahat götürdüğünden evet diyebildim sadece. Kesin Dillon Sophie'ye "Yarın akşam Türkiye'den gelen bir arkadaşımı yemeğe çıkaracağım, beni bekleme" diyecek ve Sophie de "Aa tabii, ben de bizim ofisten çocuklarla takılırım deyip konuyu kapatacaktır. Bilmez ki Türkiye'den gelen güzelim diri vücutlu bir esmer olduğunu, Londra'da olmayan o sıcaklığı kanının her damlasında taşıdığını. Sorun etmez yani.

O gece St. Martins Lane'deki odama dönünce, planladığım gibi en aşufte kıyafetlerimi giyip kızıl-sarı İngiliz oğlanların elinde oyuncak olmaktan vazgeçiyorum. Ancak küveti dolduracak kadar enerjim kalıyor. Dillon tüm zihnimi kaplıyor çünkü. Belki de duygusal boşluğum kendimi ona doğru sürüklüyor, ama yine de gözleri, dudakları ve bana bir şey anlatırken sürekli hareket ettirdiği elleri aklımdan çıkmıyor. Kadınlar kendilerini güldüren erkeklerden hoşlanırlar klişesinin doğru olduğuna inanmaya başlıyorum, çünkü Dillon gerçekten çok komik. Kafamda bu düşünceler varken küveti doldurup içine giriyorum. Son enerjimi de orada harcayayım diye. Tavana bakıp Dillon'ı düşünmeye başlıyorum.

Hani öyle ki, eskiden ne zaman otelde kalsam küvete girdiğimde oda servisini arar ve yemekleri getiren görevlinin güzel olmasına göre onu baştan çıkartmayı denerdim. Şimdiye kadar hiç ileri gitmişliğim yok ama bir keresinde İspanya'da bir otelde gelen çocuğa o kadar hasta oldum ki, onu delirtmek adına her şeyi yaptım. O da bana otelin içinde bir şey yapamayacağını ama yarım saat sonra otoparka inersem bana güzel bir oral seks hediye edeceğini söylemişti. Otelin ve İspanya'nın da bana katmış olduğu azgınlıkla indim tabii (Normalde cidden böyle davranışlarda bulunmam.) Bir yandan çocuk beni burada kesse ne şık olur değil mi diye içimden geçirirken aynı filmlerdeki gibi koca otoparkta "Buradayım" sinyalini vermek için çocuk arabanın farlarını açtı kapadı. Birkaç saniye sonra arabasındaydım. Beni arka tarafa oturtarak kendisi sürücü koltuğunda kaldı. İlk önce "Nereden başlayacağız acaba?" korkulu sözleri aklımızdan geçerken çocuk bir hamleyle içimde iç çamaşırı olup olmadığını sordu. Arabada çıkartmak zor olur diye düşündüğümden odada bırakmıştım, çocuğun bu durum hoşuna gitse de yine de eliyle yoklamak adına eteğimi araladı.

"Gençsin güzelsin, paran var, neden bir otelin otoparkında bir görevliyle yatıyorsun?" diye sormuyorsunuz değil mi? Bunun bu saydıklarınızla hiç alakası yok çünkü. Adrien'den ayrılmışım, bütün gün Es Cavallet Kumsalı'nda çırılçıplak denize giren İspanyolları izlemişim, dolmuşum yani! Çapkın biri de değilim ki otelin barına gideyim, biriyle tanışayım, odaya atayım. Hem onu bu zamana kadar çok yapmışımdır, yeni şeyler denemek bir tek beni heyecanlandırıyor olamaz değil mi? O yüzden bir otel görevlisiyle otelin otoparkındaydım, başka bir amacım yok!

Ama şu an böyle bir heyecana ilgi duymuyorum, çünkü Dillon'ı düşünmeden edemiyorum. Tabii bir süre sonra onun başka bir kadının koynunda uyuduğu gerçeği karşıma çıkıyor nihayet ve tatlı rüyama son verip BBC3'ü karıştırırken uyuyakalıyorum.

SABAHA KADAR!

Ertesi sabah, dün gece erkenden uyumuş olmanın ve yeni kıpırtıların etkisiyle bomba gibi uyanıp kahvaltıya indim. Otelin kahvaltı salonu Suka aynı zamanda süper bir Uzakdoğu restoranı. Sabah sabah o kadar ağır bir mekânda kahvaltı edersem, iş seyahatine çıkıp otel haricinde hiçbir yere gitmeyen aptal iş adamları gibi hissedeceğimi düşününce otelin dışına attım kendimi. St Martin's Lane'den Covent Garden'a kadar hafif bir yürüyüş yapıp kendimi yeniledim. Tam yine Eat'e girip bir tatlı krizi daha yaşayacakken Dillon mesaj attı "Morning Sunshine..." diye başladığı mesajın gerisini okuyamadan tansiyonum düştü ve hemen elime aldığım brownie paketini geri koyup, onların yerine bir-iki meyve kapıp dükkândan çıktım. Tamamen geyik çevirerek geçirdiğimiz 6 - 7 mesajdan sonra akşam yemeği için yine Oxford Circus'ta buluşma kararı aldık. Normalde yurtdışına çıktığında "Aman girmesin" diye bütün derdini tek mesajda anlatmaya çalışan bendeniz bu sefer keşke daha çok mesaj atsa diye içimden geçirdim durdum.

Dillon'la buluşana kadar sahip olduğum altı saati de SPA'da harcamaya karar verdim. Cilt bakımı, topukları törpületmekti derken vaktin nasıl geçtiğini anlayamadım. Bakım yapanların hepsi kadın olunca heyecanı da kalmadı işin. Hoş estetisyenlerin gözünde yeni evlenecek kadar heyecanlı duruyor olsam da işi bozuntuya vermedim ve fazladan bir ayak masajı kazanıp SPA'dan çıktım.

Odama geldiğimde asıl sorun, yatağımın üzerine uzanmış, bacak bacak üstüne atmış, soran gözlerle beni bekliyordu; "NE GİYECEKTİM?"

İşte yüzyıllardır hiçbir kadının altından kalkamadığı tek soru, ne giyeceğim! Bu kadar basit bir olgu gün geliyor da nasıl sorun haline dönüşüyor bilmiyorum. Önemli biriyle buluşacak olmak tabii ki olayın ciddiyetini ikiye katlıyor belki ama normalde de mevcut zaten böyle bir sorun. Dillon'la buluşmadan önce de aynı krize giriyorum.

"Küçük siyah elbisemi giysem" diyorum, çok cenaze!

"Dore mini elbisemi giysem" çok Las Vegas!

"Bir jean üzeri şık bir beyaz gömlek giysem" çok lolita, okulda mıyız canım!

Tabii ki giyecek hiçbir şey bulamıyorum, tam dışarı çıkmalıyım, yeni bir şeyler almam gerekir derken bu kadar önemsememem gerektiğini düşünüyorum. Sonuçta bu bir *date* bile değil ki. Belki de Türk misafirine çevreyi göstermek istediği bir geceden ibaret olacak. Sonuçta yine o Fransız'a dönecek mi dönecek. Biraz fahişevari bir şeyler giymem onun gidişini bir parça geciktirebilir. İş kıyafette bitse bile Dillon'ın nelerden hoşlandığını bilmiyorum ki, belki bacak görmekten nefret ediyor ve benim giydiğim mini etek onun midesini bulandıracak. Of nelerden bahsediyorum sanırım iyice saçmalamaya başladım. Hangi erkek sütun gibi bacakları görmekten çekinir ki diye düşünüp en siyahından, en derin sırt dekoltelisinden mini elbisemi seçip hazırlanmaya başladım. Sırt dekoltesi seçmemin amacı da tuvalete filan gidip gelirken göreceği bir yer olsun olaya heyecan katayım amaçlı. Bir de göğüs dekoltesi vererek kafasını dağıtmamalıyım diye düşünerek, arada göz atacağı bacaklarımın iyi görünmesi için hafif pırıltılı bir vücut kremi sürerek hazırlığıma başladım.

Ayağımdaki stiletto'larla çok uzun yürüyemeyeceğimi biliyordum ama Allah'tan otel yönetimi bana bir taksi ayarladı ve Soho House'un önünde tam konuşulan saatte oldum. Dillon benden -söylediğine göre- birkaç dakika önce gelmiş ve dışarıda sigara içiyordu. Londra'da birkaç yerde olan Soho House'lar üyelik sistemiyle çalışan bir hayli yüksek standartlı kompleksler. İçerlerinde restorandan havuza her şey olan ve bütün gününüzü geçirebileceğiniz bir yer.

İlk buluşma için Soho House'u tercih etmesi Dillon'ın mekân seçme konusundaki başarısını ortaya koyan çok *cool* bir davranıştı doğrusu. Beni herkesin giremeyeceği bir yere getirmesi ayrıca alkış aldı tabii. 2002'de, o zaman iki yaşında olan Jude Law'ın kızı Iris, buradaki bir partide sehpanın üzerinde bulduğu uyuşturucu hapı ağzına atmış ve olay olmuş, mekânın sosyete kısmı kopmuş yani. Çok beğendiğim Prens William'a rastlama hayalimle iki saniye geçirdikten sonra yemeğe başladık. O güne özel menüye eklenen baharatlı yemeklerin tadına bakmak için sabırsızlanıyorduk. Daha sonradan ağzımın Godzilla gibi kokacağını hesap etmeden keyifli bir şekilde yemeğimizi yemeye başladık. Amerikalı biriyle çıkmanın ne kadar keyifli bir şey olduğunu anlamaya başladım o vakit.

Filmlerde gördüğüm bütün klişeleri denemeye başladık. İlk olarak yanımızdaki sıkıcı çiftin gerçekte kimler olduğunu hayal etmece oynadık. İlk buluşmaları olduğunu ama kızın adamdan fena halde sıkıldığına bir bakışta karar verdik. Dillon, "Kıza bizim masamıza gelmesini teklif etsem mi acaba" diye espri yaptı ama ben fazla gülmeyince sadece şaka olduğunu, benimle yemek yemekten fazlasıyla mutlu olduğundan filan bahsetti. Daha yemekleri bile söylemeden o kadar fazla gülüp eğlenmeye başladık ki garsonumuz, "Bu şanslı çiftin ne yemek istediğini öğrenebilir miyim" diye geldiğinde ayıldık. Çift lafını duyunca ikimizde de bir irkilme oldu tabii. Benim irkilmem kulağıma hoş gelmesindendi tabii de Dillon'ınki nedendi onu bilemem.

Her akıllı kız gibi yemeğe çıkmadan bir şeyler atıştırdığımdan hafif bir salatayla geceyi geçirip havamı atmayı düşündüm ama Dillon o kadar çok ara sıcak söyledi ki onların hepsinden birer kaşık almak bile yetti doğrusu. Masamıza gelen tuhaf görünümlü bir köftenin ne olduğunu anlamak için koklamaya çalıştım. Köftenin üzerine dökülmüş yeşil sosun ne olduğunu anlamak istiyordum aslında. Burnuma yaklaştırıp hafif bir nefes almamla, köftenin üzerindeki yeşil şeyin her nasılsa karşıma ilk kez çıkan toz *wasabi* olduğunu anlamam arasında geçen 3 saniye ömrümden ömür aldı doğrusu. Ufacık bir nefesle burnumun en dibine kadar giden *wasabi* tozları başka bir yerde olsam çığlık atmama yetecek dozdaydı. Fakat yine de karşımda oturan hayallerimin erkeğine çaktırmamak için gülmeye çalıştığım o an aslında tuvalete koşup kafamı klozete daldırıp rahatlama duygusu yaşamak istiyordum. Çünkü feci halde burnum yandı.

Gözlerimden akan yaşları görünce ilk etapta endişelenen Dillon benim "Galiba bu sos değilmiş" dememi bardağı taşıran son damla olarak kabul edip öyle bir gülmeye başladı ki restorandaki bütün kafalar bize dönüp baktı. Onun bu sevimli haline ben de eşlik ettim ama attığım kahkahalar kulağımdan çıkan dumanı aktif hale getiriyordu sadece. Bu yüzden susmayı denedim. *Wasabi* yüzünden burnum ve beynim arasındaki kanal öyle bir açılmıştı ki, aldığım her bir nefes kafamın iyi olmasına yardımcı oluyordu, itiraf edeyim.

Bir on dakika sonra kendimize gelip yemeğe devam edebildik. Ağzımın yanması geçsin diye abandığım diğer yemekler bir süre sonra hassas

midemi de tetikleyince o gecelik başka bir şey yememem gerektiğini anladım ve içkiyle devam ettim.

Yemekten sonra Dillon beni bir arkadaşının ev partisine davet etti. Ben bunu duyunca biraz bozuldum tabii. Kafamdan hani yalnız olacaktık, hani başbaşaydık soruları geçse de bir yandan da beni arkadaş toplantısına götürebiliyorsa gerçekten bizden cacık olmayacağını anlamış, tek başımıza sıkılmaktansa arkadaşlarının yanında eğlenebileceğini öngörmüştü herhalde. Tanrım çok da güzel gidiyordu oysa, ama neden böyle yaptı anlamadım.

Shoreditch'e doğru taksiye bindiğimizde benim *wasabi* kafam biraz açılıyor ve Dillon'ın benden hoşlanmamış olması sinirimi bozuyordu ki gerekli açıklama Amerikalı yakışıklıdan geldi; "Bugüne denk geldiği için çok üzgünüm ama bu doğum gününe gitmek zorundayım, neyse ki keyifli sohbetimize orada devam edebiliriz!" Oh be kızım, dedim içimden, arkadaş ayağına yatmadı, kafanda kurmayı bırak da eğlenmene bak azıcık. Hoş, sevgilisi olan biriyle takılmak ne kadar etik onu da bilmiyorum tabii. Tek avuntum eski fahişeyi unutmak için rebound ilişki olarak bu kızla beraber olduğuna dair içimdeki derin inanç! Genelde hep öyle olmaz mı, ağlaya-zırlaya ayrıldığımız herkesten sonra geçiş döneminde yalnız kalmamak için başkalarının canını acıtırız, sevmediğimiz halde göt kaldırır, birilerini kendimize bağlarız. Canımızı sıkmaya başlayınca da götüne tekmeyi basarız. İnsanız canım, utanmayın!

Cihangir'den bozma elit-sanat mahallesi Shoreditch'te depodan bozma bir evdeki partiye gittik. Görür görmez boynuna atlayan Tori, Candice ve Clarry'le tanıştırıldım. Az çok yabancı film izlemişliğiniz vardır herhalde, hepsinin kadın olduğunu anlayabilmişsinizdir. Vakit ilerledikçe tanıştırıldığım güzel kadınların sayısı arttı tabii. Tam Dillon'ı kıskandırmak için orada tanıştığım Simon'la koyu bir muhabbete gireyim dedim ama adam daha ilk cümlem bitince, "Affedersin, bu gece ne yedin sen böyle?" diyerek beni yerin dibine soktu. Demek ki tahmin ettiğimden daha büyük bir Godzilla'ydım ve ağzımı açtıkça etrafı tükettiğim baharatlı Uzakdoğu yemekleriyle yakıyordum sanırım.

Hemen tuvalete kaçıp ağız kokumu giderecek bir macun bulup bütün tüpü ağzıma sıkmak istedim o an. Kazara Dillon beni otelime bırakırken ufak bir öpüşme yaşansa çocuk üzerime kusabilirdi yani. Biliyorum o da yedi, onun

ağzı da benimle aynı şekilde olabilir ama önlem almanın kimseye bir zararı yok. Banyoda dişlerimi fırçalamışken ufak bir makyaj kontrolümü de yapıp, öldürücü Chanel'imden birkaç *fıs* sıktıktan sonra yola devam etmek üzere salona indim.

Dillon devamlı yanıma gelmeye çalışsa da o kadar fazla arkadaşı vardı ki bir şekilde yanımdan gitmek zorunda kalıyordu. En son beni emanet ettiği Anderson, konuşmaya çok meraklı olup, İstanbul'daki yaşam hakkında bir sürü soru sordu. Yok orada kapanıyor muymuşum, sadece zengin olanların devesi mi var gibisinden anlamsız cümleleriyle beni terletti. "Abi, sen nerede yaşıyorsun?" diye diye dalga geçecektim ama bu sefer de Barbar Türk olarak anılmamak için sustum ve saçma sorularına cevap vermeye devam ettim. "Türk erkekleri seks açısından söylendiği kadar iyi mi? Yurtdışına gelince seks aramıyorsunuzdur tabii" diye sorunca ben de boş bulunup hemen *"Yoooooooo!"* diye patlattım cevabı adamın suratına, yanlış anlaşılmak istemedim.

Anderson'dan sonra beni kafakola alan 6o'larındaki Scott Amca işimle bir hayli ilgilendi. İki dakikalık kariyer konuşmamız nasıl seks hayatıma döndü bilmiyorum ama Scott Amca, "Türk erkeklerinin seksi duyulmuş bir şey de ya kadınları?" diyerek manalı bakışlarıyla beraber torpidosunu üzerime yolladı. Sanırım böyle bir soruyla ilk defa karşılaştığımdan dolayı kem-küm ederek konuyu geçiştirdim ama amca zaten adet yerini bulsun diye sormuştu ve başladı kendi yaşamını anlatmaya. Karısı istedi diye seks dersleri almaya başlamış bir süredir. Hayırdır problem ne, diye sordum, "Karımın vücudunun en hassas yerlerini öğrenmeye çalışıyorum", diye cevapladı. Bir hafta boyunca karısının poposuna şaplak atmanın tekniğini öğrenmiş. En doğru nokta bulununca haz fazlalaşıyormuş. Hani dedim, içgüdü nerede kaldı? O kadar kendinden emin cevapladı ki; "Sana profesyonel biri şaplak atsın da gör o zaman" İddianın bu kadarına cevap veremedim.

Ben biraz kızarınca konuyu 40'lı yaşlarındaki bir kadın kendine çevirdi. Onun seks terapisti de içindeki edepsiz kadını çıkarmasını öğütlemiş. Kolundaki Birkin çantası ve geçen ay Numero'nun kapağında gördüğüm Marni elbiseyle hayli minyon bir kadındı ama terapisti sayesinde kocasına aşk dolu mesajlar yerine seks dolu şeyler atmaya başlamış. "Sevişirken de edepsiz konuşmak istiyorum ama ona daha yolum var sanırım" dedi.

Anladığım kadarıyla artık çiftlerin tamamına yakınının evlilik terapistleri olduğu kadar seks terapistleri de var ve bunlar ilişkiyi değil seksi canlandırmak için uğraşıyorlar. Mesela iyi geceler öpücüğü vermenin daha ateşli yollarını öğreniyormuşsunuz. Hatta pek sevişmeyenler için canlandırmaya geçirecek içinde ateşli sevişme sahneleri olan DVD'leri bile söylüyorlarmış. Siz de kocanızla bu filmleri izlerken onun gaza gelmesine sebep oluyorsunuz filan. Sönen ateşi yelliyorsunuz yani de bir yere kadar değil mi bu müdahaleler, aklım ermedi.

Konu böyle derin bir şekilde ilerlerken Dillon kolumu tutarak, "Bir saniyeni rica edebilir miyim?" diye beni çekti ve o içi geçmiş İngilizlerin elinden kurtardı. Evin içindeki merdivenlerle 3 kat yukarıya, terasa çıkarttı beni. Aşağıdaki hengâmeden uzak sessiz Londra sokaklarına bakan ve Dillon'la benim olmamdan kaynaklanan müthiş romantik bir yer. Önceden çıkarttığı şarap kovasını ve iki kadehi gördüğüm an ağlayabileceğim olasılığını düşünüp *waterproof* maskaramı sürüp sürmediğimi düşündüm ilk olarak. Kadın olmak böyle bir şey işte, hiçbir zaman hiçbir duygunuzu düşünmeden, tartmadan yaşayamıyorsunuz. Erkeklerin bizim gözümüzde öküz olmasının tek nedeni de belki bu. Biraz daha düşünceli olsalar ne olur ki sanki. Hem bir şeye üzüldüğümüzü "surat asmak yöntemiyle" kolayca belli eden bir cinsiz, neden erkekler birkaç saniye olsun oturup, "Ben bu kadına ne yaptım?" diye düşünmez ki?

Neyse şu an ki keyfimi Dillon'la ileride edeceğimiz kavgalar yüzünden bozamayacağıma karar verip anın tadını çıkartmaya başladım. Terastaki şezlonglara yan yana uzanıp gökyüzünü seyretmeye başladığımızda ben bir yandan onun Amerika'dan Londra'ya geliş hikayesini dinliyor, bir yandan da İstanbul'u bırakıp Londra'ya gelip gelemeyeceğimi tartıyordum. Hoş o hiç buna benzer cümleler kurmadı ama her kadına kova içinde şarap hazırlayıp terasa çıkartma olasılığının zor olduğunu düşünüp rahatlıyorum.

Gece boyu hayatlarımızı paylaşırken bir an içime giren titreme yüzünden hafif bir sarsıntı geçirdikten sonra, Dillon etrafa üzerime örtecek bir şey bulabilmek adına baktı ama bulamayınca da "İstersen yanıma gel birlikte üşümeyiz" deyiverdi. Ben de bir şey olsa da konu buraya bağlansa diye bekleyen kız olamamak için biraz ağırdan alsam da gittim yanına yattım. Kolunu kaldırıp beni sarmasıyla beraber dünyanın durduğu anlardan biri daha yaşandı. Hani kıyamet kopsa, gökyüzü yeryüzüne inse umurunuzda

olmayacak anlardan biri işte. O andan itibaren çok az konuşma ve sürekli gökyüzüne bakma suretiyle kaç saat geçirdik bilemedim. Ben fazla konuşmuyordum, çünkü hemen her cümlemin sonuna "Öp beni" eklemekten çok korkuyordum. Dillon da konuşmuyordu ama onun aklından geçenleri gerçekten bilmiyordum. Bir süre geçtikten sonra ben kasılmaktan ve üşümekten sıkılıp aşağı insek mi artık diye konuyu böldüm. Çünkü eğer sabaha kadar burada kalırsam geceyi benimle geçirmek zorunda hissedebilirdi ki sevgilisi olan biriyle bunları yapmak bile olağandışı bir durum olduğundan devamını istemedim. Türk dizilerinde olsa fona Yıldız Tilbe'den *"....ama evlisin, benim değilsin"* döşenip olayın duygusu tavan yapılabilirdi, ama biz Londra'daydık ve olsa olsa Adele'den *"Someone Like You"* koyulabilirdi.

Merdivenlerden inişimizi mümkün olduğu kadar yavaşlatıp baş başa olduğumuz anların keyfini çıkartmaya çalışıyorduk ki, salona gelince bunun ne kadar gereksiz olduğunu anladık, çünkü evde kimse kalmamıştı. Dillon hemen kapıya koştu ama evin kapısının kilitli olduğunu fark edip gülmeye başladı. Partiye dışarıda bir kulüpte devam etmeyi isteyen grubumuz bizim önceden gittiğimizi sanarak kapıyı üstümüze kilitleyip çekip gitmiş. Dillon arkadaşına telefonla ulaşıp da çocuğun anahtarı yollaması arasında geçen bir saatte yine oturup konuştuk. Ama güzel sohbetimizi deliğe giren anahtar sesi bozdu ve yine eski halimize döndük; Ben Türkiyeli arkadaş, o da Amerikalı bir İngiliz!

Ertesi 5 gün daha Dillon'la benzer yakınlıkta romantik ötesi günler yaşadık. Kennington Parkı'nda dolaştık, Billy Elliot Müzikali'ne gittik, Tate Modern'i gezdik. Millenium Köprüsü üzerinden yürüyerek Thames Nehri'ni geçtik... Bütün bu gezmeler zamanında uzun uzun birbirimizin gözlerine baktık, daldık gittik ama hiç öpüşmedik, hiç aşk meselelerini açmadık. Sanki ikimizin de dilinin ucundaydı o sözcükler ama dışarı çıkamadı. Dillon beni öpmüyordu, çünkü dudağının ucundaki "Lütfen gitme!" ünlemi düşüverecekti belki de. Ben de öpmüyordum, çünkü benim dudaklarımdan da "Lütfen beni bırakma" dökülebilirdi. Bu kadar istiyorsanız neden açılamadınız demeyin, bu tamamen benim fikrim. Belki de gerçekten iyi bir insan olduğu için Londra'nın en geyik yerlerinde benimle beraber dolaşıyordu, olur ya. Çok istediği bir şey gerçekleşince "Tanrım sen bana bunu verdin, ben de bir Türk'ü sevindireceğim" diye söz vermiş ve olayda adı geçen Türk benimdir, olur ya.

Londra'dan ayrılacağım günün sabahında işe gitmeden benimle vedalaşmaya otelime geldi. St. Martins Lane'in lüks ama toplasan en fazla 10 metrekarelik odasında son konuşmalarımızı yaptık. Ben ona ne kadar teşekkür edeceğimi bilemediğimi söylerken, o ise hep çok eğlendiğinden, Londra'nın görmediği yüzünü benimle keşfettiğinden bahsetti.

Ayrılırken "Eğer bir gün Londra'da yaşamaya karar verirsen evim ve kalbim her zaman sana açık!" dedi ve bana sanki savaşa giden bir askermiş gibi içten sarıldı. Bitmesin istenen anlardan bir tanesiydi sanırım.

Dillon odadan çıktığında, havaalanına gittiğimde ve uçakta sürekli kafamda aynı cümle yankılanıyordu; Evim ve kalbim...

Bu cümleyi anlatmak için kime kurduysam tüylerim diken diken oldu.

Biliyorum her yerim epilasyonlu, tüylerim derken mecazi anlamda söylemiştim...

22 (ikinci round)

Londra dönüşü Dillon'ı düşünmekten Berk'i çöpe atmam çok uzun sürmüyor Allah'tan. Küçük adamların küçük dertleri oluyormuş, bir iki haftada toparlanıp çıkıyorum piyasaya. Berk'i değil ama Dillon'ı düşünmek fena! Dillon'ın nesini düşünüyorsun, öpüşmediniz bile diyen anti-romantik yaratıklar için açıklamam gerekirse; bazen öyle anlar yaşanıyor ki neye uğradığınızı şaşırıyorsunuz. Belki de sizin de o tip anlara ihtiyacınız olduğundan, gerçekte var olmayan duyguları ortaya çıkartabiliyorsunuz. Üniversitenin ilk yıllarında sevgilim Burçin'le Çin lokantalarının birinde yemek yerken, istiridye sosuna ekmek banasım gelmiş ama ilk deneyimim olduğu için restoranda ekmek olmadığını öğrenince bozulmuştum. Burçin bir koşu yan restorandan ekmek isteyip gelince de onun hayatımın aşkı olduğuna inanmış ama bu inancım onun benimle beraber iki kızla daha çıktığını öğrenince rafa kalkmıştı. Aynı şekilde saçma reklamcı sevgilim Ozan'la Sezen Aksu'nun Öptüm'ü boyunca öpüşmemizi Dünya'nın en romantik şeyi olarak nitelendirmiş, hayatımın aşkını bulduğuma inanmıştım ama adamın kendisini ürün gibi görüp, geleceği ve ilişkimiz adına strateji geliştirdiğini görünce ondan da soğumuştum. Bazen inanmak istediklerimize inanıyor, aysbergin görünmeyen yüzünü hesaba katmıyoruz maalesef.

Bu yüzden artık 30'larımda olduğumu, hayaller peşinde koşmamam gerektiğini kendime hatırlatıyorum ve hayata devam etme kararı alıyorum! Aynı gün bir arkadaşım arayıp, "Sen Gönül Yazar gibi deniz aşırı aşkları seversin" diye söze başlıyor, buradan anlıyorum ki yine biri var kapımda. Adrien'dan ayrıldığımda salya sümük ağladığım arkadaşlarımdan biri "Kendine gelir misin, eminim Birkin çanta bekleme listesi gibi bir listen vardır, kimseyle gerektiğinden fazla vakit harcama" demişti, ben de ona hak verip sürüyorum arabamı yeni maceralara.

Yeni kurbanımızın adı Cenk, o da 22 yaşında. Barselona'da yaşayan bir pilates hocası. Barselona neden Türk bir pilates hocasına ihtiyaç duymuş bilmiyorum ama kulağa iyi geldiği için görüşmek istedim. Tabii ki öncesinde Facebook araştırması yapılıp çocuğumuzun güzelliği de onaylandı. Akşam yemeği için CentoPerCento'da buluşuldu. Cenk beyimiz bir pilates hocasından beklenmeyecek iri vücuduyla beraber geldi, ilk intiba

gerçekten ateşliydi. Hep mi böyleydi yoksa İspanyollardan mı etkilenmiş bilmiyorum ama hafif uzun saçları ve bol sakalıyla genç Javier Bardem görüntüsü yüzünden baştan 10 puan aldı tabii. Ama gecenin ilerleyen saatlerinde konuşacak pek ortak noktamız olmadığını keşfetmem uzun sürmedi. O Mayorka'daki arkadaşının internet bile olmayan çiftliğinden bahsetti, ben son Amerika tatilimde Standart Otel'in müthiş New Jersey manzarasından. O hayattaki en büyük dileği olarak bir Budist tapınağında birkaç sene yaşamaktan bahsetti ben ise Salvatore Ferragamo'nun çıkan bütün çantalarını alabilecek kadar zengin olma hevesimden. Neticede sıkılmadık ama ilk buluşmaya göre pek buruk geçti. Aman en olmadı yatarım diye düşünüp Cenk'e kötü davranmadım. Çünkü bu narin yapısının altından yatağa fırlayacak olanı merak etmiştim. Cenk'te adını koyamadığım bir şeyler vardı ama ne.

İlk geceyi sağ salim atlattıktan iki gün sonra öğle yemeği yedik. Anlattığım hiçbir şeye *"Wow!"* demedi, "Hadi ya" diye şaşırmadı, tepkisiz bir muhabbette bir o anlattı bir de ben. Zaman zaman hayat belirtisi gösterecek şeyler söylüyor ama çok uzun sürmüyordu. Allah'ım bu güzelim çocukların aklına Zen - men kim sokuyor böyle diye kendi kendime sinirlendim hatta. Üçüncü gece bu sefer onun davetiyle buluştuk. Yine ben sormasam hiçbir şey anlatmayan cool tavırlarıyla geceme neşe kattı! Onu biraz daha tanımaya çalışırken aklımı yitiriyordum neredeyse. Az konuşan bir adamla bir şeyler yaşamaya çalışmak ne kadar zor. İlahi Komedya dedikleri şey bu mu yoksa? Benim gibi çenesi düşük bir kadının bile açamadığı bir erkek... Zor görülmüş!

Belki de "anlatılmaz yaşanır" tadında bir şeyler vardır Cenk'te diye, üçüncü buluşmamızda (Evet, biliyorum biraz erken) onu eve davet ettim. Yatağımda Berk'in olmadığına emindim ama Adrien ya da Dillon'dan birinin de orada olmadığını anlamak için Cenk'i deneyecektim işte.

Ama eve gidince yatağa bile gidemedik; sanırım Dillon bir haftalık Londra gezisi boyunca beni namlu yatağına sürdüğü için, kurşunu ateşlemek gibi kolay bir şey de Cenk'e kalmıştı. Sırf bu yüzden güzel güzel öpüşürken bir anda beni ısırmasına, ya da boşalmadan önce kalçama sağlam bir şaplak atmasını önemsememiştim bile. Bir de böylesini deneyelim fena mı yani. Hep yumuşak şeylerle hayat yürümüyor galiba. Boşaldık.

Göğsünde yatıyorum ama konuşsam mı konuşmasam mı hiç bilmiyorum. Orgazm sonrası sessizliğine bulanan biri mi, yoksa ilk cümleyi benden duyduktan sona gizlediği ne varsa anlatacak biri mi bilemiyorum. Hayatım sevgililerime göre hareket ederek geçti yahu. Adrien'la gece yemeklerine, Berk'le Serdar Ortaç dinlemeye alıştım ama ilk gece nasıl davranacağımı bilmiyorum hâlâ. Ne tuhaf değil mi?

Neyse ben konuşmayınca o da uyudu gitti zaten ve o geceyi böylece kapadık. Sabah uyanıp ormana koşmaya gittiğinde ben de evde kendi kendime yapacak şeyler buldum. Dönüşte hiçbir konu hakkında konuşamayan biz seksüel konularda bülbül kesilip dertleşmeye başladık. Konu hararetli bir şekilde sado-mazo durumlara gelince bazı anlattıklarını işkence hikâyesi dinler gibi korkuyla dinledim. Seks üzerine trend'lerin bu yönde geliştiğini düşünmemiştim açıkçası. Üçüncü sevişmemizde beni bağlamaktan filan bahsediyordu. Hayır, aptal pornolardaki gibi ucuz paket ipleriyle bağlanmaktan bahsetmiyor! Onun istediği bir kültürün yaşamasıymış; *Kimbaku!* Yatak odamı Japon erotizm merkezi haline getirmek için ufak çabalarla harikalar elde ettiğinden bahsetti. *Kimbaku* sanatının ilişkimizi başka bir boyuta taşıyabileceğini anlattığında aslında bu ilişkiyi sona erdirmeliydim, ama ille de en kötüsünü yaşamalıyım gibi bir derdim var benim bu hayatta, aşağısı kurtarmıyor.

"Ne boyutu lan!" dedim içimden. Sanki beşinci yılımızı devirdik de ilişkimizi canlandırmaya çalışıyoruz. İlk sevişmelere göre normal sayılabilecek ateşte sevişmeler yaşamışız zaten, neyi canlandıracağız? Ayrıca daha ilk haftada bunları yaparsak daha sonra aramıza bir at falan alacağız herhalde, anca keser!

Ama o kadar iştahlı anlattı ki *kimbaku* olayını, en sonunda pes edip denemek istedim. İlk önce ortamı güzel mumlarla ışıklandırarak giriş yaptı, en azından romantikmiş diyebildim kendi kendime. Sonra aklıma geldi, o yanan mumları münasip bir yerime yerleştirirse görürsün kızım sen romantizmi dedim, biraz çekindim. CD'den yayılan hoş Japon ezgileri de koydu ve kendi deyimiyle "cennete açılan kapıyı" araladı. Kesici olmayan ipek dokulu özel iplerle beni bağlamaya başladı. İlk önce bildiğimiz bağlama fantezisi olarak başlasa da olay giderek çok karışık bir kukla oyununa doğru ilerledi. Fakat ne yaptığından emin tavırları hoşuma gidiyor, ne kaybedebilirim ki diye kendimi rahatlatıyordum. Biraz da

heyecanlanıyordum, kabul edeyim. Mumlar, müzik ve sizi bağlamaya çalışan yakışıklı bir adam, fena kompozisyon değil yani, kabul edin.

Ben kendi kendime bu kafaları yaşarken şaka maka bayağı paket olmuştum! Esneklik konusunda fena olmadığım için onu yeterince tatmin ettim bu konuda. Vücuduma istediği şekli verdi ve durdu. Ben ters katlanmış bir ütü masası gibi bir pozisyonda kalıverdim. Tamam, dedim herhalde şimdi beni çözecek, sorun etmeyeyim derken o halimle her yerimi öpmeye ve bir eliyle de prezervatifi kendi bebeğine takmaya çalışmaya başladı. Demek bitmedi ha, diye gözlerim açılırken hayatımın en çılgın sevişmelerinden birini geçirdim doğrusu. Kullanmadığım kaslarımın olması ve birkaç tane G noktamın olabileceği olasılığını da o sevişmeyle anladım.

Sabah uyanıp kızlarla bu konuyu konuşurken hepsi gözleri yuvalarından fırlayacak ve dokunsanız boşalacak gibi ihtirasla dinlediler. Belki başkasından dinlerken ben de heyecanlanabilirdim ama insanın başına gelince o kadar da eğlenceli olmuyor. Yaklaşık bir saat kadar ellerim ve kollarım bacaklarım ve vücudum katlanmış olarak durduğumdan bir süre sonra zevk almayı unutup uyuşan yerlerimi telkin etmeye çalıştım.

Bir yandan da tuhaf bir şekilde "Bu gece ne olacak acaba" diye içimden geçirmeye başlamadım değil! Hınzır bir merak da olsa içimdeki, sonunun iyi yerlere gitmediğini düşünmeye başlamıştım. Seksimiz giderek sertleşiyordu; bana vurmadan erekte olamamaya filan başlamıştı ikinci hafta içinde. Güzel de sevişiyor şerefsiz, işin sadizm boyutlarını çıkarırsak alışmaya başlamıştım Cenk'e ama yine de zor gözüküyordu her şey. Bir gün ön sevişme sırasında sırtımı yalarken tek hamlede çıkarttığı kemerini belimde patlatması bardağı taşıran son damla oldu ve kızgınlıkla bağırmaya başladım.

"Tamam o zaman, bana ceza ver!" dedi.

"Pardon?" dedim.

Ne deseydim yani, "Git odanın ucunda, yüzünü duvara dönerek beş dakika bekle" dememin yararı olur muydu acaba, hiç sanmıyorum.

"Bana ceza ver" diye yineledi ve onu bağlamamı istedi. Onun o *origamik* bağlama sanatını bilmediğimden, ilk geceden beri komodinin üzerinde durup sinirimi bozan kelepçenin onu tatmin edip etmeyeceğini sordum.

Gözleri şekerleme görmüş küçük çocuk gibi parlayınca kelepçeleri aldım ve yatak başı gibi yaptırılmış ama potansiyel bir sevişme oyuncağı olduğunu düşündüğüm demir çubuklara geçirdim kollarını. Kelepçeler de doğum günlerinde hediye edilen sevimsiz pembe tüylü şeylerden değil. Bildiğimiz kelepçe! Bildiğimiz derken hiç tutuklanmadım ama bir sürü Amerikan filmi izlemişliğim var sonuçta!

Kelepçeyle bağladıktan sonra ne yapmam gerektiğini düşünürken ona tokat atmamı istedi. Gönlü olsun diye yanağını okşayıverdim ama, "Daha sert!" diye bağırmaya başladı. Ben saçmalama dercesine bakınca daha yüksek bir tondan "Daha sert!" diye bağırdı.

"Daha sert, daha sert!" diye karşımda bağırdıkça az önce şeker görmüşe benzeyen içindeki çocuk, markette annesini "İstiyorum, istiyorum" nidalarıyla delirten bir başka çocukla yer değiştirdi.

Çocuğum eli kolu bağlı bir şekilde dayak yemek için yalvarırken ben Cenk'e kilitlenip iç hesaplaşmalarıma geri döndüm. Neden dedim kendi kendime, bir tane daha çocuk alıp büyüteyim? Evet, sürekli itilip kakılmaktan dayak yemekten geçtim, seversem belki onun bu zevklerine katlanabilirim onu henüz bilmiyorum ama galiba bilmek de istemiyorum. Neden böyle şeylere katlanmam gerekiyor ki? Dünyada büyümüş, eliyle kendi çatalını tutabilen, iş konusunda bana danışmayacak, kendi hayatını döndürdüğü gibi bana da güçlü bir destek olabilecek bir erkek yok mu yani? Vardır olmasına da yaş olarak fazlasıyla yanlış limanlarda dolaştığımı hissedip geri çekildim.

Geri çekildim derken, yatağın ucuna geçtim. "Cenk bu yaşananlardan hiç hoşlanmadım, seni çözeyim de bu konu kapansın, ben devam edemeyeceğim" dedim.

O anda az önce Spartalı gibi hiddetle "Daha sert!" diye haykıran adam gitmiş yerine Sponge Bob'daki Patrick gibi yumuşak bir tip gelmişti. Sanırım fazlasıyla ciddi söylemişim ki ilk kez bir erkeği bu duruma düşürdüğümü görüyorum. "Ayrılalım" demeden, "Yürümüyor" demeden ayrılacağımı anlatabiliyor muyum yani. 30'larım bana bir şey daha kattı diye sevinirken bir yandan da Cenk'in söylediği yerde anahtarları bulmaya çalışıyordum. Lanet olasıca dolapta bilumum kırbaç, sinekliğe benzeyen ama popoya şaplak atmakta kullanıldığını düşündüğüm aletler, sevişirken

ağza sokulan toplar hatta vibratör bile vardı (Tövbe tövbe) ama bir türlü anahtarları bulamıyordum. Cenk de panik içinde, "Alttaki göze bak, dolabın en altına" diye sözüm ona beni hâlâ yönlendirmeye çalışıyordu ama elleri kelepçeyle yatak başına bağlı, çırılçıplak şekilde yalvaran bir erkek ne kadar seksiyse o da o kadar seksiydi.

Halının altına bakmayı bırakın, birazdan duvar kâğıtlarını sökecek kadar geniş çaplı bir arama başlatmıştım ama lanet olası anahtarları bulamadım bir türlü. Cenk üşümesin diye üzerine hafif bir şeyler örttükten sonra o hengâmede sadece sütyenimin üstünü bulduğum için yarı çıplak bir şekilde telefonuma koştum. Bizim kızlardan birini arayarak kelepçesinin anahtarını kullanıp kullanamayacağımızı sordum. Konuşma hakikaten çok salakçaydı kabul ediyorum.

- *Pınar, nasılsın?*

- *Hey, nerelerdesin sen, sesin soluğun çıkmaz oldu.*

- *Londra'daydım yeni döndüm, aslında ben seni...*

- *Evet, duydum, hem de Dillon'la dolaşmışsın, bütün ayrıntıları anlatman lazım.*

Ah anlatmaz mıyım, tabii ki, çok şekerdi, çok kibardı. Bodrum'da nasıl onu fark etmemişim anlamadım, diye Dillon'ı anlatmaya başlamıştım ki Cenk içeriden "Soracak mısın şu lanet anahtarı!" diye bağırınca kendime geldim. Böylesine anlamlı bir anda bile Dillon denince soluğumun kesilmesi bir yandan hoşuma da gitmedi değil. Neyse seks hayatının zenginliğine güvendiğim Pınar'da da şu pembe kelepçeler haricinde bir şey yokmuş, bu yüzden yine çaresiz kaldık.

Birkaç arkadaşımla daha şansımı denedim ama kimse mi kelepçe kullanmıyor yahu, ne kadar sıradan arkadaşlarım varmış, diye sinirlenmekten başka elime bir şey geçmedi.

Bu yüzden kelepçelerin aynı polis kelepçesine benzediği ayrıntısını aklımdan geçirerek, polis arkadaşım olup olmadığını düşündüm. Dikkat ettim de başım derde girse arayabileceğin bir polis arkadaşının olmaması ne kötüymüş. Bu konu hafif aslında ya daha ağırları olsa kimi arayacaktım ben. Adrien'la hâlâ uzun uzun konuşmalar yapıyoruz aslında onu

arayabilirdim ama yeni sevgilimin kolundaki kelepçeleri çıkartmak için anahtar bulması için arayamazdım sanırım onu.

Adrien'ı aramak yerine köşedeki karakola gitmeye karar verdim. Oradaki konuşma Pınar'la yaptığımdan daha komik ve gergin oldu tabii. Kime nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Olayı anlatmaya nereden başlamalıydım acaba.

"Memur Bey, ben yine 22 yaşında bir gerizekâlı buldum, herif sırtına odunu yemeden önce boşalamıyor" mu deseydim yoksa bu özele girer konuyu irdelemeye gerek yok hemen ana konuya mı girmeliydim bilmiyordum.

Gecenin bir saati söylene söylene karakola gittim. Böyle bir konuyu kime açabilirim diye etrafa şöyle bir göz gezdirdim. Allah'ım o an bir tane bile mi çekici bir polis olmaz, bari güzel bir adama anlataydım derdimi, nerede bunlar. Çok şey mi istiyorum yani derken orta yerde aptal aptal etrafa bakışımdan anlamış olacaklar ki bir polis yanıma gelerek "Siz neye bakmıştınız hanımefendi?" dedi. Bir polisin beni dürtmesiyle kendime gelince korktum tabii. Polise yalan söyleyemeyeceğimi biliyordum ama konuya nereden gireceğimi bilmiyordum.

"Şey, sizin o seksi kelepçeleriniz var ya, onların anahtarlarını nerede bulabilirim" diye hafif lolita havalarına bürüneyim dedim ama çok senaryo kafası geldi.

Adama da bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüğüm için ağzımdan "Sizin kelepçelerin yedek anahtarları bulunur mu acaba?" diyerek hafif bir gülümsemeyle olayı sevimli hale getirdim. Polis Bey tabii ki neden bahsettiğimi anlamadı. Ben de bunun üzerine onu öldüresiye şok edecek hikayemi anlattım. Polis o kadar ciddiydi ki anlattıklarıma gülmedi bile, sorduğum çok normal bir soruymuş gibi normal bir şekilde anahtarların hepsinin devlet malı olarak üstlerine zimmetli olduğunu söyledi. "Ne yapayım beyefendi, orada ölüme mi terk edeyim o zaman adamı" dedim, durumun ciddi olduğunu anlamış olacak ki bir süre beklemem gerektiğini söyleyerek bir odaya girdi. Ben de bu sırada az önce polise söylediğim "Cenk'i ölüme terk etmenin ne kadar güzel bir fikir olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Kapı açıldı ve az önceki memur bey yanında meraklı bir arkadaşını alarak dışarı çıktı. Arkadaşı dediğim amiri olmalıymış ki derdimi ona anlatmamı istediler. Ve ben bir kez daha dünyanın en saçma olayını, dünyanın en saçma şekliyle anlatmaya başladım. Bir şekilde anahtarı alacağıma inancım sonsuzdu ama ben çıkar çıkmaz arkamdan "Fahişeyi görüyor musun, herifi bağlamış, sonra da neler yapmıştır" diye dedikodu çevireceklerine emindim. İkinci memur halime acımış olacak ki nüfus cüzdanımı rehin bırakmam şartıyla anahtarı verdi. Ben de kafamda neler kurmuştum oysa, bir polis aracı evime kadar benimle gelip o gerizekâlının ellerini açacaktı. Bu kadar kolay anahtar bulacağımı bilsem "bir arkadaşımın sevgilisi" olarak anlatırdım olayı. O zaman daha rahat geliyor ya, sanki hiç anlaşılmıyormuş gibi. Olaylar hep bir arkadaşın başından geçer zaten. Bir arkadaşınızı sevgilisi aldatmıştır, sizi terk ettikten sonraki üç ay içinde sekiz erkekle çıkan orospu da sizin arkadaşınızın sevgilisidir. Hatta arkadaşınız erken boşalır, siz boşalmazsınız, maşallah!

Neyse sinirimi sizden çıkartmayayım, gerek yok. Daha eve gidip azat etmem gereken bir kölem var. Şu an evde kafayı yediğine de eminim. Benden de o kadar emin ki salak, başka bir arkadaşına haber bile verdirtmedi. Yani ben şu an eve dönmesem o yatakta kabak gibi yatacak. Bunu bilmek biraz neşemi yerine getirdi ve eve gitmeden önce bir Starbucks'a uğrayıp bir yorgunluk kahvesi içtim. Aslında içimi rahatlama kahvesi de denebilir, çünkü beş dakika sonra bizi bir arada tutan son şey olan kelepçeyi açıp Cenk'i kendi sonsuzluğuna gönderecektim. Bu kadar da olmasın efendim. Daha yaşın 22, ne yaşadın da, ne kadar seviştin de buralara getirdin olayı. Tamam arada sevişirken sertleşmeye varım ama kafa göz gireceğiz birbirimize resmen. Bunun neresi sevişmek. Bu tipler "Savaşma, seviş" lafını tamamen poposundan anlamış olmalı. Düşündükçe deliriyorum, en iyisi gidip şu aptalı çözüp, kendimi hayatın serin sularına bırakayım, derken telefonuma Dillon'dan gelen mesaj beni başka diyarlara götürüyor. Özlüyorum ben bu herifi yahu, ne olacak bilemem.

Belki bir tane daha *macchiato* içsem fena olmaz aslında...

kafamda deli sorular*

"Kafam çok karışık"

Sanırım doğduğumdan beri en çok kullandığım cümlelerden biri bu; kafam çok karışık! Vallahi söylemiş olmak için yazmıyorum. Cidden karışık.

35'ime yaklaştım, kocam olamadı!

Sevgilim olamadı!

Neye el atsam kurutuyorum gibi hissetmeye başladım.

Kimden hoşlanacağımı da bilemiyorum artık. Yaşıtlarım ununu eleyip çoktan pizza yapıp yediler ve evden çıkmıyorlar. Oysa hayat dışarıda ve ben bunu kaçırmak istemiyorum.

Benden küçükler, çok küçükler! Hepsi bilmiş bilmiş konuştuğu için olgun zannediyorsunuz ama içleri hiç de öyle değil.

***Serdar Ortaç'ın Kolayca isimli eserinden alıntıdır.**

Hepsinde ayrı bir oyunculuk hali. Hepsi kendi çapında Oscar adayı ama yardımcı erkek oyuncu dalında. Esas oğlan olmalarına çok var.

Benden büyükler desek, çok büyükler Tanrım! Hayatları yorgun argın eve gelmek ve kırk yılda bir çıkılan lüks restoran yemeklerinden oluşuyor. Benim aradığım bu da değil.

Kafam karışık işte, yoksa yok yere rahatsız eder miydim sizi. Doğruyu söylüyorum.

Hayır, bir şey değil, kafamın karışıklığı yüzünden saçma ilişkiler yaşamaya da başladım ona yanıyorum. Dedim ya kendini çok akıllı sanan bir reklamcıyla kısa bir beraberlik geçirdim mesela. Kendini pazarladığı bir ürün zannedip, insanlara kakalamaya çalışan basit bir sokak satıcısından farkı yoktu. Bir ara gay bir arkadaşımla bile yakınlaştık, anlamadığım şekilde. Hayır, canım biseksüel bile değil. Zaten biseksüel bir adamı da çok tercih etmem açıkçası. Onu kimden koruyacağını bilemez, akıl hastası

olursun herhalde. Ama onu bile denemeye hazırım yani, yokluk böyle yapıyor işte insanı.

Bir de bütün bunlar olup biterken daha önce iki kere sinirlenip sildiğim Adrien'in Facebook'taki arkadaşlık talebi de olaya tuz biber ekti. Beyin olarak şahtım şahbaz oldum diyebilirim. Birkaç gün bekletip sonra kabul ettim, ki beni o dönecek diye kapıda bekleyen bir piliç sanmasın.

Adrien olayından da sonra kafam karışık bir şekilde gezmeye-tozmaya devam ettim. Her teklife açık bir şekilde. Ajanstaki canavar Uzay'ın arkadaşı, bir diğer "güzel ama gay adam" Jamal'la takıldığımız gecelerden birinde, alkol henüz canımıza okumamışken onun devasa arkadaş grubuyla buluştuk. Devasa diyorum çünkü moda editörlüğü yapan Jamal (tabii ki asıl adı Cemal ama havalı olsun diye Jamal dedirtiyordu kendisine) manken arkadaşlarıyla buluştuk. Kendimi *Güliver Devler Ülkesinde*'nin bir karesinde hissettim ama renk vermedim. Yanlarına yaklaştığımız süre içinde masada oturdukları için sadece güzelliklerini sorun ettim ama yaklaştıkça bize merhaba demek için hepsi birden ayağa kalktı ve ben neredeyse can havliyle "Üzerime basmayın sakın!" diye çığlık atarak kaçacaktım yanlarından. Haksız rekabet bu yahu, insan bu kadar da güzel olmamalı. Kadını-erkeği gerçekten güzel bu model ırkının. Hani göğüs hizama kadar olan bacak boylarına mı sinir olayım, bir gram yağ olmayan karnına mı yoksa kusursuz yüz hatlarına mı? İçimden aman bir insan bu kadar da güzel olmaz ki diye düşünüp, onların normal değil, biyonik olduklarına karar verdim ve rahatladım.

Bu kadar güzel insanlarla birlikte olmanın saçma bir tarafı var, o da doğaüstü yaratıklar olduklarını bildiğiniz için hiçbirine kılını kıpırdatma hissiyatı beslemedim mesela. Beynim "nasıl olsa gerçek değiller" diye bir savunma mekanizması kurmuş olmalı ki, bana yüz vermeyeceklerini direkt olarak kabul edip kenara çekildim. Tabii ki hepsi yabancı manken oldukları için bir sıcak davranıyorlar. İlk kez bir yabancıyla karşılaşıyor olsam, "aha kesin beni götürecek" diye düşünürdüm ama işin eğlence olduğu apaçık ortada, bozmadan devam ettim eğlenceme. Boy ortalaması 1.85 cm olan bir çemberin içinde dans etmek bir yandan iyi olsa da ilerleyen zamanla külfet olmaya başladı. Çünkü etraftakilerin ilk önce kıskançlıkla başlayan bakışlarının, bu herifler bu saçma kadınla mı yatacak Allah aşkına fikrine dönüştüğünü fark ettim.

Gecenin sonunda Jamal, manken grubundan en seksi olan Thomas'ı da alarak bana geldi. Aklınıza hemen seks gelmesin, kız kıza oturduk salonumda. Bir ara içkinin rahatlığıyla birbirimize popo göstermece bile oynadık. Çok fena ki Thomas kazandı. Ben onun biçimli poposunu da gördükten sonra bu kadar güzel, bu kadar seksi bir adamın nasıl olur da gay olur diye düşünerek geçirdim gecenin geri kalanını. Herif cidden çok seksiydi yahu. Hani adam o kadar güzel ki, gece boyu onunla takılmak bile iyi geldi, o derece. Hele ses tonu karşısında Engin Altan Düzyatan halt etmiş, direkt titretiyor, başka bir şeye ihtiyacınız yok. Neyse 35 yaşına yaklaşan bir kadın olduğum için çocuklara iyi geceler dileyip odama çekildim. Tabii ki rüyamda Thomas'ı görecektim belki ama olsun, sabah kalktığımda bir daha iç geçirip işe öyle giderim diye düşündüm.

Ertesi sabah uyandığımda saatin 13.05 olduğunu fark edip yatak odasında kriz geçirdim. Hemen şirkettekileri arayıp çok kötü hastalandığıma dair güzellemeler yaptım. Uzun uzun anlatmama gerek yok, bildiğiniz, hali hazırda sizin de kullandığınız cümleler işte. Neyse patronu bir kenara bırakıp aşağı indim. Güzel gecenin gereksiz hararetini kesmek için ağzımı su bidonuna dayayıp hiç çekmemeyi düşünerek mutfağa dalıverdim. Bu arada evdeki sessizliği bozmamaya çalışıyor, uyuyan güzelleri uyandırmamak için parmaklarımın ucunda yürümeyi de ihmal etmedim. Mutfağa yaklaştıkça su pompasından sesler geldiğini duyup aynı dertten muzdarip olanın Jamal mi, Thomas mı olduğunu anlamak üzere kafamı uzattım ki ilk fark ettiğim Thomas'ın poposu oldu. Hani öyle tatlı bir açıyla eğilmiş ve su pompalıyordu ki, en gıcık TV jürisi bir araya gelse, ona 10 puan vermek için birbirlerini yerlerdi.

Pencerenin tam dibinde duran su bidonu bu sayede sabah güneşinin Thomas'ı iyice aydınlatmasını sağlıyor ve böylece görüntü yönetmeni tarafından da çok başarılı bir ışık yapılmış oluyordu. Tabii ki her güzel şeyin sonu var ve Thomas elindeki bardağı su ile doldurmayı bitirip doğruldu. O sırada evde boş şişe-vazo namına ne varsa Thomas'ın eline tutuşturmak ve onları da doldurmasını istemek geçti içimden ama yapmadım. *"Allah'ım bitmesin, bitmesin bu rüya, sonunda evlilik olsun ne olur uyandırma"*ydı ama maalesef bitti.

Suyu pompalaması bitince arkasını dönen Thomas tabii ki beni fark etti ve ben de o büyüden uyanınca onun poposunu gördüğüme göre çıplak

olduğunu idrak ettim ve bozuntuya vermeden gülümsedim. O ise çıplaklığından ötürü sadece ufak bir "Sorry" attı ortalığa, böyle uyuduğunu ve çok susadığını söyledi. O sırada "ne olacak canım, ben zaten hep böyle dolaşıyorum evde" diye sabahlığımın önünü çözüp çırılçıplak bir şekilde salonda takılmak istedim ama yapamadım tabii. Birlikte bir güzel salona geçtik. O gece boyu uyuduğu koltuğa geri döndü, üstünü yarım yamalak örttü. Ölümcül baklavaları ve kasık kılları gözükecek şekilde koltuğa oturdu.

Ne saçma değil mi, adamın pornosu olsa dilim dışarıda izleyeceğim ama evimde çırılçıplak dolaşmasını bir türlü idrak edemiyorum. Felek sana da güldü kızım sonunda diye sevinip üstüne atlamayı düşündüm ama hiç romantik olmaz diye geri çektim kendimi. Aslında geri bile çekemedim, beynim bloke oldu galiba. Tenis maçında düşüp bacağımı sakatladığımda kullanılan soğutucu spreyi tüm beynime sıkmış olmalılar ki, konuşacak konu da bulamadım çocukla. En sonunda "Sabahları böyle oluyorum işte, zor ayılıyorum" gibisinden bir saçmalık attım ortaya. Thomas da "Ayılmana yardımcı olacak bir şey yapabilir miyim?" diye gülerek sordu. Ben konuyu anlamazlıktan gelip şakacı şey seni diye çocuk sever gibi gülümsedim. Ama o tek hareketiyle bacağını aralayıp minik arkadaşımızın salkım saçak aramıza katılmasına neden olunca, işin ciddiyetine vardım.

Bir tarafım adam gay yahu, seninle işi yok, belki de göstermekten hoşlanıyordur diye düşünse de diğer taraftan bacak arasından sallanan şeyin çekiciliği beni benden aldı. Ve esprilerle dolu konuşmamıza "O da uyanamadı galiba" diye penisini göstererek devam ettim. Demez olaydım. Ondan bahsettiğimiz anlayan ufaklık bana doğru yönelmeye başladı. O an artık hayal ettiğim şeye çok yaklaştığımı anladım. Thomas bir hamleyle beni kendine çekerek öpmeye başladı, diğer eliyle de popomu okşuyor iyice gaz veriyordu. Bir an içimden Jamal'ın kanepenin arkasında çıkacağını ve "Nasıl kandırdık" seni ama diyeceği anı bekleyecek kadar olaya inanmıyordum. Ben bir seks ilahıyla yatıyordum yahu, komşular yetişin!

Aramızdaki sıvı alışverişi bitip, terden ölür bir şekilde koltuğa yayılınca yattığım en güzel adam ödülünü vermek üzere Thomas'a döndüm. Dünyanın en seksi dudakları, dünyanın en güzel burnu ve dünyanın en anlamlı gözleri yatağımdaydı ve ben sevinçten ve şaşkınlıktan kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Yanlış anlaşılmasın, ilk kez manken

güzelliğinde biriyle yatmıyorum, bütün sevgililerim ortalama bir manken güzelliğinde olmuştur zaten, standardımı hiç düşürmedim. Ama onlar manken güzelliğindeyse bu adamdan da pekâlâ bir Yunan Tanrısı çıkabilirdi.

Bu durumu kullanarak "gay'leri döndüren kadın" olarak anılıp anılmayacağımı düşündüm biraz. Havalı olabilirdi belki ama bu kadar güzel bir adamın sevgilisi olmakla uğraşamayacağımı düşündüm. Nereye giderse gitsin herkesin ağzının suyunun aka aka baktığı bir adamın yanında dolaşmaktan rahatsız olmaz mısınız siz de? Hayır, canım, kendimi onun yanında lağım faresi gibi ezik hissetmiyorum, konu o değil. Sadece ortamdaki bütün adam ve kadınların sevgilinize vermeye hazır olarak beklemesi gün gelip sıkıcı olabilir sanırım. Bununla yaşanır mı acaba diye kendime sorduğumda yine hayaller kurduğumu fark edip kendime geldim. Zaten ben gelmesem Thomas getirecekti sanırım, çünkü ayağa kalkıp gitmesi gerektiğini, erkek arkadaşının onu vurabileceğini söylerken yavru bir köpek gibi savunmasız görünüyordu.

Çaresiz erkek... Bir erkekte en katlanamadığım konu. Thomas'ın da bu halini görünce bütün zevkim içime kaçtı ve adamı apar topar yolladım.

Nasıl olsa evde kalacağım, bari keyif yapayım diye olan biten dedikoduları almak üzere Facebook'u açtım. Bir baktım Dillon da Adrien de online. Hangisine sarksam acaba diye düşünerek bir beş dakika daha geçirip ikisine de selam attım.

Tabii ki önce Dillon'a...

görevimiz sevişmek!

Bir gün işe gitmemenin cezasını iki hafta sonra hafta sonu Milano'daki bir müşterimizin davetine katılmak zorunda bırakılarak ödedim. Şu an bu satırları okurken "Vay be, karıya bak ne şanslı!" diye içinizden geçiriyor olabilirsiniz ama ben bu iş seyahatlerinden bir şey anlamıyorum ki. Prezantasyon hazırla, sunumunu yap, müşteriyi etkilemeye çalış, seksi davran, birileriyle kesiş derken nasıl geçtiğini bile anlamıyorum gezinin. Bu konudaki ruhiyatımı bilen arkadaşım Nihan, o sırada Milano'da Erkek Moda Haftası defilelerinin de olduğunu öğrenince, eğer gideceksem onu da götürmem gerektiğini söyledi. Biz de bilet saatini biraz erkene çekerek ortak bir yolculuğa adım attık.

İş icabı yurtdışına gidişlerimin beni yıprattığını Milano seyahatinde anlamış oldum. Canım şirketim yine sinirlerim tepeme çıkmasın diye merkezi bir yerde, Boscolo Oteli'nde yer ayırttığı halde, "Eşyalarını odaya bırakır bırakmaz şehri yaşamaya koşan kadın"ın beni terk ettiğini işte o an anladım. Alışveriş cenneti Via Della Spiga'ya üç dakikalık uzaklıkta olmama rağmen, 100 metre ötede Dolce & Gabbana, Miu Miu ve Jil Sander dolu bir sokak olduğu halde odada kalmak biraz dinlenmek istedim. Konuya dayanamayan beynim nice sonra Milano'da olduğumu ve belki de bir İtalyan prensiyle karşılaşabileceğimin sinyallerini verdi. O an ayağıma babetlerimi geçirip başladım şehri gezmeye.

Gecesinde ise Nihan'ın eski arkadaşı Tuğçe'yle buluşup avlanmaya çıktık. İlk önce, onlarca yakışıklı İtalyan'ın olduğu bir ev partisi... Orada sırasıyla Massimo, Paolo, Vincente tarafından ablukaya alındım ama hepsinden de kurtulmayı bildim. Çünkü madem İtalya'dayım büyük av peşinde olmalıydım! Ama yine de bu kadar ilgiye kendimi bir Kylie Minogue klibinde hayal edebilirdim. Öyle bir kalabalık ki, hepsi birlikte rahatlıkla Kylie'ye cast olabilirlerdi. Bu güzel grup hep birlikte Milano'nun gözbebeği ikili D&G'nın restoranı Gold'a gittik. Aman tanrım. Hiç bu kadar güzel ve şık erkeği bir arada görmemiştim. Tanrı neden İtalyan erkeklerini kilo almaz bir yapıda yaratmış onu da anlamış değilim. Bütün ülke gym manyağı da olmaz, bizim kalçalar gibi onların da ince yapıları sanırım genetik. Konuya "kalçalarla" giriş yaptığım iyi oldu çünkü bizim sevimli

ikili Dolce ve Gabanna'nın restoranının yemeklerinin tadına fazlasıyla varmak istemedim.

Hem kafaya taktım, bu gece sevişeceğim. En olmadı odaya dönüp İtalyan partner sitelerine üye olmayı deneyeceğim ama sevişeceğim! En en olmadı oda servisine çilek ve krema siparişi verip, gelen çocuğa para teklif edeceğim falan. Bu durumdayım yani. Tuhaf bir şeymiş gibi algılamayın lütfen, size de bu tip ateş basması durumu olmuyor mu? Herkesin seksi gelmeye başladığı günler yaşamıyor musunuz? Asla katlanamadığım taksi şoförleriyle uzun sohbete girme, hoşgörünün dozunu kaçırma başınıza gelmedi mi? Hele o günler evdeki damacana suyun bitme gününe denk geldiyse, ondan korkuyorum mesela. Bir gün bu kafadayken başım derde girecek filan ya neyse.

İşte Allah'tan o günlerde doğal Kylie Minogue klip seti olan Milano'dayım. Tabii çevremde 50 erkek varsa kafadan 35'ini "gay" diyerek eliyorum. Ama sonradan İngiliz ve İtalyan erkeklerinin çoğunun biraz içince gay gibi göründüğünü hatırlayıp o elediğim 35'i de konuya dahil ediyorum. Ben masada margaritamla oynar, "Hangisini seçsem acaba?" diye düşünürken kapıdan o giriyor. Ay, hazır kitabın sonuna da geliyoruz kapıdan evleneceğim adam girse ne güzel olur değil mi? Ama mutlu hikâyeleri kimsenin sevmediğini biliyorum. Romeo ve Juliet'in evli, iki çocuklu versiyonu olsa satar mıydı sizce? Olaya istediğin kadar entrika kat, Romeo'yu kanser, Juliet'i kör yap yine de çalışmaz! Tanrı bizim hayatımızı da böyle güllük gülistanlık yapmıyor, sıkılmayalım diye herhalde.

Neyse, kapıdan kimin geldiğini merak ettiğinizi biliyorum, zira görünce ağzımdaki içkiyi karşımda hiç tanımadığım birine püskürtecek kadar dibim düştü diyebilirim. Allah'tan küçük bir yudum almıştım da, ceketine kustuğum adam sinirlenmedi. Sinirlenmek yerine "İyi misiniz?" diye sorunca bana, diğer kozmik yakışıklıyı devredip ceketine kustuğum adama yöneliverdim. Kozmik yakışıklıların kozmik dertleri olur diye düşünerek sonradan adının Massimo olduğunu öğrendiğim, seksi İtalyan-İngilizce'siyle gecemi aydınlatan bu adamla konuşmaya başladım. Bana kendi hayatını anlatmaya başlamıştı ki, "Bak," dedim, "Zaten tanışıp *date* yapacak kadar vaktimiz yok; yarın gece de buradayım, sonrasında gidiyorum. Yarın gece bir davete katılacağım için görüşemememiz muhtemel. Bu yüzden nerede çalıştığın, neden broker'lık yaptığın gibi

gereksiz bahaneleri geç de gecemizin keyfini çıkaralım!" Ben bunu söyleyince ateş basan Massimo kravatını gevşetti ve benimle daha bir ilgili konuşmaya başladı. Sanırım adamın gözünde kendime güvenim sayesinde bir tanrıça haline gelmiştim. Yıllar yıllar önce ünlü bir basketbolcu beni evine attığında, kapıdan girer girmez koltuğuna oturup fermuarını açmış, çıkan sürprizi işaret ederek "Yala!" demişti, ne alakaysa bu durumu hatırladım. İnsan bir içki koyar, bir bir şey yapar, bu kadar çabuk olur mu böyle şeyler yahu diye düşünüp adama paye vermemek adına dediğini yapmamıştım ama manzara o kadar güzeldi ki, tadına bakmadığım için hâlâ kendimi kötü hissederim. Geçmişe bakıp da burnumu sızlatan şeylerden biridir. Neyse özgüven patlaması ilerinin zafer getirdiğini bu şekilde öğrenmiş olup Massimo'yu bir gecelik kendime hediye etmeyi başardım.

Yakındaki otel odama gidince beni yatağa yatırdı ve romantik bir şekilde öpmeye, diğer eliyle de cidden romantik bir şekilde vücudumu okşamaya başladı. Mini elbisemin eteğinden elini soktuğunda bile çok romantikti doğrusu. Vücudumu kontrabas okşar gibi okşuyordu ama ben kendimi keman gibi hissediyordum doğrusu, bir alete benzeyeceksem en küçüğüne ve şirinine benzemeliyim, en kocamanına değil.

Ne zamandır istediğim vanilya tadındaki sevişmeyi Massimo'yla yaşadıktan sonra adam (sanırım) yaşından ben de yol yorgunu olmamdan dolayı uyuyakaldık gitti. Her şeyden o kadar yorgundum ki, yanımda uyumasına itiraz edecek halim bile kalmamıştı.

Uyanınca da iki öpücükle onu yollayıp kahvaltı salonuna indim. Pazar sabahı kahvaltıya takım elbiseleri, ipek kravatları ve süveterleriyle katılan 25 yaşında adamlar var yahu. Şehir bir tuhaf. Kadınlar da Hollywood filmlerinde operaya gider gibi hazırlanan aktrisler gibi şehrin her yanında. Bense aynı kahvaltı salonuna üç bantlı Adidas eşofmanımla inmiş yönümü bulmaya çalışıyorum. Belli ki kahvaltı salonuna gelen herkesin erken kalkıp hazırlanacak vakti olmuş ama benim olmadı. Çünkü fena halde akşamdan kalmayım.

Sanırım kahvaltı salonundaki herkes dün gece uykusunu almak üzere normal saatte yatmış ama ben yatamadım. Çünkü bir gece önce şehrin en güzel otellerinden biri olan Principe di Savoia'da moda haftasının geleneksel partilerinden birinde espressolu martinimi içmekle meşguldüm. Massimo'nun üzerine kusmadan gittiğimiz bu mekânda defilelerin bir günü

daha bitmiş, tüm mankenler- fotoğrafçılar rahatlamış, dünyanın dört bir yanından gelen basın ve özel konuklarla birlikte eğleniyordu. Defilesi biten mankenlerin ortama yaydığı "nasıl olsa işim bitti, bu gece birini indirmeden Milano'dan dönmem" enerjisi kulübün her yerini etkilemişti tabii. Saatler ilerleyince de ikili kümelerin sayısında bir artış oldu.

Bir düşünün ama fırsat ayağınıza kadar gelmiş, çünkü misafirlerin hemen hepsi aynı otelde kalıyor. Yani birini tavlayıp asansöre binmeniz mutluluğa giden kısa yol için yeterli. Bu yüzden millet daha da rahat, geceki partnerini aramak için ortalıkta dolanıyor. Herkesin Milano havasına uygun olarak çok şık ve çok güzel olduğunu bilmem söylememe gerek var mı? Artık kime bakacağınızı bilemeyip yoruluyorsunuz, durum bundan ibaret.

Gecenin ilerleyen saatlerinde otel lobisinde prezervatif bulunmadığı için "Dostum prezervatifin olabilir mi?" diye sorular havalarda uçmaya başladı. Kimileri de "Bu benim sorunum değil, o düşünseydi" diyerek suçu üzerinden atmaya çalışıyor. Bizim grubun ana konusu da bir anda prezervatif oluyor çıkıyor. Kimi "Keşke fazla prezervatif getirseydik, o zaman değerimiz artardı" diye espriler yaparken kimi de prezervatifsiz seks üzerine kötü espriler döndürdü, onları buraya almama gerek yok.

Çok insani bir sorun, farklı ülkelerden gelen eğlence delegeleri tarafından masaya yatırıldı. "Prezervatif sorumluluğu kime aittir?" diye bir soru atılınca ortaya, her kafadan bir ses çıktı tabii ki. Kadınlar, "Bizim hazırlanmamız çok uzun sürüyor, bir de prezervatif mi düşüneceğiz" kartını ortaya sürdüler. Erkekler ise "Prezervatifsiz sevişmenin bedelini kadınlar daha pahalı ödeyebilir, kendi ülkene mikro bir bebekle dönmek ister misin" savunmasını yaptı.

Sonuçta sadece yanlarında prezervatifi yok diye birçok çift odaya mutsuz döndü. Sabaha kadar açık eczane aramaya çıkanlar ya da sabah marketlerin açılmasını bekleyenler oldu mu bilmiyorum. O kadarına dikkat etmedim. Çünkü çantama attığım 10'lu paket hiç açılmamış prezervatif kutusunun beni bu kadar değerli yapabileceğini o geceye kadar düşünmemiştim doğrusu.

Bu kadar seks muhabbetinden sonra sabah gözümü açtığımda ruhuma iyi gelecek bir şeyler yapmak istedim ve kahvaltıdan sonra hemen dibimizdeki Duomo Kilisesi'ne gittim. İçerideki pazar ayinine kendimi kaptırıp, hadi ben

de bir mum yakayım dedim. En uzununa 1 Euro ödeyip mumu yerleştirdim. Bu anlar da tuhaftır değil mi? Sanki Tanrı seni ibadethanelerde başka yerlerde olduğundan daha iyi duyuyormuş gibi, içinde onunla konuşma hissi uyanır ya, başladım konuşmaya Tanrımla. "Milano'dayım Tanrım, her şey yolunda, bana güzel bir hayat verdin, her şeyi tadabiliyorum derken bir anda omzumdaki meleklerden kötü olanı ayaklanıp "Neresi iyi be, para pul yerinde de yalnızsın kızıııımm!" diye patlattı suratıma. Evet dedim kimi kandırıyorum, ben gerçekten yalnızım, olacak şey mi bu?

Sonra meleklerimin iyi olanı devreye girdi, her zaman iyilik kazanır misali. Belki de yalnız değil de tek başınayım; yani bir süre böyle olmam gerekiyor da olabilir. Kendime vakit ayırmam, ideallerime yönelmem konusunda bir sevgili ayak bağı olabiliyor zaten. Son yaşadığım aptal ilişkilere bakalım mesela. Bana sadece kötü seks deneyimleri ve 35 yaş bunalımına sokacak nedenler verdi, hepsi bu. Oysa bu hayatın bana sunduğu değerlerin kıymetini bilmeden daha ne kadar yaşayacaktım? Daha ne kadar burnumun dikine gidip "beyaz atlı prens"imi bekleyecek ve aşkın Jennifer Aniston filmlerindeki gibi olanını arayacaktım? O an kilisede olmamın da verdiği etkiyle sanırım kimsenin görmediği ama benim orada olduğuna emin olduğum "L" harfinin alnımda yanıp sönmeye başladığını fark ettim. Birçok şeyi kazanıyor gibi dursam da aşk konusunda *loser* (Kaybeden) olmam alın yazım mıydı yoksa?

Bunun üzerine artık birinde karar kılmak gerektiğini anlayıp Dillon'ı aradım. Öyle ya, Adrien'in daha kendini bulmasına, yetişkin bir herif olmasına çok var. Onu bekleyerek hayatımı riske atamazdım. Zira ben beklesem yumurtalarım beklemeyecek, bari yuvam olsun diye Dillon'ı aradım. Gözyaşları içinde onu çok özlediğimi, onun her zaman haklı olduğunu ve onunla yaşamak için Londra'ya gelmek istediğimi söyledim. Bir kilisede kalbimin sesini dinlemiş ve kendimi Dillon'a yamarken bulmuştum. İnanılmaz bir şekilde Dillon da ağlamaya başladı. Onu ilk tanıdığımda da ağlıyordu şimdi de. Umarım her tartışmamızda "Affet beni sevgilim" diye ağlamaya başlamaz diye düşünerek, onunla beraber telefonda salya sümük ağlamaya başladım. Yine telefonumla yurtdışını aradığımdan içimi korku kaplamayan anlardan biriydi. Gitsin kontörler gelsin aşk.

Ben bunu hak mı ettim, yoksa seçtim mi bilmiyorum...

son karar

Milano işleri bitince koşar adım evime geri döndüm. Üç gün içinde İspanyol bir kiracı buldum. İyi para ödemedi ama adam yakışıklıydı ne yapayım, kabul ettim. Bana yaramasa bile apartmanın diğer ilişki yolu bekleyen kızlarına yarar!

Daha sonra arkadaşlarıma konuyu Salomanje'deki bir basın toplantısıyla anlatarak, fal taşı gibi açılan gözlerden iyi bir şey yaptığımı düşünmeye başladım. İçlerinden biri peki Adrien'e ne olacak dediği anda, konuyu duyunca beyefendinin neler yapacağını düşünmeye başladım. Atlayıp Londra'ya gelip *Love Actually* sahnesi yaşatır mıydı acaba bana? Hiç sanmıyorum, onun yüksek libidosuna daha genç bir nemfomanın iyi geleceğini düşünüp yaptığım kararın arkasında durdum. Ama yine de bir gece öncesinde Facebook'a "Move to London" yazarak ona haber gitmesini çabuklaştırdım. Öyle ya Facebook'ta ondan haber alabilmek adına tuttuğum birkaç sıkıcı arkadaşı zevkle bu dedikoduyu ona yetiştirecektir. Eşek değilse bir şeyler söyler herhalde değil mi?

Neyse ki o gece ses çıkmadı, ben de rahatça eşyalarımı toparlayıp bavulumu hazırladım. Yeni hayatıma çok mütevazı bir şekilde altı koca bavulla gidiyordum. Bir kadın için altı bavul nedir ki, elimin kiri. Uzun kırmızı efsanevi Diane von Furstenberg kıyafetime sadece bir bavula sığdırabildiğim düşünülürse altı bavulun yerleşmeye giden biri için ne kadar az olduğu kabul edilir bence. Gündelik eşyalarımı oradan almak istedim, yeni bir hayat ya, buradan tabak-çanak taşıyacak halim yok. Sadece kıyafetler benim için yeterli. Eski fotoğrafları da küçük bir USB'yle taşıyorum. Romantik fotoğraflarımın olduğu bir kutum bile yok çünkü artık fotoğraf bastıranların yaşının ortaya çıktığı bir dönemdeyiz.

Aldım altı bavulumu da yanıma havaalanına doğru sürmeye başladım. Arabamı ablama bırakacağım ama iş için yurtdışında olduğundan beni yolcu etmeye gelemedi. Ben de "Gideceğim tek yer Heathrow Havaalanı" diye Twitter'a yazarak Atatürk Havaalanı'na geldim.

Daha önce beni zevkle oraya buraya gönderen bu mekân şimdi de kaderimi değiştirirken yanımda olan tek varlık aynı zamanda. Tamam, ülkeyi terk ediyorum diye gazeteye ilan vermedim belki ama yine de birçok

arkadaşım konuya hakimdi, gelip beni yolcu edebilirlerdi diye düşündüm. Yok pazar günü gidilir miymiş, keşke başka bir güne bilet alsaymışım. Herkesten duyduğum laflar neredeyse aynı. Ulan, ben kendi tarihimi değiştirecek önemli bir karar alıyorum ve pılımı pırtımı toplayıp ülkeden gidiyorum, hayatım boyunca her bokuma karışan arkadaşlarım bu sefer gününü beğenmiyorlar. Pazar günü yapacakları kahvaltılarını feda edip benimle gelmektense, o hiç kapanmayan çenelerini son bir kez daha kullanıyorlar. Aslında son bir kez demem de hata, bence Londra'ya gittiğimde kesinlikle beni yalnız bırakmayıp bu sefer de Dillon'la ilişkimin fotoğraflarından karakter tahlili yapacaklar. Yine sinirim bozulacak tabii ki ama hiç umurumda değil. Çünkü artık sinirim bozulsa da İngilizce bozulacak, canım yansa da İngilizce yanacak. Evet, yabancı sevgililerim oldu tabii ki ama o konu çok ayrı tahmin edersiniz. Gidip yurtdışında yaşamakla, kendi çöplüğüne bir yabancıyı almak ayrı şeyler. Bu sefer yabancı olma sırası bende, ülkenin resmi dilini hatalı konuşarak sempatik olma sırası bende! Hoş Dillon'ın bütün arkadaşlarını tanıyor sayılırım. Bu saçma işin bana kattığı en güzel şey de bu oldu zaten. Londra'ya gide gele paralel bir hayat yarattım kendime ve şimdi herkesi burada bırakıp diğer evrendeki hayatıma geçiş yapıyorum.

Herkesi bırakıp... En başta da tutarsız, fütursuz, kendinden başka kimseyi düşünmeyen Adrien'ı burada bırakacağım. İşe bak ya, burası benim ülkem ama herif benden daha rahat yaşayıp, daha çok sevilebiliyor. Eminim Adrien bu ülkeden gitse havaalanına özel ring seferleri gönderirler, içerideki Starbucks'ta kokteyl verirlerdi. Böyle bir sevgi yok. Bir de "Sevgililerin içinde en çok Adrien'ı seviyoruz" baskısını sokmuyorlar mı gözümün içine bakarak, ona da dayanamıyorum. Sanki ben istedim ayrılığı. Sanki Adrien peşimden ayrılmıyor da ben istemiyorum birleşmeyi. Sanki bana evlenme teklifi etti de ben Dillon'ı seçtim, "Aa valla olmaz, bir Fransız'la evleneceğime Amerikalı bir İngiliz'le evlenirim, çünkü hayatımın sonuna kadar kruvasan yemektense çay içmeyi tercih ederim dedim. Demedim tabii. Adrien de bir şey demedi zaten, gideceğimi duyduğuna eminim ama aramadı bile. Ben de giderim tabii Dillon'a, Londra'ya. Kennington'da bir evimiz olur, ilk kızımızın adı da London olur. Evet biraz ünlü kafası bu ama ne yapayım, bu saatten sonra hayallerle değil, reellerle yaşamak istiyorum.

THY görevlisine pasaportumu vererek gururla, "Londra" dedim. Tanrım, belki de hayatımda ilk kez dönüş biletim yok, ben bile şaşkınım. Görevli kız, dönüş ne zaman diye sorunca, "Umarım hiçbir zaman" diyerek olayın rengini belli ettim. Kız da konuyu fazla uzatmayarak bavullarımı aldı, biletimi de elime vererek beni gönderdi. İşte o anda bir tedirginlik sardı içimi. Evi toplarken eşyalarımı dağıtırken, kiracı bulurken filan değil de bavullarım benden önce Londra'ya doğru yola çıkınca başladı heyecan. Tam "Dillon'la nasıl olacak acaba?"yla "Adrien cidden arayıp iyi yolculuklar dilemeyecek mi?" konuları arasında hangisini düşüneceğime karar vermek üzereydim ki telefonum çaldı ve bir de baktım o, Adrien!

Çok uzatmadan açtım telefonu tabii, "Neredesin şimdi?" diyen, telaşlı hafif sinirli bir Adrien'la karşılaştım o an. Cinayetten yargılandığı polise ifade veren bir sanık korkaklığında, "Havaalanındayım" diyebildim sadece. "Beni görmeden bir yere uçma tamam mı, yarım saate oradayım" dedi ve benim cevabımı bile beklemeden telefonu kapattı. Ben ise havaalanının ortasında güleyim mi ağlayayım mı anlayamadığım bir durumda kalıverdim öylece! Bir on saniye sonra uçağa binmek için en korkunç eşofmanlarımın üzerimde olduğunu ve doğru düzgün makyaj malzememin bile yanımda olmadığını hatırlayarak irkildim. Dün gece kendi kendime aldığım saçma sapan kararlarımdan biri de Dillon'a karşı nasılsam öyle davranacağım konusuydu. Uçağa mı biniyorum; sırf o beni beğensin diye giyeceğim ama yol boyu çekiştire çekiştire bir hal olacağım rahatsız eteğimi giymeyecek, yukarıda nefes almamı engelleyen plastik makyajımı yapmayacaktım. Artık birinin de beni olduğum gibi sevmesini istiyordum. Nefesim kokuyorsa koksun, saçım dağınıksa elleriyle düzeltsin yeter!

Ama bu Adrien yahu, bu kararı ondan önce almıştım bu yüzden sayılmaz, kendime çeki düzen vermem lazım! Koşar adım bavullarımı verdiğim görevlinin yanına gittim ve acil bir durum olduğunu bavullarıma ulaşmam gerektiğini söyledim. Sanki az önce dönüş bileti olmadığı için hava atan cool kadın ben değilmişim gibi görevliye bavullarımı bulması için yalvarmaya başladım. Kadın bavul bulmanın çok zor bir iş olduğunu, bunun için beklemem gerektiğini söylediğinde "Ama benim vaktim yok!" diye öyle bir içten haykırdım ki kadın telsizden arkadaşlarını arayarak bavulumun numaralarını geçerek işi hızlandırdı ve beni de aşağı kattaki bavulların yüklemeye alındığı bölüme gönderdi. Orada derdimi anlattığım bir başka görevliyle beraber bavullarıma bakınmaya başladık. Allah'tan

McQueen'in elinden çıkma Samsonite bebeklerimin üzerine farklı renklerde *"Don't touch that's mine!"* (Dokunmayın, o benim!) yazılı bir plaket sallandığı için uzaktan fark ettim. Sevinç çığlığı atarak bavullarımdan birini kaptım ve ortalık yerde açıp içinden şu ana uygun bir kıyafet seçmeye çalıştım. Çalışanlar da sanki bavullarımın içinde canlı bir şey unutmuşum da, oksijensizlikten boğulacak sanmışlar, bu yüzden bana karşı daha nazik olmuşlar. Fark etmez, işime yaradı mı yaradı! O an bana bakanların neler hissettiğini çok da merak etmiyordum aslında, önemli olan kıyafeti seçmek ve tuvalete gidip giyinmekti. O yüzden ortalık yerde bavulumdan çıkardığım elbiseleri üzerime tutarken o an bana bakan yer görevlilerin yüzlerinin aldığı ifadeyi fark etmedim bile. Bir kadın ne olursa olsun kadındır, bizim öyle "acil durum" mekanizmamız yok, Adrien'ın yaklaşık 10 dakika sonra gelecek olmasının bünyemde yarattığı herhangi bir farklılık yok ki. Kıyafet seçmek önemli bir şey, buna bir çırpıda karar veremem. Küçükken ev harp meydanı gibi dağıtılmış, annem ve yardımcısı Fatma Abla tarafından temizlenirken bile boş bir ayna bulur süslenirdim. Annem de bu halimi görüp "Köy yanar, kahpe taranır!" derdi de önemsemezdim bile, şimdi de değişen bir şey yok ki.

Bu yüzden mavi dar jean'imi buluyorum ama üstüne bir şey seçerken zorlanıyorum açıkçası. En sonunda orasının benim yatak odam olmadığını hatırlayıp en dar jean'imin üzerine giyebileceğim en şık alternatif olarak içimi gösteren incelikte bir trikoyu seçerek tuvalete gittim. Hemen giyinip ayna karşında makyajımı yapmaya başladım.

Baz olarak açık bir fondöten sürmeye vaktim var mı diye 10 saniye kadar düşünüp, sadece göz makyajı ve ufak bir parlatıcıyla işimi bitirme kararı aldım. Gözlerimi boyamak için uygun farı bulduğumda o an aynadaki suretimin bana bir başka gözle baktığını fark ettim. O öyle bakınca, kendime gelip sakin olmayı denedim. Evet, Adrien geliyordu ama neden geliyordu, bir fikrim var mıydı?

Belki "Ben gelmeden bir yere gitme" derken, beni son bir kez öpüp yolcu etmeyi düşünmüştü, belli mi olur...

Dillon'la bana yüz yüze mutluluklar dilemek istemişti belki de...

Tabii bunun yanında elinde orta şiddette bir nişan yüzüğüyle gelip terminalde evlenme teklifi etme ihtimali de vardı. Her ne kadar biz

kavuşamadan dev bir meteorun havaalanını biçmesi ihtimaliyle aynı ölçüde olsa da bu da bir ihtimal yani!

Bu kadar ince olabilmesi mümkün olabilir miydi?

Hem Adrien, Dillon'dan daha iyi bir alternatif mi ki? Tamam, birbirimizi seviyoruz da, evleneceğiz anlamına gelmiyor ki bu!

Hayatımda ilk kez bütün ihtimallerin eşit ölçüde şansının olduğu bir an yaşıyordum aynanın karşısında. Şu an her şey olabilirdi. Bu hayatta her şey olmadı mı zaten? Kişiler değişse de yaşadığımız şeyler hep aynı değil mi? Bütün duygular aşk – ayrılık – ihanet ve seks arasında gidip gelmiyor mu? Bir daha asla yapmam dediğiniz hataları yapıp, başka kişileri, bambaşka duygularla sevmiyor muyuz? Bu olaylarda kişilerin bu kadar önemi var mı sizce?

Bilmem, belki de vardır...